

Chỉ Là Muốn Nói... Em Yêu Anh

Contents

Chỉ Là Muốn Nói... Em Yêu Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7: Nên Hay Không Là "từ Bỏ"!	20
8. Chương 8: "người Yêu Mới"	23
9. Chương 9: Chỉ Cần Bên Anh Thôi	25
10. Chương 10: Hảo Tiểu Thụ Ngốc	28
11. Chương 11: Nhiệt Liệt Quá Mức!	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15: Đau Khổ Rồi Sẽ Hạnh Phúc Đúng Không?	43
16. Chương 16: Năm Mới Đến Rồi !	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18: Em Cũng Muốn Làm Nũng >"	51
19. Chương 19: Bị Bắt Cóc	54
20. Chương 20: Gương Vỡ Lại Lành	56
21. Chương 21: Phiên Ngoại - End	60

Chỉ Là Muốn Nói... Em Yêu Anh

Giới thiệu

Tác phẩm Chỉ Là Muốn Nói. . . Em Yêu Anh của tác giả Thanh Viên Vy mang đến làn gió mới cho dòng truyện teen fu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-muon-noi-em-yeu-anh>

1. Chương 1

Sau cuộc chia tay với cô bạn gái tiểu thư đồng danh của mình, Tử Khiêm vất vả lắm mới thôi không khóc sau hai ngày xoay vòng trong góc giường. Cậu tự hứa với bản thân là sẽ không thêm yêu thương ai nữa, tại sao khi yêu lại khổ như vậy chứ? Khó khăn một thời gian để đuổi kịp tình yêu nàng dành cho mình, đừng một cái nàng đòi chia tay vì lí do chàng không xứng, thử hỏi còn lí do nào "đau" hơn lí do này không. Vấn đề giàu – nghèo vẫn còn đang tồn tại sau hàng nghìn năm cũng không cải thiện gì mấy. Chán nản bỏ việc hai ngày nay, sếp tổng réo rắc cậu nộp báo cáo về công ty chính và đương nhiên Tử Khiêm không thể không

làm, lê lếch cái thân gầy rộc ngồi vào màn hình laptop gõ gõ mấy chữ lại ngáp ngắn, ngáp dài. Bản thân cậu mệt muốn chết lại còn ôm hận với mớ báo cáo này thiệt tình đầu óc muốn nổ tung lên đi được, tự tìm cho mình một gói mì tôm ăn liền rồi vùi đầu vào công việc cho tận khuya, căn hộ cậu có tiếng chuông cửa inh ỏi. Đập bàn bực bội, cậu ra mở cửa xem ai làm phiền mình thì thấy cô bạn gái cũ mình nửa say, nửa tỉnh ôm chầm lấy cậu lắm nhảm:

- Tử Khiêm, cho em vào nhà một chút được không? Em nhức đầu lắm...
- Sao lại uống nhiều như thế chứ?
- Em thiệt lòng không thể quên anh mà...

Vừa nói, cô nàng vừa xiu lên xiu xuống, ngả hết trọng lượng lên thân thể gầy của cậu, dốc hết sức cuối cùng của mình, cậu đành bế cô bạn gái lên ghế sofa rồi tự mình đi pha một cốc nước chanh mức từng thìa cho cô uống. Động tác ân cần, chăm sóc không khỏi khiến ai nhìn vào đều ganh tỵ với cô nàng này.

Tử Khiêm là một người đàn ông tốt, rất tốt, từ nhỏ đã có ý thức tự giác rất cao, học rất giỏi lại thông minh, tuy năm nay tròn 25 tuổi nhưng đã có thể tự mình kiếm tiền thuê một căn hộ vừa đủ khiến người ngoài ngưỡng mộ. Cậu trên cơ bản có khuôn mặt ưa nhìn, nếu không nói là đẹp trai, lại là người sống giàu tình cảm và lí trí vững chắc, cậu lần đầu tiên có cảm giác với cô gái này chỉ vì... cô nàng bỏ mất 2 năm để theo đuổi cậu, cuối cùng vì cảm thấy tội nghiệp mà chấp nhận quen cô, nói trắng ra yêu thương này cậu vừa mới tập quen đã bị chính nàng đập đổ. Cảm giác không phải vì yêu quá mà đau khổ, chính là cảm giác mình tốt với người ta, người ta xong việc lại chẳng coi trọng mình. Rất uất ức và bực dọc!

Tử Khiêm rất kiệm lời, thậm chí không nói chuyện nếu như không cần thiết, trong công ty đa phần nhiều cô gái theo đuổi cậu, thỉnh thoảng còn có vài vị công tử muốn thử đồ lạ cũng hay rủ rê cậu tham gia “chương trình” của họ. Cậu, tất nhiên là từ chối tất cả, chỉ chú tâm tập trung cho công việc và cô người yêu này - Lạc Hi là tên của cô. Là một cô gái hoạt bát, xinh đẹp, thành tích học tập đáng nể cùng với gia sản kết xù từ ba mẹ thì việc cô là niềm mơ ước của bao chàng trai cũng rất bình thường. Tuy vậy, Lạc Hi lại chọn Tử Khiêm, vất vả theo đuổi cậu suốt hai năm học đại học, đến tận khi Tử Khiêm có công việc mới chấp nhận thử qua lại với cô. Nhưng gia đình cô vốn có tập quán “Môn đăng hộ đối” không thể chấp nhận cho hai người quen nhau, lại nói tìm đủ mọi cách chia rẽ tình cảm của bọn họ, Lạc Hi không muốn liên lụy liền đòi chia tay dù tim cô rất đau.

Sau đêm đó, Lạc Hi không trở lại tìm Tử Khiêm nữa, cô lúc tỉnh dậy đã viết cho cậu vài dòng cáo biệt:

“ Tử Khiêm! Thật xin lỗi anh về chuyện tối hôm qua lại đường đột đến nhà kinh động anh. Em với anh có duyên nhưng không nợ, cảm ơn anh vì đã từng yêu em. Tạm biệt!”

Chỉ vài dòng nhưng trang giấy có thấm nước đã khô, dễ nhìn thấy ngay. Cậu trầm lặng không nói gì, bản thân đã biết tình cảm hết rồi, vội vào phòng tắm chuẩn bị đi làm, không muốn suy nghĩ gì thêm nữa. Vô cùng mệt mỏi...!

Mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần kaki lịch sự, Tử Khiêm vội vã đến công ty, cậu đang là nhân viên kế toán cho tập đoàn CVHS, đôi lúc cũng đảm nhận thêm nhiệm vụ thông dịch viên cho sếp. Hệ thống CVHS gồm nhiều chi nhánh phân bố khắp nơi và cậu nằm một trong số đó. Sếp tổng của cậu là một ông chú bụng phệ, nhưng vui tính và đối xử rất tốt với nhân viên, vừa gặp Tử Khiêm ông gọi lớn:

- Tiểu tử, chịu vác mặt đi làm rồi ư?
- Haha! Em vô cùng xin lỗi sếp Hoàng nha, tại không được khỏe

Cậu vừa nháy mắt vừa xoa xoa bóp bóp vai của sếp Hoàng, ông chú cười tùm tùm đáp:

- Không phải là thất tình lại ở nhà sầu não chứ hả?
- Không nha... Tuyệt nhiên không thể rồi.
- Thật không đó, lúc nào nhà người cũng lừa bịp lão già này.
- Nào có đâu, em lúc nào cũng thương sếp nhất ==))

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, sau khi đưa bản báo cáo cho ông sếp bụng phệ, Tử Khiêm về khu vực mình làm việc ngồi yên vị, đỉnh đầu đau nhức, đành lấy tay day day thái dương, mệt mỏi nhắm mắt định thần. Chị Nguyệt Liên, đồng nghiệp ngồi kế cận ân cần hỏi:

- Lại chuyện gì đây ông tướng? Nếu còn mệt sao không xin hẳn vài ngày phép mà nghỉ ngơi.
- Aigoo~ Em có sao đâu mà, đã khỏe!

Tử Khiêm cười tươi, trên má có lúm đồng tiền bên phải, lại còn dịu dàng với chiếc răng khểnh sẵn có, tổng quát nhìn cậu rất đáng yêu. Không mạnh mẽ nhưng tạo cảm giác ấm áp ai cũng thích cả, lại còn được sếp Hoàng thương yêu nên ai trong công ty cũng có đôi phần nể cậu. Tử Khiêm, thực tế chẳng có gì khiến cậu không hài lòng với hiện tại ngoại trừ chuyện tình cảm thì may mắn không tìm đến cậu.

Đã một tuần trôi qua, mọi thứ cũng dần đi vào quỹ đạo cố định, cậu vẫn đi làm rồi về nhà làm những thứ mình thích, cũng ăn đủ kiểu như người sống độc thân, cuối tuần có một party sinh nhật đồng nghiệp mời cậu đến chung vui. Không có lí do từ chối nên cậu quyết định sẽ tham dự, lâu rồi không đi Bar, nên thử lại cảm giác thời sinh viên đại học đi KTV với đám bạn mới được chứ!

Đến dự tiệc sinh nhật rõ ràng là muốn hết cả công ty, ai cũng diện những bộ trang phục gợi cảm, thanh lịch nhất, riêng Tử Khiêm chỉ chọn đại một chiếc áo thun trắng và quần jeans thôi cũng đủ làm đắm say bao người rồi. Party dự kiến bắt đầu từ 8h tối và Overnight! Tổ chức vào cuối tuần nên mọi người đều thống nhất đồng ý, trừ ai có gia đình hoặc việc bận thì sẽ được về sớm, Tử Khiêm tính bỏ phiếu về đầu tiên lại bị các anh chị đồng nghiệp phản bác vô điều kiện khiến cậu cười khổ.

#Bar419 là một club đông đảo dân chơi tụ tập nhất, không khó tìm kiếm những cô nàng nóng bỏng hoặc các anh chàng đẹp trai cùng những quý ông, quý bà đứng tuổi, đủ mọi loại người cùng nhau hòa chung một điệu nhạc và thăng hoa cùng một điểm.

Cậu chơi đến 10h thì bị chuốc rượu say be bét, bắt đầu lảo nhảo nói năng lung tung, lại muốn đi Restroom liền rời phòng tìm nơi “giải tỏa”. Xong việc định tìm lại phòng cũ thì không may đi lạc, mò mẫm mãi vẫn không biết đường nào về lại chỗ cũ. Cổ họng lại khát muốn chết, nóng hừng hực trong người, khó chịu không thể tả. Lại tiếp tục đi thẳng thì “đụng” phải một vật thể mềm nhưng cứng, rất cao nha, lại còn... say quá không thể biết được là “sinh vật” gì nữa. Chỉ biết đầu đó có giọng nói một người đàn ông trung niên:

- Chủ tịch, ngài có sao không? Để tôi lôi hẳn ra ngay.
- Được rồi! Để ta.

Một giọng nam khác lại cất lên, trong giọng nói phát ra băng lạnh, ngữ khí đều đều không hề xê dịch một chút âm lượng nào hết khiến người nghe không khỏi rùng mình.

- Ah... Xin lỗi nha, nhưng các người có nước không vậy?... Tôi khát quá... Híc

Tử Khiêm mắt nhắm mắt mở, xiêu vẹo ngã vào lòng người kia, rên rỉ không ra sức. Nam nhân nọ không có ý định đỡ cậu cũng không có ý định xô cậu ra, đơn giản là cứ để cậu đứng đó mà lảo nhảo trên người mình. Cậu thực chất không biết cái sinh vật mình đang ôm chầm lấy có nước hay không cũng không thèm lên tiếng chỉ biết vài phút sau một người nào đó vác cậu lên vai nhanh chóng bỏ vào một chiếc xe BMW đời mới chạy rất nhanh rời khỏi quán Bar. Mọi thứ tĩnh mịch...chỉ còn nghe tiếng gió vút thay nhau đua tốc độ với chiếc xe này...!

2. Chương 2

Trời hừng sáng, tiếng chim chóc ríu rít hòa nhịp ca đánh thức một nam thanh niên tuần tú đang mệt mỏi nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng sang trọng. Tử Khiêm lờ mờ còn ngồi dậy xem đồng hồ đã điểm 11h trưa, hoảng hốt nhìn tứ phía xem mình đang lạc về đâu... Trí nhớ về đêm qua của cậu mơ hồ từ từ xuất hiện, cậu chỉ có thể cố gắng nhớ rằng tối qua có gặp một người nào đó, cậu khát nước và xin họ nhưng không hiểu sao lại thành ra bị khiêng vào trong một chiếc xe. Lúc lên xe cậu không ồn chỉ là rất khát nước, liên tục miệng lảo nhảo một câu “Khát quá, rất khát, nóng...ư ư” Thiệt sự là vô cùng “mất mặt” ... Sau đó nữa thì nếu nhớ ra sẽ xấu hổ chết mất, cậu liền không biết điều sờ vào người ngồi kế bên tìm nước.

Không có nước khoáng chỉ có loại nước tinh chế từ con người, khóe miệng ai đó mở ra, cậu cảm thấy may mắn nhanh chóng liếm láp tìm nước nơi khoang miệng ai đó. Hôn rất sâu... dần mất ý thức và bản thân không thể nhớ gì thêm.

Trên cơ bản, Tử Khiêm sắp điên máu với bản thân mình rồi, cậu đang làm cái chuyện trời đất không thể tha thứ mà T.T!! Vội vàng tìm quần áo của mình nhanh chóng rời khỏi thì cánh cửa phòng mở ra, một cô gái mặc đồ người hầu kính cẩn nói:

Thưa ngài! Thiếu gia đã dặn sau khi ngài thức dậy sẽ thay đồ ở phòng bên cạnh. Sau đó dùng bữa sáng và có người đưa ngài ra về ạ.

Hử? Cô nói cái gì? Thiếu gia nào?

Ồ...Dạ là người đưa ngài về đêm qua. Là chủ nhân ngôi biệt thự này...

Cô hầu gái nghi hoặc nhìn cậu như người ngoài hành tinh, thực tế không thể hiểu anh chàng này muốn gì nữa. Tuy vậy, cô vẫn hướng dẫn cậu vào phòng thay quần áo đêm qua của cậu đã được giặt sạch và ủi phẳng tươm tất. Tử Khiêm mặc xong quần áo liền tiếp tục nghe theo hướng dẫn của cô hầu gái vào phòng bếp, căn nhà rất rộng và đẹp lộng lẫy với kiến trúc Pháp tinh tế không chê vào đâu được, nhìn sơ cũng biết đồ vật trưng bày ở đây giá toàn trên trời không thể đoán. Phòng ăn chiếm diện tích rộng vừa đủ một căn hộ của cậu, không thể thoát thêm được lời nào, Tử Khiêm e dè hỏi:

Xin lỗi nhưng tôi muốn gặp thiếu gia của cô được không?

Dạ thưa ngài ấy đã đi làm từ sáng sớm rồi ạ! Rất tiếc, nhưng không sao ngài có thể nhận bưu thiếp của thiếu gia.

Ừm... Được!

Sau khi ăn sáng vội vàng, một tài xế đưa cậu về bằng một chiếc xe Audi khác nữa, mặt anh ta lạnh lùng và không nói thêm gì với cậu khiến không khí ngột ngạt hẳn. Tử Khiêm về đến nhà nằm ườn ra nghĩ đến nụ hôn với “nam nhân” liền không khỏi ghê tởm bản thân mình. Liên tục chùi miệng rồi hận không thể xé rách đôi môi của mình, chỉ là tức giận khi đẩy cảm giác rất thích và dễ chịu, nhịp tim không báo trước mà đập liên tục khó hiểu. Sở vào túi áo rút danh thiếp ra, ngạc nhiên lại xuất hiện tiếp nữa rồi: [CHỦ TỊCH HĐQT tập đoàn CVHS: Vương Việt Thần – Số phone: 832-xxx-xxx]

Cái quái gì vậy nè? Không phải cậu đang gặp ác mộng chứ? Là chủ tịch đó, là chủ tịch công ty cậu đang làm ăn lương đó, làm thế nào mà đặc tội thiệt đúng người, điên máu mất >”

Tử Khiêm, tuần sau cậu được điều đến công ty chính làm rồi.

Không cần đùa với em nha sếp.

Không hề a

~Em không đi, có chết cũng ở chi nhánh chúng ta.

Thật nhảm nhí, đừng có điên. Chuyển công tác tốt như vậy lại không đi, lương sẽ cao lên nhiều đó.

Em nói em không muốn đi mà...

Ta không biết, giỏi thì đi mà nói với chủ tịch. Lệnh của ngài ấy ta không thể giúp gì cậu đâu ==’!

Chủ tịch a~?

Đúng vậy. Là ngài Vương Việt Thần...

Cái *beep* aaaaa...

Tên điên kia, rốt cuộc cậu bị làm sao vậy hả?

Em sắp chết rồi, em sẽ không rời khỏi công ty của chúng ta. Vậy nha sếp, em ngủ đây, đang sốt T.T!

Ê ê... nè...

Tử Khiêm bịa chuyện cúp máy xong, lại đến phần gào thét, rớt cuộc cái tên chủ tịch kia tính làm gì cậu, tính sổ với cậu vì nụ hôn kinh dị kia ư? Nè nè, cậu cũng lỗ chứ bộ có phải là một mình chủ tịch mát mát, tổn thương đâu chứ? Vô lí, quá vô lí mà >”<>

Cuối cùng, suy nghĩ mãi vẫn không ra cách gì thỏa đáng, cậu đành vùi đầu vào công việc báo cáo và bài dịch thuật của mình (rất dài ah~). Thói quen thường xuyên là check e-mail, hôm nay không có thư gì quan trọng ngoài thư rác, kéo xuống thì thấy một mail của từ nickname có địa chỉ @vvt_cvhs, có nội dung khiến cậu muốn “BÙNG CHÁY”

“ Tôi không biết cậu nghĩ gì sau cái hành động thất kính đó, hi vọng cậu tự mình kiểm điểm. Việc tôi chuyển cậu đến công ty chính là vì xét khả năng của cậu tốt, muốn dời cậu đi thôi, đừng nghĩ tôi có tình cảm đặc biệt gì với cậu.”

Tử Khiêm bắt đầu sắc mặt nhợt nhạt, nụ cười méo mó dị thường hẳn, cậu khẳng định đời mình coi như chết đến nơi rồi...Đắc tội với kẻ cả đời này không nên...!

Nguyên một ngày chủ nhật, ngoài việc hoàn tất công việc thì cậu bắt đầu thay bộ quần áo ra ngoài, con trai thường đi đâu nhỉ? Chẹp...lại ra quán coffee ngồi giết thời gian thì chán lắm, quyết định đến hội chợ ở phố cách nhà cậu không xa mấy. Định bụng sẽ ăn thật no và mua vài thứ đem tích trữ ở nhà, vừa đi được một lúc một chiếc xe ô tô đang chạy tấp vào lề, thắng nhanh đậu song song cậu, Tử Khiêm tò mò nhìn lại thấy không có phản ứng gì, cậu lắc đầu đi tiếp. Được vài bước thì bị ai đó kéo áo lại, giọng nói vô cùng quen thuộc nào đó khiến người ta lạnh sống lưng:

Có vẻ cậu rất vui hả?

Aiyaa.. Buông tôi ra, anh là ai? Muốn gì? Tôi không có tiền trả cho anh đâu...

Lắm lời thật.

Nam thanh niên kéo cậu đi ngược trở lại, sau đó thì tổng mạnh cậu vào ghế lái phụ, 5' sau mọi thứ bắt đầu...

Anh là ai?

Không nhớ?

Không!

Tử Khiêm đang cố dùng mọi trí nhớ của mình để nhận biết được đối phương trước mặt, thật sự anh ta quá đẹp trai, cả người toát ra khí chất của một viên ngọc quý lạnh giá, nét mặt không hề có một tia cười, bao quát chính là người đến từ hành tinh khác. Lúc bé, Tử Khiêm luôn nghĩ người có tố chất lạnh lùng, khó ưa đều đến từ Bắc Cực vì họ không ấm áp, nhưng sau lại thích gấu Bắc Cực và chim cánh cụt nên không nói như vậy nữa ~~!

Vậy thì khỏi nhớ.

Ánh mắt như muốn giết người của anh ta nhìn chòng chọc vào cậu, chiếc mũi cao cùng đôi môi đỏ nhạt gợi cảm, hai bản thân Tử Khiêm muốn cắn một cái lại nghĩ mình thật biến thái. Cuối cùng chịu không được, cậu thẳng thắn nói, về mặt nghiêm túc hẳn:

Tôi xin lỗi vì tôi không nhớ anh là ai nhưng nghe giọng thì rất quen, chắc hẳn chúng ta có gặp nhau hay sao đó. Nếu tôi thiếu nợ anh hay đã từng có gì với anh thì xin hãy nói thẳng ra, không thì tôi sẽ báo cảnh sát vì anh bắt cóc tôi đó!

Nực cười.

Anh... Rốt cuộc anh muốn gì?

Không gì hết.

Nam nhân kia nhếch môi, tạo ra nụ cười khinh bỉ tuyệt đối khiến người đối diện mình muốn phát cáu lên. Chạy được một lúc anh dừng lại ở một nơi ngoại thành, cây cỏ xanh mát, không khí dễ chịu.

Đi xuống!

...!

Tử Khiêm chưa kịp phản bác đã bị tổng cổ xuống xe một cách thô lỗ, bây giờ bản năng đàn ông của cậu bắt đầu bùng phát lên rồi, dự định sẽ đánh cho tên kia một cú thật đau rồi bỏ chạy. Nhưng trên cơ bản nhìn thần thái của tên kia thì có thánh mới dám làm như vậy...

Anh dẫn tôi đến đây làm gì?

Chả gì hết.

Nè... Nói chuyện đằng hoàng coi, tôi thực sự sắp điên rồi đó.

Vậy điên đi

Anh...anh...

Không nói được thì đừng nhiều lời. Câm đi.

Ồ... nói chuyện cho rõ ràng không thì đừng trách tôi nặng tay với anh.

Vừa nói nắm đấm của Tử Khiêm cũng giơ lên, dình dầm thật mạnh vào đối phương liền bị người đó siết chặt cổ tay lại, miệng lại nhồm lên tia cười giá lạnh, khó chịu.

Tôi nói cậu im lặng chút đi, không khí ở đây không tồi vậy sao lại phá hỏng chứ?

NHƯNG...TÔI...MUỐN...BIẾT...ANH...LÀ...AI?

Tôi chẳng phải giấu cậu, chỉ tại cậu không nhận ra!

Ừ ừ... không nhận ra! Quả thật tôi không biết, vậy sao anh không tự nói tên anh ra?

Tại sao tôi phải nói?

Tôi muốn biết...Nói đi, xin anh đó!

Vương Việt Thần.

Nam thanh niên trả lời thờ ơ, sắc mặt không thay đổi chỉ giữ nguyên trạng thái lạnh lùng của mình. Còn về phần Tử Khiêm thì cậu đang trong trạng thái hốt hoảng tột độ, thề rằng sắp ngất tới nơi rồi, đôi môi khô nứt chỉ biết nặn ra nụ cười yếu ớt, ngón từ dường như bay đi đâu mất hết rồi ...

Sao rồi? Biết chưa?

Ồ...Dạ vâng!

Đã bảo đừng hỏi, rõ ràng nhìn cậu biểu hiện tôi cũng không vui vẻ gì.

Việt Thần lắc đầu thờ nhẹ, tay anh dút vào túi quần, dáng vẻ chẳng khác gì nam thần trong truyện manga hay hoàng tử trong truyện cổ tích mà bao người chúng ta từng biết đến, anh cao hơn Tử Khiêm một cái đầu, ước chừng 1m89, rất cao nhưng không gầy như Tử Khiêm. Thật sự nhìn Việt Thần là người hoàn hảo, sau đó xét lại bản thân mình, Tử Khiêm hận không thể bức chỗ rẽ mình đang đứng (chật đất quá, không nên sống ah~)

Chuyện hôm trước, thật xin lỗi anh.

Ừ!

Thật sự không có ý nha... Tôi tuyệt đối không phải đồng tính.

Tử Khiêm tạo vẻ mặt không ai nghiêm túc bằng được, lựa hết can đảm mà nói với nam nhân trước mặt mình.

Cậu không đồng tính. Đã biết!

Nên... anh không cần điều tôi đến công ty anh được không?

Không được, cậu không nhận được e-mail của tôi gửi?

Có...nhưng mà...

Cứ vậy mà làm. Không nhiều lời!

Tôi không muốn...

Không muốn? Cậu nghĩ chi nhánh kia sẽ còn chứa cậu khi cậu kháng lệnh của tôi ư?

...

Tử Khiêm chỉ biết cúi gằm mặt, nhìn chòng chọc vào đôi giày của mình, cắn cắn môi không biết nói gì nữa. Việt Thần giữ tiếp sự im lặng, khoảng lúc sau anh mới lên tiếng bảo:

Cứ đến làm việc đi, muốn tốt cho cậu thôi. Đừng nghĩ nhiều.

Vâng...

Không hiểu sao nghe được lời nói của Việt Thần, cảm giác bản thân Tử Khiêm như muốn bủn rủn vì thật sự rất êm tai, tuy giọng nói vẫn mang vẻ lạnh lùng nhưng đâu đó ẩn chứa sự quan tâm thật sự. Sau đó, Việt Thần đưa cậu về căn hộ. Trên xe Tử Khiêm không ngừng trách Việt Thần:

Hôm nay đáng lẽ tôi đi hội chợ, được ăn rất nhiều món đó.

Hội chợ? Là gì?

Anh không biết hay giả vờ không biết vậy?

Không biết!

Ai nói anh là chủ tịch kia chứ... hội chợ cũng không biết...haizz

Cậu lắc đầu, thất vọng nhìn Việt Thần, anh vẫn chăm chú lái xe, nét mặt trước sau không đổi, nhưng vẻ đẹp trai thì càng tăng thêm, tăng lên, tăng mãi, đến khi Tử Khiêm nghĩ mình là nam nhân lại trong lòng thầm khen nam nhân khác xinh đẹp. Quá biến thái ah~!!

Tôi từ nhỏ đến lớn không có đi cái thứ đó.

Cũng đúng, con trai nhà giàu như anh...

Nếu muốn khi khác tôi đi cùng cậu.

Thật ư?

Ừ!

Tử Khiêm cười muốn toét con mắt, mắt cậu không to tròn như búp bê mà điểm đáng yêu là khi cười đôi mắt hí lại trông tức cười nhưng dễ thương vô cùng, đó là điểm nhiều người thích cậu.

Về đến nhà, chiếc xe sport màu trắng của Việt Thần thả ga từ từ rồi thắng lại trong parking, anh nói:

Thứ hai cứ đến thẳng công ty chính, không có xe thì gọi tôi.

Đi bus là được

Vậy cũng được, xuống xe đi.

Việt Thần dùng tay chỉ chỉ ra bên ngoài ý đuổi cậu xuống xe, cậu không hện mà then đến đỏ mặt, trừng mắt rồi giận dữ đi thẳng vào nhà mình.

Đâu đó, có một nam nhân chuyển bánh lái thẳng về hướng Đông, trên miệng nhoẻn miệng cười đẹp đến lạ thường!

3. Chương 3

Ngày đầu tiên Tử Khiêm chuyển đến công ty CVHS trụ sở chính, cậu được xếp vào phòng nhân sự, một mình vẫn làm chức vụ nhân viên kế toán kèm theo dịch thuật nếu các sếp cần cậu. Chỉ là ngày đầu thôi mà

nguyên công ty rộn cả lên, người đồn cậu là hotboy mới đến, người thì đồn cậu là gì của chủ tịch nên mới được chuyển thẳng vào công ty chính không mấy khó khăn như vậy. Nói chung đủ loại tin đồn, miệng lưỡi con người rất đáng sợ cái gì cũng nói được cả. Tử Khiêm vốn ít nói nếu không cần thiết nên cậu chỉ chăm chỉ làm việc được giao, vì ngày đầu nên lượng công việc không nhiều lắm chủ yếu trưởng phòng hướng dẫn cậu, đương nhiên cái chuyện ma mới ăn hiếp ma cũ vẫn duy trì trong tất cả công ty, thỉnh thoảng cậu vẫn bị sai đi mua thức uống hoặc đồ ăn. Buổi trưa, tới giờ nghỉ trưa để ăn cơm, Tử Khiêm được một cậu bạn đồng nghiệp mời:

- Đi ăn chung với tôi không?

- Hả? À, ừ được!

Cậu bạn đó trông cũng hiền lành, không đẹp trai nhưng có vẻ tốt bụng, cậu ta huyền thuyên:

- Cậu mới vô nên cứ từ từ mà thích nghi, cái gì thấy khó thì nói tôi sẽ giúp cho cậu. Tên tôi là Hạo Tử, còn cậu?

- Tôi là Tử Khiêm.

- Nghe nói cậu là do chủ tịch tuyển vào, đúng không?

- Cũng không biết, chỉ biết là đột ngột chuyển công tác.

- Gần nhà cậu hơn bên chi nhánh không?

- Ừ, gần hơn.

- Haha! Thỉnh thoảng anh em mình có thể cùng nhau nhậu nhẹt, đi KTV, nên đừng ngại gì hết.

- Được.

Hạo Tử cùng Tử Khiêm ăn trưa trong căn-tin công ty, đơn giản là thịt gà chiên cùng canh súp. Vừa ăn được một lúc, Tử Khiêm tò mò hỏi:

- Công ty này, chủ tịch có đối tốt với nhân viên không?

- Chủ tịch Vương ư? Phòng nhân sự rất ít gặp ngài ấy, nhưng nghe các phòng khác bảo chủ tịch Vương rất phong độ, cũng không biết tốt hay không nhưng vẫn có chế độ ưu đãi cho nhân viên, cuối năm vẫn tổ chức party hoặc tăng lương cho nhân viên.

- Ồ

Tử Khiêm ờ một tiếng rồi xúc muỗng cơm vào miệng ăn tiếp, nghe người khác nói Việt Thần như vậy thì yên tâm hơn, ít ra anh ta cũng là con người tốt, không đến nỗi ăn hiếp cậu =.='

Sau giờ cơm trưa, cậu ôm thêm một mớ sổ sách từ trưởng phòng mà vùi đầu vào máy tính làm điên đảo, do học việc nhanh hơn bình thường nên Tử Khiêm còn thêm mớ báo cáo về nhà, đồng hồ tan làm đã qua được nửa giờ đồng hồ mà Tử Khiêm vẫn còn hí hoáy bấm máy làm. Hạo Tử trước đó chờ cậu về cùng nhưng thấy lâu quá liền từ biệt đi trước.

Chuông điện thoại reng lên, cậu thuận tay bắt máy:

- Alo. Tử Khiêm nghe đây

- Sao không về đi?

- Việt Thần? Chưa xong việc, sao anh biết tôi chưa về hay vậy?

Cậu vừa kẹp điện thoại vào cổ, vừa bấm tiếp thống kê vào máy tính. Việt Thần cúp máy không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng cạnh cậu. Tử Khiêm nghe sóng lưng mình lạnh lạnh liền nhìn lại, mém rớt cả điện thoại vì giật mình nhìn Việt Thần nhản mặt nói:

- Muốn dọa chết tôi ư?

- Chưa chết mà.

- Anh chỉ giỏi...

Tử Khiêm không thêm cãi lại với Việt Thần, tiếp tục vào bản báo cáo, liền ngay sau đó bị Việt Thần giật bản báo cáo, đẩy mạnh ghế cậu đang ngồi ra chỗ khác, tiện tay save dữ liệu rồi shut down luôn máy tính, không thêm nói lời nào trước về mặt “đơ” của Tử Khiêm.

- Anh làm cái gì vậy?

- Tôi không có trả thêm lương cho cậu đâu.

- Tôi biết...

- Vậy sao còn làm, đi về.

Việt Thần trả lời lạnh lùng, kéo tay cậu ra khỏi công ty rồi tống cậu vào ghế lái phụ như hôm trước. Tử Khiêm chưa kịp định thần với mớ suy nghĩ lòng vòng trong đầu, cậu thật sự không hiểu có phải nam nhân trước mặt mình đây thích mình hay không? Rất giống nha

~~ Việt Thần...

- Gì?

- Anh có bạn gái không?

- Có

- Có rồi?

- Ừ.

Tim cậu có chút nhói, nhưng rất nhanh chóng mỉm cười xua tan cảm giác đó. Tiếp tục trò chuyện với người ngồi cạnh mình:

- Cô ấy ra sao? Anh như vậy không có bạn gái cũng thật lạ ... Hì hì!

- Bình thường. Hỏi làm gì?

- Sao anh không đi với cô ấy mà đi với tôi làm gì?

Câu hỏi của cậu cứ như là đang hờn ghen vậy, Việt Thần trước sau không nhìn cậu, đáp lời:

- Hôm nay không có hẹn, đi ăn chút gì không?

- Ăn? Được.

Tử Khiêm nghe tới ăn liền gạt bỏ hết mọi ưu phiền, hào hứng giới thiệu quán ăn cho Việt Thần, nhưng đáp lại cậu thì anh chỉ lắc đầu bảo:

- Ở những nơi cậu nói rất bẩn! Tôi chỉ ăn ở nhà hàng, sẽ dẫn cậu đi ăn nhà hàng Pháp.

- ...!

- Không thích?

- Không, anh ăn gì thì tôi ăn đó vậy.

Cậu mất hứng vô cùng, rốt cuộc cái tên này là thể loại sạch sẽ quá đáng hay là loại người tầm thường quá mức mà không biết ăn theo đường xá, vỉa hè vậy chứ? Đúng là tởm nhậ đến chết, đến chết đi khỏi sống lại vì thói sống nhàm chán của anh ta. . .

Hai người bọn họ dừng tại một nhà hàng Pháp sang trọng, cổ điển. Xét chừng vào đây túi tiền 1 tháng lương của Tử Khiêm cũng chỉ chi trả được một đến hai món ăn ở đây thôi. Khác với cậu, Việt Thần bảo phục vụ kêu rất nhiều món, bảo cậu thích món gì cứ kêu, phải ăn thật no và đầy đủ dinh dưỡng.

- Việt Thần...Tôi thắc mắc.

- Gì?

- Anh có ý gì với tôi không?

- Không!

- Thật không?

- Thật...

- Gạt người ah~ >”

- Gạt gì cậu? Tôi chẳng qua thấy cậu rất vui tính, lại trùng hợp làm nhiều thứ không thể ngờ, chẳng phải kết giao với cậu rất hợp lí sao?

- À... đã hiểu!

- Ừ. Ăn đi.

Thức ăn được bày trên bàn rất nhiều, Tử Khiêm không khách khí chén sạch sẽ trông khi Việt Thần từ tốn ăn từng chút, anh nhìn cậu ăn mà lắc đầu, rất “thô lỗ” với người nhìn. Tuy vậy, bữa ăn cũng kết thúc thật vui vẻ, Tử Khiêm ợ một tiếng rồi bùm miệng lại cười hì hì xin lỗi, mọi cử chỉ của cậu khiến người đối diện cảm thấy sợ!

Lúc đưa cậu về nhà, Việt Thần không nói gì thêm, bình thường Tử Khiêm rất ít nói nhưng ở cùng với anh cậu chỉ muốn nói thật nhiều, cảm giác thoải mái và dễ chịu nhất chưa từng có, lúc quen bạn gái còn không có cảm giác lạ kì này. Thật khiến bản thân uất hận gì không thể hiểu mà :”

Một tuần làm việc trôi qua. Việt Thần dường như rất bận nên không gặp cậu nữa, điều này khiến trong lòng cậu dấy lên cảm giác buồn chán, mệt mỏi, lại suy nghĩ lung tung nhiều thứ. Cậu bạn Hạo Tử đồng nghiệp cuối tuần liền rủ rê cậu:

- Ngày mai cuối tuần rồi, muốn đi KTV không?

- Làm gì?

- Rất nhiều cô nàng vừa mắt chờ cậu.

- Không biết nữa.

Bản thân Tử Khiêm vừa nghe đến nữ nhân cảm thấy ngán tới cổ, rất chán chường, đây là thể loại gì đây? Trong nỗi nhớ hiện tại của cậu chỉ có duy nhất Việt Thần... Không lẽ cậu tự mình đa tình cái tên kia, muốn gào thét tìm cậu trả lời nhưng sợ... sợ sự thật làm con người ta sợ đến bật khóc. Thay vì từ chối Hạo Tử, cậu lại đồng ý, Hạo Tử gật đầu vui vẻ bảo mai sẽ qua đón cậu chỉ cần text địa chỉ nhà cậu là được. Tử Khiêm ậm ừ, làm nốt bản báo cáo để nộp.

Tối hôm đó, cậu tự mình buồn chán không biết làm gì, cầm điện thoại nghịch nhắn tin cho Việt Thần:

“Đang làm gì vậy?”

Chờ rất lâu không ai trả lời tin nhắn, cậu buồn bã chuyển sang chơi game LOL, đánh gần hết trận thì một cuộc điện thoại gọi tới

- Hử? Ai vậy?

- Tôi...

- Việt Thần, khuya rồi anh chưa ngủ?

- Cậu nhắn tin cho tôi ?

- Ừ... chỉ là thuận tay.

- Rất rảnh?

- À ừ... đang chơi game.

- Được, không có gì thì tôi ngủ đây. Bye!

- Ngủ ngon.

Bên kia ừ nhẹ một tiếng, giọng điệu rất mệt mỏi, lạnh lùng khiến Tử Khiêm không biết làm sao, lơ đãng làm chết mất nhân vật game của mình. Hết hứng chơi, cậu tắt màn hình rồi ôm vùi cái gối vào mặt thở nặng nhọc, khóe mi tự dưng lại rớt nước mắt, bản thân không hiểu tại sao lại khóc, chỉ biết là muốn khóc và khóc thật to thôi. Cả đêm khóc sưng hết mắt, ngủ quên lúc nào không hay.

Việt Thần căn bản cả tuần rất bận với bọn bè dự án mới, thời gian thảnh thơi còn không có nên tuyệt nhiên không thể để ý đến cậu là điều không thể trách anh. Ngay cả bạn gái của anh cũng luôn mệt mỏi mà chờ đợi anh, cô mang danh là bạn gái anh nhưng cuộc hẹn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cả gia đình của Việt Thần và bạn gái anh vốn thân thiết trong kinh doanh, nên bọn họ được đính ước từ bé, Việt Thần vẫn đối xử tốt với cô nhưng anh không hề có cảm giác thích hoặc yêu cô, bản thân anh chưa từng yêu ai. Sống rất lạnh khốc, từ khi gặp Tử Khiêm anh mới bắt đầu sống nhẹ một chút, cảm thấy cậu có nhiều thú vị mà chính mình chưa từng biết, suy nghĩ nếu kết thân sẽ rất được, còn nụ hôn bất ngờ với Tử Khiêm...Chính anh cũng không thể giải thích vì sao mình cũng mang theo nhịp tim đập nhẹ rồi tăng lên rộn rã khi nghĩ về nó. Nhiều điều cần phải tìm ra đáp án cho cả hai...!

4. Chương 4

- Trời tối còn mang kính đen, có bị gì không vậy?

- Đang bị đau mắt, không thể tháo.

- Haha... Trông cậu tức cười chết được, như vậy đẹp trai thật nhưng sao mà tán gái được đây?

- Chỉ theo cậu chơi, tôi không có hứng thú.

- Thật không?

- Thật.

- Yên tâm đi Tử Khiêm, cậu như thế này dù có bầm mắt vẫn đẹp trai chết người, bao nhiêu cô muốn nằm dưới cậu kia

- Tởm quá. Đi nhanh đi.

Sau màn trêu ghẹo Tử Khiêm, Hạo Tử đạp chân ga thẳng tiến đến KTV, trời cũng sập tối, tiếng nhạc bập bùng, ánh sáng huyền ảo, khiến ai cũng phải lắc lư theo điệu nhạc DJ đang chơi, không khí này khiến cậu nhớ lần đầu gặp Việt Thần cũng tại nơi không mấy tốt đẹp này, tuy rằng là địa điểm khác nhưng đủ làm bản thân nhớ lại đêm định mệnh đó. Hạo Tử rất nhanh tìm được bạn của mình, cùng ngồi ôm hai cô gái bên cạnh, Tử Khiêm chỉ ngồi một mình uống rượu rất nhiều, cậu chẳng biết làm gì ngoài việc uống thật nhiều, ai can cũng mặc kệ, chính vì uống quá nhiều nên muốn nôn, Hạo Tử không bỏ mặc cậu liền vắt vả diu cậu đến WC giải quyết sạch sẽ, sau đó lại hỏi cậu:

- Muốn về không? Tôi đưa cậu về?

- Không, uống tiếp đi.

- Không được, cậu say đến nổi trời không biết mà đất không hay luôn rồi.

- Đã bảo không sao.

- Thôi thế này đi, đưa điện thoại cậu đây.

- Làm gì chứ?

- Gọi người đến đón cậu, tôi không thể về bây giờ lại càng không thể bỏ cậu tiếp tục với mớ rượu.

Hạo Tử vì bạn bè gọi trở lại, khó xử không biết làm sao liền mò tay vào túi Tử Khiêm lôi điện thoại ra, chẳng biết gọi cho ai chỉ thấy cuộc gọi gần nhất là “Đồ Đáng Ghét” nghĩ thầm là người yêu cậu liền gọi, một giọng nam lạnh lùng cất lên. Hạo Tử vô cùng ngạc nhiên khi thấy người nhận máy là nam nhân, nhưng sau đó nhanh chóng bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, anh có phải là người thân của Tử Khiêm không? Cậu ấy say quá rồi, anh có thể đưa cậu ấy về được không?

- Ở đâu?

- Tôi sẽ nhắn địa chỉ KTV cho anh.

Sau đó khoảng 10' sau, một chiếc xe sport đậu trước KTV khiến nhiều người trầm trồ xe lẫn người, dáng vẻ của Việt Thần khiến bao trái tim vụn vỡ, nhiều cô gái bao vây anh gạ gẫm nhưng anh không để ý, thô bạo gạt ra thẳng tiến đến phòng hát của Hạo Tử và Tử Khiêm. Cánh cửa phòng bị mở mạnh bất ngờ, nhiều người còn chưa kịp hoàn hồn thì Việt Thần nhanh chóng đem Tử Khiêm đi, trên miệng cậu không ngừng lẩm bẩm “Việt Thần đáng ghét, anh rất khó ưa...” Hạo Tử nghe vậy không khỏi nghi ngờ, nay thấy chủ tịch xuất hiện liền là đáp án chính xác nhất cho cậu, tuy vậy Hạo Tử rất biết điều, cậu chỉ nói với theo:

- Cậu ấy đã ói rất nhiều, anh chăm sóc thật tốt.

Việt Thần không đưa Tử Khiêm về nhà cậu, mà chạy thẳng về biệt thự của mình, trên xe Tử Khiêm không ngừng oán trách anh đủ điều và cũng khóc rất nhiều, vừa nói vừa khóc...

“ Việt Thần, anh có hay không là đùa cợt với tôi? Tôi thích anh thật rồi? Làm sao đây? Tôi chẳng có gì ngoài tấm thân gầy còm này, nhà tôi không giàu như anh, lại càng không đẹp trai...Nhìn đây, tôi không có ngực bự mông to như con gái? Làm sao để anh thích tôi được đây? Làm sao để anh là của tôi chứ...? Nói đi Thần, anh biết đáp án mà”

- Im lặng đi Tử Khiêm, em có hay không là đang giỡn mặt với tôi!

- Anh đang khinh tôi là đồng tính chứ gì? Tôi biết mà...

- Bớt lảm nhảm, ai thêm khinh em.

- Chứ là gì? Là gì hả?

Tử Khiêm quệt nước mắt, men rượu trong người giảm chút chút nhưng cậu vẫn đau khổ nhìn người nam nhân ngồi cạnh mình, vẫn khuôn mặt đó, lạnh lùng không đổi sắc mà oán trách bản thân tại sao lại thích anh ta nhiều như vậy? Tức giận bản thân mình quá nhiều mà ...!

Việt Thần vác cậu lên vai thẳng lên phòng mình, sau đó quấn cho cậu cái khăn bảo:

- Có hay không đi tắm ? Hoặc muốn tắm chung?

- Không muốn... Muốn ngủ

- Rất hôi, đi nhanh.

Anh nhanh chóng lôi cậu vào phòng tắm, không để ý cậu vùng vẫy, nhanh chóng cởi sạch quần áo của Tử Khiêm, còn lại quần chip nhỏ, nhìn mặt hỏi cậu:

- Tự cởi hay để tôi?

- Để tôi...

Bị Việt Thần cởi hết đồ, cậu thẹn đến đỏ cả mặt, lúc sau lại không thể cởi trước mặt người này, liền đành giọng nói:

- Anh đi ra đi, tôi không có ý định tắm chung, là tự tôi làm được.

- Tốt thôi!

Việt Thần liếc cậu từ đầu đến chân, sau đó đi thẳng ra ngoài, bỏ lại Tử Khiêm đang muốn vùi đầu vào nước vì ngưỡng muốn chết đi được. Cậu tắm rất lâu, men rượu cũng dần tan hết, thấy cậu trong phòng tắm lâu như vậy, Việt Thần lo lắng hỏi:

- Em có muốn tôi bế em ra đây không? Sẽ bị cảm, mau ra.

- Không muốn...

- Nhanh lên. Tôi xông vào đó.

- Được...Được... Sẽ ra ngay.

Tử Khiêm ngai ngừng quần chặt khăn tắm trên người mình, bước ra không dám ngược mặt nhìn Việt Thần. Anh lại nhìn cậu, vẻ mặt có nét cười, dùng lực đẩy cậu xuống giường, thuận tay cởi hết đồ của mình ra. Cậu hốt hoảng trước hành động kì quái của anh hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Làm tình!

- Cái gì? Hai thằng con trai với nhau?

- Thì sao? Lần đầu tiên chắc sẽ đau, ráng chịu nhé.

- Tôi...

Không để cậu nói thêm, đôi môi đã bị chặn lại bởi một nụ hôn nồng cháy từ Việt Thần, anh thô bạo dùng đầu lưỡi quét sạch khuôn miệng cậu, hơi thở ấm nóng cùng độ ướt át làm phân thân của cậu cương lên, đầu đó Tử Khiêm cũng không khó để cảm nhận của anh cũng đang bắt đầu cương cứng không chịu được, thân thể anh đang đè sát lên người cậu, anh hôn cậu rất nhẹ nhàng từ mặt xuống cổ, sau đó tiếp tục hôn lên ngực, tay không quên làm nhiệm vụ xoa nhẹ hai đầu ti của cậu khiến chúng cương nhẹ lại phảng phất màu hồng phấn xinh đẹp.

Tử Khiêm liên tục thở hơi dốc, một môi rên rỉ vì khoái cảm, ngay sau đó miệng Việt Thần không báo trước đã ngậm lấy phân thân của cậu.

- Đừng mà Thần... Em không cần... Ừ ừ ừ

- Để anh làm... Chỉ cần im lặng là được.

Việt Thần dùng đầu lưỡi của mình liếm lên vật cứng của cậu, Tử Khiêm quặn quai trên giường, miệng không khỏi thốt ra bao lời rên rỉ, khoái cảm tột độ, không báo trước mà bắn tinh ra ngoài. Việt Thần thầm trách cậu

- Em ra sớm thiệt đấy... Tới anh, xoay người lại.

Nói rồi, anh cho cậu nằm sấp vùi đầu lên gối, dạng hai chân cậu ra, dùng tinh của cậu còn lúc này mà xoa nhẹ hậu đình, dùng một ngón tay ra vào nơi đó, cái miệng nhỏ không ngừng hút tay của anh còn cậu không ngừng lắc đầu rên rỉ:

- Đau... Rất đau

- Từ từ sẽ quen, cố chịu một chút.

Cảm giác lúc đầu buốt ở dưới từ từ cũng bớt dần, Việt Thần tiếp tục cho ngón thứ hai rồi thứ ba vào, có thể thoải mái đưa ra đưa vào được, lúc này Tử Khiêm chịu không được liền van xin anh:

- Mau vào...Em chịu không nổi...Rất khó chịu... ah

~~ Được!

Không nói gì thêm, phân thân cứng nổi đầy gân xanh của anh nhanh chóng đâm thẳng vào cậu, Tử Khiêm có cảm giác được lấp đầy ở dưới, rất đau, nước mắt sinh lí tự nhiên lăn ra rất nhiều, một muốn chết mà gào:

- Đau... Bây giờ rất đau, anh chậm lại ...chậm mà... Híc

Việt Thần liên tục thúc mạnh ra vào nơi đó, bản thân anh không tự chủ được mà đâm hết sức mình, rất sâu vào hậu đình của cậu, bên trong cậu thật thích, rất kích và ẩm áp. Tử Khiêm hai tay nắm chặt rape giường mà thở dốc, rên rỉ theo từng đợt thúc vào của anh.

- Em muốn ngắt mất...cái đó...của anh... lớn quá...

- Ừm...

Anh không nói gì được, bản thân liên tục làm việc vào cái miệng đang yêu của cậu mà trên người đổ đầy mồ hôi, hơi nhả lại vì cái miệng nhỏ liên tục siết phân thân của anh. Chẳng lâu sau, Việt Thần mạnh mẽ bắn hết tinh vào trong cậu, hai bên đùi dần xuất hiện những đường tinh trắng chảy dài. Việt Thần thở hổn hển nằm cạnh ôm cậu, anh nói:

- Em ... Anh chưa xong!
- Nhưng em mệt quá... Rất mệt.
- Vậy để anh làm là được.
- Không...

Việt Thần không cần nghĩ cậu nói gì, phân thân lúc này xui xuống nay đã cương cứng trở lại, cho cậu nằm thẳng đối mặt anh, nhẹ nhàng hôn cậu, tìm đầu lưỡi của cả hai mà đấm đuổi liếm mút, rất nhanh phân thân của Tử Khiêm cũng cương lên, Việt Thần không nói nhanh chóng tiếp tục nhiệm vụ của mình, làm cậu không biết trời đất gì. Cả đêm đêm cậu làm không ngừng nghỉ, rape giường đầy tinh của cả hai, Tử Khiêm mệt muốn không thở được, hết bị anh làm cho không chịu được lại còn bị hôn muốn nghẹt thở. Chưa bao giờ cậu cảm thấy sợ Việt Thần như vậy, rất sợ... Sợ anh lôi cậu ra làm đến chết mất, không biết làm đến lần thứ mấy thì Tử Khiêm không chịu nổi, đầu hàng mà ngất đi mất...!

5. Chương 5

Ngày hôm sau, toàn thân ê ẩm cảm giác chẳng khác gì mới đánh nhau với đại thánh vài trăm hiệp, xương cốt tựa như muốn gãy cả ra. Tử Khiêm lười nhác rửa mặt trên giường, người bên cạnh sớm đã mặc âu phục trang nghiêm, đang thuận tay thắt cà-vạt, anh liếc cậu nói lạnh lùng:

- Thức dậy rồi thì nhớ ăn sáng đầy đủ, hôm nay không cần đến công ty!
- Tại sao?

Tử Khiêm trừng mắt nhìn anh, đôi môi cậu hơi khô, bực dọc nhưng không hề dễ di chuyển chút nào...

- Em nghĩ em đi được à? Nếu đau thì bôi thuốc vào, anh để trên đầu giường.
- Đau chết được... Tất cả là tại anh.

Hôm qua, Việt Thần làm cậu đến ngất đi lúc nào không hay biết, chẳng biết làm bao nhiêu lần mà bây giờ chân cậu không thể rửa quảy lung tung như mọi ngày, cảm giác ức chế trào dâng, Tử Khiêm nén nước mắt lăm lăm trách anh. Đường nhiên, Việt Thần không quan tâm chỉ cười nhạt nhìn cậu rồi ra ngoài dặn dò quản gia:

- Một chút nữa sau khi cậu ấy dùng điểm tâm xong, phải cho nghỉ ngơi thật tốt. Cậu ấy cần gì thì cứ đáp ứng.
- Vâng! Thưa thiếu gia.

Quản gia cúi đầu chào anh ra khỏi cửa, tài xế như thường lệ đưa anh đến công ty. Bỏ mặc lại Tử Khiêm với cái móng đau nhức, khổ sở vất vả mà lếch thân vào nhà tắm, lại còn cực khổ đem cái mớ “tinh” xấu xí của ai kia ra ngoài, miệng cậu không khỏi lẩm nhẩm ngàn lần chữ “Việt Thần là đồ đáng ghét, khó ưa, khùng, điên, blabla...”

Buổi ăn sáng kết thúc, quản gia ân cần hỏi Tử Khiêm:

- Thưa ngài, ngài có cần gì nữa không?
- Không! Chỉ là... muốn về nhà
- Thiếu gia dặn cậu phải ở đây cho đến khi thiếu gia về.
- Các người bắt cóc tôi ư?
- Không dám ... Nhưng... lão già tôi cũng chỉ thể nghe theo lệnh của Vương thiếu gia! Mong ngài thứ lỗi

- Thôi bỏ đi, ta lên phòng đây.

- Vâng... Tôi giúp ngài.

Lại phải lách môn lên mấy bậc cầu thang, cảm giác thật là khiến người ta xấu hổ, nhất là trước mặt một lão già còn bào nhiêu nữ người hầu trong biệt thự này nữa. Nghĩ đến là “quê đến tím mặt”, nổi bực dọc chán nản của cậu lên đến đỉnh điểm rồi không thể chịu nổi nữa, nguyên một ngày ngồi trên giường ôm cái laptop của Việt Thần, anh không để password chỉ là để cậu tha hồ mà game, mà anime, mà luyện phim. Rõ ràng laptop của Việt Thần có rất nhiều loại, cái này hình như dành riêng để anh giải trí, trong folder có rất nhiều hình ảnh đẹp, nhưng toàn là cảnh không có gì khác (không lẽ Tử Khiêm suy nghĩ anh Việt Thần đen tối như cậu ấy? ==). Lục lọi đến folder cuối, mở ra thì... thật khiến con người ta đau lòng mà. Hàng loạt ảnh chụp giữa anh và một cô gái, tuy vậy sắc mặt của hai người trong ảnh rõ ràng rất khác biệt. Thần thái của Việt Thần vốn dĩ lạnh lùng, hờ hững, một chút cũng không có nét cười, còn cô gái kia thì ngược lại rất vui vẻ khoác tay anh, trên môi không quên cười thật hạnh phúc, khuôn mặt cô gái vô cùng xinh đẹp, hại cậu bản thân không biết là tình địch mà còn khen đẹp, đẹp chết người. Ánh mắt ngây thơ, dáng mũi cao, miệng cười rất có duyên, trông chẳng khác gì một cô búp bê barbie. Tử Khiêm nhíu mày một lúc lâu, đủ loại suy nghĩ đang tiếp diễn trong đầu cậu, chẳng biết là phải làm cái gì tiếp theo đây...

Đến khi trời chập choạng tối, đúng giờ cậu thường tan ca thì Việt Thần trở về biệt thự, dáng vẻ mệt mỏi, anh day day hai thái dương, nhìn cậu hỏi:

- Hôm nay ở nhà ngoan không? Đã hết đau chưa?

- Bình thường.

- Sao vậy?

Cảm nhận Tử Khiêm trả lời hờ hợt, bản thân anh là người lạnh lùng cũng không chịu nổi thái độ của cậu, chau mày nhìn cậu đánh giá xem chuyện quái quỷ gì xảy ra tiếp theo.

- Anh giỏi nhỉ? Tôi qua chưa gì đã hại tôi thê thảm... Bên ngoài lại có phụ nữ khác?

- Em nói lảm nhảm gì vậy?

- Anh còn chối?

- Chối gì?

- Nhìn nè...nhìn nè!

Tử Khiêm bực tức, nước mắt tèm lem khóe mi rồi quăng mạnh cái laptop có hình của Việt Thần cùng cô gái cho anh, anh nhìn một hồi rồi lại cũng cái thái độ lạnh nhạt, mặt mũi giải thích:

- Em đang ghen ư? Cô ấy là bạn gái anh!

- Bạn gái?

Cậu tức muốn bùng nổ, gào thét, chạy lại đấm mạnh vào anh, nức nở mà nói tiếp:

- Vậy tôi ở chỗ nào? Tôi ở nơi nào trong anh? Có bạn gái rồi sao còn làm thế với tôi?

- Em đừng có như vậy được không? Anh có nói là anh nói xong chưa?

- ...

- Cô ấy là bạn gái trên danh nghĩa, bọn anh được đính ước, anh thậm chí đi cùng cô ấy chỉ mới hai lần duy nhất vì gia đình cả hai bên ép buộc. Bản thân anh làm con, em nghĩ anh khước từ như thế nào? Hai bên lại còn là đối tác làm ăn.

- Nhưng... nếu anh qua lại với em, cô ấy sẽ ra sao?

- Chia tay!

- Gia đình anh thì sao?

- Thì kệ.

Việt Thần trừng mắt nhìn cậu, tay phải tháo cà-vạt, tay trái ôm chặt cậu vào lòng, để nước mắt cậu thấm hết vào áo sơ-mi trắng của anh. Dỗ cậu thật vất vả, còn hơn cả con gái, lúc lâu sau khi Tử Khiêm ngừng khóc, cả hai cùng ngồi xuống ghế nói chuyện. Tử Khiêm mở lời trước:

- Anh...Em muốn anh nói chuyện rõ với cô bạn gái của anh trước.
- Chi vậy?
- Em không yên tâm, dù sao lần đầu của em cũng do anh đoạt mất rồi. >”
- Được rồi.

Việt Thần lấy điện thoại từ trong túi quần, ấn nút gọi đến một thuê bao có tên là “Hàn Yên” sau đó có một giọng nữ bắt máy, rất ngọt ngào lại dịu dàng:

- Em nghe đây Thần.
- Mình chia tay đi.
- Anh đang nói gì vậy?
- Tôi nói, chúng ta chia tay đi?
- Anh có vấn đề sao? Chia tay gì chứ? Gia đình...
- Gia đình gì? Tôi không quan tâm, tôi có người để yêu rồi.
- Anh có giỏi thì đi nói với ba mẹ anh trước.
- Tôi ở đây không phải là giải thích với cô, ý tôi chỉ muốn thông báo với cô vậy thôi. Đáng lẽ không rảnh để làm vậy, chỉ là người yêu tôi muốn tôi dứt điểm với cô!
- Hừ... Anh cứ chờ đó. Tôi chóng mặt lên xem anh làm gì.

Việt Thần mặt lạnh tanh, lại càng nhợt nhạt, sắc mặt xanh xao hằn ra, ước chừng rất giận, cúp máy không nói thêm lời nào, sau đó cố gắng dịu lại hỏi Tử Khiêm:

- Em hài lòng chưa?
- Được rồi...Em không ngờ là cô ấy lại phản ứng dữ dội như vậy, thật sự cô ấy thích anh đúng không?
- Anh không biết, cũng không quan tâm!
- Ân! Được... Không nói nữa, em đi lấy nước cho anh.

Tử Khiêm nhanh chóng lại bàn rót một cốc nước đưa cho anh, đáng vẻ nhanh nhẹn hẳn (vết thương hết đau chẳng?) sau đó nhìn anh cười bảo:

- Em phải về nhà, mai lại còn đi làm.
- Ủ!
- Anh không sao chứ?
- Không sao.

Cậu nhìn Việt Thần rõ ràng nét mặt không có chút gì là ớn cả, bản thân anh giờ đang rất mệt mỏi, còn rất nhiều chuyện phải giải quyết phía trước, ngoài công việc ở công ty, giờ còn thêm chuyện tình cảm với cậu. Tử Khiêm đột nhiên lại có một suy nghĩ không mấy tốt lành... “Ước gì cậu là con gái nhà giàu thì tốt quá rồi!!”

Tử Khiêm ôm nhẹ rồi thơm má anh một cái sau đó theo tài xế ra về, Việt Thần trước sau vẫn giữ vẻ mặt đó, thậm chí khi cười cũng rất khó khăn, ai quan sát kĩ sẽ thấy nụ cười cứ như bị méo, cứ như gượng gạo vậy. Lòng cậu tuy hạnh phúc vì chính anh chứng minh rằng cậu hiện tại là người anh yêu...Mặc khác lại cảm thấy tội lỗi khi làm người thứ ba phá nát hạnh phúc của người khác >”

Cậu không biết rằng chính mình có thật sự sai vì đã lún sâu vào tình cảm đồng tính này, bản thân cả hai người bọn cậu đều là thẳng, đột nhiên lại thành ra như thế này, loại cảm xúc này không thể nói diễn tả được là có thể diễn tả. Khó khăn, chật vật trong từng suy nghĩ, nhưng rõ ràng khi bên cạnh Việt Thần, cậu lại bình yên đến lạ, đôi lúc hồi hộp, bối rối. Rồi còn hạnh phúc, thăng hoa khi cùng anh quan hệ. Cái gì chứ? Tại sao chứ? Thật sự... Chuyện tình cảm bọn họ sẽ kéo dài và tiếp diễn như thế nào trong chuỗi ngày còn lại...Đầy sóng gió, đưa đẩy kia?

6. Chương 6

ện trò to nhỏ với anh về ngày hôm nay mình trải qua những gì và như thế nào. Việt Thần thì khác, anh vẫn vậy, vẫn bận rộn, mệt mỏi và lạnh lùng, điều khiến cậu muốn ở bên anh nhất vì muốn anh cười nhiều hơn ...nhưng trên thực tế có lẽ khi sinh ra, mẫu thân của Việt Thần quên mất sinh nụ cười của anh, quả là điều đáng tiếc rất lớn cho nhân loại mà

~Hôm nay, sau khi tan làm Hạo Tử khoác vai Tử Khiêm rủ rê:

- Sao rồi? “Ông xã” cậu cho cậu đi chơi với tôi không?
- Đi đâu?
- Đi coffee này nọ thôi, tại hôm nay... là sinh nhật tôi?
- Thật ư?
- Ừm
- Sao cậu không nói sớm?
- Có nói hồi tuần trước, mà lúc đó hình như chủ tịch gọi cậu nên cậu không để ý.
- Xin lỗi cậu, Hạo Tử...

Tử Khiêm cắn môi nhìn cậu bạn đồng nghiệp nhún vai không biết trả lời như thế nào, nhanh tay thu gọn hành lý sổ sách của mình vào cặp, sau đó đứng lên vui vẻ nói:

- Đi thôi, dù sao sinh nhật cậu mà. Tôi phải tham dự chứ ^^!
 - Được
- Cả hai rời công ty đến parking lấy xe, vô tình gặp Việt Thần cũng từ công ty bước ra, anh nhìn hai người chau mày hỏi:
- Đi đâu?
 - Em đi với Hạo Tử một chút nha, hôm nay sinh nhật cậu ấy!
 - Khi nào về?

Tử Khiêm nhìn Hạo Tử cầu cứu, Hạo Tử đáp:

- Tôi sẽ đưa cậu ấy về sớm, chủ tịch yên tâm. Chỉ là đi coffee thôi.
- Ừ

Nói rồi Việt Thần lạnh lùng bước vào ghế lái, chiếc xe sport màu trắng nhanh chóng vọt qua hai người bọn họ, để lại một làn khói khó chịu ==’! Hạo Tử nhìn Tử Khiêm cười hỏi:

- Tôi không nghĩ chủ tịch lại hỏi kĩ như vậy...haha cậu đúng là may mắn quá, không biết “kĩ thuật” của chủ tịch có tốt không nhỉ? =))
- Nè nè... không có giỡn nha! Tôi không có vui

Lần nào cậu cũng bị Hạo Tử trêu đến đỏ mặt, sau đó mới chịu lặn bánh rời khỏi parking, trên đường hai người tiếp tục tán gẫu:

- Tử Khiêm! Cậu thấy mối quan hệ này ổn với bản thân cậu không?
- Tôi cũng không biết nữa...
- Nếu cậu cảm thấy mệt mỏi hoặc tâm trạng không tốt cứ nói với tôi, được chứ?
- Hảo!
- Ừm... chỉ là tôi nghĩ hai người bọn cậu sẽ đối mặt ra sao với gia đình thôi.
- Tôi...chưa nghĩ đến. Cũng không muốn nghĩ đến!
- Ừm...Sao cũng được. Nhưng bản thân cậu phải hiểu, ngày đó rồi cũng sẽ đến.
- Ân!
- Ba mẹ cậu là người như thế nào?
- Tôi không sống cùng ba mẹ, chỉ sống với ông nội, ba mẹ tôi mất khi tôi mới 3 tuổi. Kí ức về họ rất ít...
- Ah~ Xin lỗi, tôi không nên hỏi vấn đề này.
- Không sao :")

Tử Khiêm mỉm cười, đôi mắt không hẹn lại híp lại cực kì đáng yêu, Hạo Tử rất thích cậu cười vì thế lúc nào cũng cố gắng chọc cậu nhưng đối lại cậu toàn nhăn mặt như khi ăn ớt, khó coi vô cùng.

Cả hai người đến một quán coffe “Memories”, quán trang trí rất đẹp theo kiến trúc châu Âu cổ, không khỏi khiến khách hàng thích thú khi ngồi dùng thức uống tại đây, Tử Khiêm òa lên thích chí:

- Không ngờ giữa thành phố rộng lớn này lại có một nơi rất đẹp như vậy ah~!
- Ừm, tôi thường ra đây dùng coffee, bản thân lại thích nơi này vô cùng.
- Được, sau này sẽ thường xuyên đến đây cùng cậu :3
- Haha. Duyệt! Chỉ sợ... “ông xã”cậu
- SỢ GÌ? CẬU KHÔNG THỂ NGỪNG VIỆC TRÊU CHOC TÔI À? THẬT MẤT HỨNG.
- Xin lỗi, ở đây có bánh và nước đủ loại, cậu gọi đi.

Một nữ tiếp viên xinh đẹp đến bàn bọn họ, trên tay cầm một xấp Note nhỏ rất dễ thương hình Kitty, nhanh nhẹn hỏi:

- Kính chào quý khách, xin lỗi hai vị muốn dùng gì ạ?

Tử Khiêm chep miệng, hào hứng nói:

- Cho tôi một ly Caramel Frappuccino, một bánh pancake hương chocolate, thêm một phần bánh Macaron hương coffee nha.
- Vâng!

Hạo Tử nhìn cậu kêu toàn những thứ lạ mà trước giờ bản thân cậu cũng chưa thử qua, thuận miệng nói với nữ nhân viên:

- Cho tôi một phần giống như vậy.

Nữ tiếp viên gật đầu, trên tay nhanh chóng ghi chép lại thực đơn rồi mỉm cười bước vào bếp. Để lại hai cậu thanh niên vui vẻ trò chuyện:

- Hôm nay sinh nhật cậu, để tôi bao chiều này. Ok?
- Được, không khách khí...haha!
- Cậu chỉ thích ăn những thứ như vậy thôi hả? Tôi tưởng cậu thích ăn đồ mặn.
- Đâu có, sở dĩ là muốn đi uống coffee thôi. Chứ ăn uống tôi không quen lắm.

- Một chút nữa, mình đi ăn ở vỉa hè đi. Việt Thần chán lắm, anh ấy không biết đi những nơi đó.
- Được! Chủ tịch từ nhỏ đã sống ở nơi chúng ta vất vả cả đời còn không biết được 1/100 không nữa.
- Haha! Ủ cũng đúng.

Sau khi ăn uống no say, Hạo Tử đưa Tử Khiêm về nhà, thật sự hôm nay rất vui nhưng có lẽ Tử Khiêm về muộn, cũng đã gần nửa đêm điện thoại cậu lại không bật chuông vì thế... Khi vào nhà check phone, bản thân không khỏi khiếp sợ “30 cuộc gọi nhỡ từ Việt Thần” . Cậu lo sợ nhấn nút gọi lại, bên kia một giọng nói lạnh như băng đóng ngàn năm, đều đều cất lên:

- Sao không quần luôn cái điện thoại đi đi.
- Em xin lỗi...Em không cố ý, em để chế độ im lặng lúc ở công ty lại quên mất bật lên.
- Em nói em về sớm?
- Tại... em rủ cậu ấy đi ăn vỉa hè.
- Dơ bẩn!
- Anh... lúc nào anh cũng vậy.
- Anh thì sao?
- Thôi...đừng giận em được không?
- Ngủ đây, bye!
- Nè...

Tử Khiêm chưa kịp nói dứt câu, đầu dây bên kia đã ngắt mất, cậu thiệt không hiểu ai mới trẻ con? Ai mới gọi là hờn chút là giận hờn đây? Việc nhỏ chút xíu như vậy mà anh đã giận hờn cậu rồi, thiệt tình...không biết phải làm sao với Việt Thần nữa đây!

Tình yêu của bọn họ thật chẳng khác gì với các cặp tình nhân khác, nếu như trên thế giới này chẳng ai có cái nhìn xấu về tình cảm đồng tính thì tốt biết mấy. Dù bọn họ đi đến chân trời góc biển nào cũng có thể tự do, tự tại yêu thương nhau, giận hờn nhau, trao nhau cảm xúc của mình. Tử Khiêm chợt quạnh lòng nghĩ vậy, đã lâu rồi cậu không về thăm ông nội, cậu năn nỉ ông lên thành phố cùng cậu ở không biết bao lần, lúc nào ông cũng chỉ lắc đầu từ chối. Bản thân cậu khó xử vô cùng, định bụng kì nghỉ lễ giáng sinh tới sẽ về quê thăm ông, muốn tâm sự với ông thật nhiều. Từ nhỏ đến lớn, cái gì cậu cũng kể cho ông nghe, lại hay làm nũng với ông :3

Từ ngày quen Việt Thần, cậu lại ít gọi điện thoại cho ông nội, nghĩ mình có lỗi với ông quá, mặc khác nghĩ kẻ Việt Thần đi, quen nhau phải thông cảm thấu hiểu cho nhau chứ, lúc nào cậu cũng phải tuân theo những quy định của anh thì thật sự... “Cậu không đáng mặt nam nhi”... mà cậu là đàn ông chân chính cơ mà. Sao lại không tìm phụ nữ mà kết giao, lại dính với tên Việt Thần khó tính này chứ. Bản thân chính mình lại không hiểu chính mình, biết nhờ ai trả lời cho cậu đây! Cả đêm cứ lẩn qua, lẩn lại ngủ không yên, lại không biết cái tên chết tiệt kia ngủ chưa... Đánh bạo nhấn một tin:

- Chồng à! Anh đừng giận nhaaaa....

Không có tin nhắn trả lời...mà ngay sau đó một cuộc gọi từ ai đó vừa nhận được tin nhắn của cậu gọi đến, chất giọng có vẻ cải thiện hơn lúc nãy nhưng ngữ âm vẫn lạnh:

- Nhảm nhí! Ngủ đi con heo.
- Aaaaa...em ốm hơn cả anh.
- Ủ...ốm! Đi ngủ...
- Anh không giận em nữa, em sẽ ngủ ngoan.
- Ngốc nghếch.
- Nè... vậy là anh không giận em nữa đúng không?

- Ừ.

- Cám ơn honey của em. Anh ngủ ngoan.

- Ừ.

Tử Khiêm cười muốn toét cả miệng vẫn không ngừng cười, cậu cười muốn vỡ cả bụng, cười vì hạnh phúc muốn chết đi được =)))....Ai bảo Việt Thần không đáng yêu chứ? Anh đáng yêu gấp ngàn lần người bình thường luôn. Thiệt sự nếu có anh ở đây, cậu thề sẽ không tha cho gương mặt ấy mà hôn cho thật đã. *Biến thái quá cha nội*

Lúc lâu sau... Tại hai nơi, hai thanh niên chìm vào giấc ngủ sâu, trên khóe miệng không quên nụ cười nhẹ hạnh phúc ngập tràn

7. Chương 7: Nên Hay Không Là "từ Bỏ"!

Như mọi ngày Tử Khiêm gom gọn mớ sổ sách báo cáo vào một chiếc ba lô to rồi đón xe bus đi làm, hôm nay Việt Thần không gọi cho cậu trước khi đi làm, không biết là vì sao chỉ thấy trong lòng cứ bất an thế nào ấy, cảm giác rất lạ. Trên đường ngồi chờ ở trạm xe bus, cậu rút điện thoại nhắn tin cho anh:

"Thần, anh đã đến công ty chưa?"

Việt Thần rất ít khi trả lời tin nhắn, bình thường anh hay gọi lại cho cậu thề mà hôm nay lại không hề. Đi đến tận công ty rồi mà lòng cậu không yên, vội chạy lên phòng chủ tịch thì điều không muốn thấy, không muốn nghe cũng hiện rõ mồn một trước mắt. Chỉ là có tiếng cãi vã rất lớn trong phòng, nhân viên dường như được cho lui ra hết nên cậu không hề thấy bất cứ ai xung quanh đây, cửa phòng không khóa chặt, đủ để cậu thấy cái gì đang diễn ra trong phòng của Việt Thần.

- Mẹ cấm con không được từ hôn với Hàn Yên.

- Thưa Vương phu nhân, con nói với người rõ ràng rồi, con không thích cô ta.

- Vớ vẩn, rõ ràng 2 năm nay con qua lại với nó rất tốt. Thế mà giờ lại hủy hôn!

- Con có người yêu rồi.

- Người yêu? Ai?

- Mẹ hỏi làm gì?

- Cái thằng ranh này, mày có hay không hại bà mẹ già này uất ức mà chết đây hả?

- Con mệt rồi, mẹ về đi. Chuyện con đã quyết, hi vọng mẹ chấp thuận.

- Chấp con khỉ nó chứ mà thuận, việc này nhất định ta sẽ không để yên cho con.

- Tùy mẹ!

Cuộc trò chuyện diễn ra cực kì căng thẳng, sắc mặt nam nhân trước sau vẫn lãnh đạm có phần lạnh lùng và dứt khoát, rõ ràng anh không muốn nhiều lời với mẹ mình nhưng bà ấy liên tục buộc anh cúi đầu. Vương phu nhân quả là người có khí phách không tầm thường, Việt Thần thừa hưởng cái nhìn sắc sảo từ bà, phong thái hùng hực của những người quý tộc. Nói chung mẹ con mà, chỉ khác là tính cách của hai người không được hòa hợp thôi.

Vương phu nhân bực dọc nhìn Việt Thần, không quên liếc cậu rồi vớ lấy giỏ sách xô mạnh cửa ra ngoài, vừa kịp lúc Tử Khiêm nép người sang một bên, bà cũng không để ý gì cậu một mảy may bước thật nhanh, thoáng chốc đã rời hẳn tầm nhìn của cậu. Tử Khiêm lặng lẽ định bước về văn phòng mình thì bất ngờ một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay cậu kéo vào phòng.

Tử Khiêm hoảng hốt, nhìn chằm chằm lấy gương mặt tuần tú kia, thở thật nhanh thì thào:

- Anh... Sao anh biết em...?

- Em chẳng phải nghe hết rồi sao?

- O... Em ...Em không cố ý, em xin lỗi!
- Anh chỉ là mệt mỏi quá, nhiều chuyện không vui sắp xảy đến rồi.
- Anh... hay là...
- Hay gì?
- Minh...chia

Cậu chưa nói dứt câu thì bị anh chặn ngay miệng, nước mắt từ khóe mi của cậu cũng bị anh chặn ngang theo đường dọc mà tẽ sang trái, sang phải. Gương mặt của cậu bây giờ trông thật khó coi, hại cậu không thể đi tìm cái gối mà đập đầu vô mà chết *chắc chết* . Việt Thần xoa xoa mái tóc cậu đến muốn rối xù, nhẹ giọng nói:

- Chẳng có gì phải lo cả, chuyện gia đình cả hai chúng ta đều biết cuối cùng phải đối mặt mà, đúng không?
- Em biết...nhưng thật lòng không muốn vì em mà anh cùng ba mẹ không tốt ah

~ Từ nhỏ đến trưởng thành, bản thân anh chưa từng được làm gì mình thích. Vậy giờ cứ thử như thế này đi :')

- Ân! Đã biết
- Em về phòng làm việc đi, chiều nay anh cùng em về.
- Ân.

Tử Khiêm dùng áo quệt hết nước mắt của mình vào tay áo sơ mi rồi trở về phòng làm việc, Hạo Tử vừa nhìn đã thấy chuyện bất bình gì xảy ra liền chạy ngay lại chỗ cậu ân cần hỏi:

- Sao nữa vậy? Cải nhau à?
- Không có gì đâu ...
- Dấu tôi? Bạn bè có gì phải chia sẻ chứ >”
- Thật ra thì mẹ của Việt Thần biết chuyện, bà ấy mới làm một trận um sùm trên phòng anh ấy.

Hạo Tử nhìn đăm đăm cậu, suy tư một hồi rồi bảo:

- Tôi nói với cậu rồi đấy thôi, cứ gió đẩy chiều nào thì vượt người về chiều ấy. Đừng lo nghĩ quá nhiều, ha?
- Ừm... Hi vọng là vậy !

Cậu vui đầu vào công việc mà đầu óc cứ nghĩ ong ong đầu đó, thật sự vô cùng khó tập trung, còn bị trưởng phòng quở trách mấy lần khiến cậu càng thêm không có tí tâm trạng nào mà làm việc được. Giờ tan tầm, Tử Khiêm đứng đợi ở một góc trước cửa công ty, trên vai mang chiếc balo màu đen, dáng người gầy của cậu dưới ánh chiều tà không khỏi chạnh lòng thương cảm.

- Lên xe đi!

Mọi thứ chợt tan biến khi giọng nói nhợt nhạt của Việt Thần cất lên, anh đang ngồi trên xe hướng đầu về cửa sổ nhìn cậu, dáng vẻ mệt mỏi thần thờ vô cùng. Tử Khiêm ngồi yên vị trong xe, tay thỉnh thoảng cứ bầu vào nhau, môi cũng tự động không biết bị răng cắn bao lần mà đếm cho xuể, Việt Thần xoa đầu khẽ cười nói:

- Em cứ lo lắng làm gì? Ăn chút gì không?
- Không ạ...
- Anh đói, đi ăn thức ăn Ý ha ^^!
- Sao cũng được mà anh.
- Ừ!

Cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng, vốn dĩ chẳng biết nói gì khác bởi vì bình thường hai người cũng không nói chuyện nhiều, thi thoảng dành chút cử chỉ thân mật vậy thôi.

Nhà hàng Venice chuyên phục vụ thức ăn Ý nổi tiếng, Việt Thần chậm rãi dùng hết bữa tối sau đó lại đi kèm đàm nói với cậu thật nhiều câu:

- Anh chỉ muốn nói vài từ đơn giản cho em dễ hiểu thôi. Nếu sau này có chuyện gì xảy ra, em hứa với anh là luôn đi kèm tĩnh giải quyết, đừng suy nghĩ lung tung hoặc làm những điều mà anh không thể chấp nhận được. Chúng ta rất khó khăn mới có thể ngồi cùng nhau như thế này, việc gia đình là rào cản thứ nhất, sau này còn nhiều cái phức tạp hơn nữa em à! Đây phải ai cũng tốt hết, anh cũng vậy! Anh...

- Sao ạ?

Tử Khiêm nhìn người đàn ông đối diện đang lưỡng lự nói tiếp điều gì lại ngập ngừng, cậu trong lòng hồi hộp vô cùng.

- Không có gì đâu, ăn nhanh đi. Anh đưa em về :')

- Dạ...

Khung cảnh im lặng lại tiếp tục, tự dưng mối quan hệ của hai người ngày càng khó thở hơn, như chiếc áo bứt hết cả hàng nút rồi mà vẫn còn chặt cứng vậy. Việt Thần vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, hơi hợt đó, anh không nói thêm bất cứ lời nào cứ thế đưa cậu về, cũng chẳng kịp ôm cậu hay hôn lên trán như mọi lần tạm biệt. Tử Khiêm cười nhạt, quay lưng bước về căn hộ của mình. Lòng trống rỗng!

Nằm bẹp trên giường chưa kịp tắm, tâm trạng Tử Khiêm rối bời hẳn ra, cậu dự định sẽ nghỉ phép vài ngày về thăm ông nội cạnh ông mọi buồn phiền sẽ tan mau thôi. Nghỉ vậy liền ngủ một mạch đến sáng, chẳng hay chẳng biết gì về ngày mai.

Sáng vào công ty, ai cũng mặc ai dúi đầu vào công việc vì sổ sách cuối tháng sắp báo cáo, năm mới cũng sắp đến nên lượng công việc dồn nén chưa từng thấy, Tử Khiêm cũng gạt bỏ chuyện kia mà lao đầu vào công việc điên cuồng. Cậu và Việt Thần ít gặp nhau hẳn, thậm chí hai tuần này không thấy bóng dáng anh đâu, hỏi ra mới vỡ lẽ anh đi công tác nước ngoài rồi, Việt Thần không nói với cậu một câu nào thế là đi ...! Tử Khiêm không giận chỉ là hơi buồn...Tuy vậy nỗi buồn thêm bùng nổ khi báo trang nhất tung tin "CEO tập đoàn CVHS đính hôn cùng tiểu thư Hàn Yên tập đoàn BB", cả công ty nháo nhào cả lên, người khen người chê người thì ganh tỵ. Nói chung thông tin nóng hổi nhất tuần nay chính là thông tin Việt Thần đính hôn. Tử Khiêm chỉ lặng người nhìn bức ảnh hai người chụp với nhau thân thiết, tim cậu như xé ra từng trăm mảnh, những giọt nước mắt đua nhau chảy dài trên gò má cậu. Tóm lại, Tử Khiêm shock đến nỗi cơm không buồn ăn, nước không thèm uống, cả ngày cứ ngơ ngẩn ngẩn đau lòng. Bản thân Hạo Tử không thể chịu loại áp lực này đến với Tử Khiêm liền lên kế hoạch giải khuây cho cậu, lúc đầu rủ cậu đi nhiều nơi vòng vòng thành phố, sau cũng giảm được phần nào liền rủ rê đi picnic:

- Ê Tử Khiêm, cuối tuần này đi biển với bọn tôi không?

- Biển...Ah~ Thích vậy!

- Cậu muốn đi không?

- Được! Nhưng mà để sắp xếp sổ sách xong đã, còn tận hai bài chưa dịch thuật xong nè.

- Haha! Bọn tôi cũng làm chuyên ngành dịch, đừng lo cô ấy giúp cho.

- Con gái? Bạn gái cậu đúng không?

- Hơ... hông có nha. Bạn thân đó ^^!

- Woaaa! Cậu có bạn thân là con gái...

- Ừm rất xinh :3 ... Có thể bẻ cong thành thẳng đó chứ

- Được, vậy thì đi! =))

Tử Khiêm mệt mỏi lắm nên cậu quyết định đi du lịch, tới tết thì về ở với ông nội, chuyện Việt Thần cậu chẳng muốn quan tâm nữa. Thật sự là không thể quan tâm được nữa! Nếu quyết định của anh là đúng thì

cậu liền nghe theo, trên đời có nhiều chuyện khó nói, lỗi lầm với lầm lỗi chỉ là hai chữ đảo ngược nhưng nó được lặp lại hai lần chẳng phải rất khủng khiếp sao? Vậy nên, hãy để nó đến một lần rồi dừng từ "Xin lỗi" để rời đi nơi khác.

8. Chương 8: "người Yêu Mới"

Chap 8:

Đã gần như một tháng Việt Thần không liên lạc gì với cậu, Tử Khiêm chỉ cầm lấy di động ngắm nghía mãi cũng chán, không muốn bận tâm nữa, dự định của Hạo Tử là cuối tuần này sẽ đưa cậu đi biển hóng gió, thay đổi tâm trạng một chút. Tử Khiêm nghĩ vậy, trong lòng vui vẻ hẳn ra lại chẳng muốn phiền muộn gì một người vốn dĩ không thuộc về mình!

Hạo Tử kể lần này đi sẽ đi cùng hai người bạn của mình, một người tên là Khuê Tâm là một cô gái năng động đáng yêu, làm nhân viên công sở như hai người bạn họ. Người còn lại Hạo Tử bảo để đi rồi biết, hỏi nhiều làm gì, bí mật không thể bật mí làm Tử Khiêm cũng tò mò muốn chết, cậu đây hiện cảm thấy sau khi bị đá cần tìm một đối tượng tốt coi mắt. Chẳng qua là tuần vừa rồi ông nội gọi hỏi thăm, sẵn tiện bảo:

- Tiểu Khiêm, ông già rồi! Con... không ấy mau lấy vợ sinh cháu cho ông bông.
- Ông nội... chuyện này khó lắm ạ!
- Chẳng phải con nói con có bạn gái rồi sao?
- Dạ...? Tụi con vừa chia tay mất rồi.
- Vô lí, tại sao lại chia tay? Ông không biết, con không lấy được con gái nhà người ta thì ông sẽ tự tìm mối gả con đi.
- Ông nội....iiiiiii

Cuộc điện thoại diễn ra nhanh chóng khi ông nội cúp máy cái rụp, Tử Khiêm cứng họng chưa kịp trả lời thì ông nội nhấn tâm làm thế, tổn thương thiệt chứ! Lầm lũi thì cậu cũng nghĩ thông, nào bộ hoạt động bình thường trở lại, sau cùng là tìm một cô gái mới hẹn hò.

Hạo Tử nói với cậu sau khi hai đứa làm việc xong, thứ sáu đã tới, chiều hôm ấy Hạo Tử cười vui vẻ hiền hòa hết mực, sau cùng rủ rê:

- Tối nay qua nhà tôi đi, sáng mai khỏi mắc công qua đón cậu. Hai người kia cũng sẽ tới nhà tôi ở qua đêm ^^!
- Ừm.. cũng được! Vậy tôi về lấy đồ trước, chút cậu qua đón ha.
- Okay.

Tử Khiêm dừng hai trạm xe bus rồi quay về căn hộ, một chút thoáng chốc nhớ về anh, thế nhưng mau chóng lại lắc đầu liên tục đá văng tư tưởng có hiện hữu hình bóng của Việt Thần ra khỏi đầu. Cậu cần có sự khởi đầu mới, người ta là đàn ông đó, phải lấy vợ là đạo lý làm người, chứ không lẽ đi lấy cậu về làm vợ? Nghe thật phi thường vô lí, không chỗ nào chấp nhận được.

Đang sắp xếp mớ quần áo vào cái balo màu bạc to dùng thì chuông điện thoại reo lên, là Việt Thần. Cậu do dự không biết có nên nghe không, lúc sau chuông tắt mất lúc nào không hay, quay về thực tại tay cậu hơi run run, nhưng con trai không được yếu đuối, phải mạnh mẽ lên. Nói rồi, cậu dứt chiếc điện thoại vào túi quần, mang balo chạy thẳng xuống chỗ Hạo Tử đang chờ.

- Làm gì mặt mày tái mét vậy ông tướng?
- Hử? Đâu có...chắc đói ^^!
- Đói hả? Được, bọn mình tối nay sẽ ăn tiệc BBQ ngoài trời.
- Không đợi đi biển rồi tính ?

- Đi biển chủ yếu là ngắm biển, hít thở không khí đồ thoải. Không có thời gian làm tiệc nướng đồ đâu, tại phải về trong ngày mà.

- Ủa? Sao vậy?

- Tự dưng công ty có lệnh mới, thứ bảy đi làm!

- Gì? Không phải chứ? Rõ ràng thứ bảy, chủ nhật mà còn bắt nhân viên đi làm?

- Ừm... Không biết có trực trực hàng hóa sổ sách gì không mà tự dưng bắt vậy nữa, mà kệ đi! Bọn mình xin nghỉ thứ bảy rồi, chủ nhật sẽ làm công việc bù.

- Tự nhiên... Không biết sao... lệnh của Việt Thần à?

- Không nghe! Chỉ nghe trưởng phòng mới gọi thông báo thôi à.

- Ừ!

Chiếc xe Toyota màu đen của Hạo Tử đi khá tốt, mặc dù không phải xe mới nhưng trông vẫn còn đẹp chán (theo đánh giá của Tử Khiêm là vậy). Căn hộ Hạo Tử thuê ở tầng dưới cùng thế nên bọn họ mới có thể bày tiệc BBQ được, vừa vào nhà cậu hơi ngỡ ngàng khi thấy cách trang trí của cậu bạn mình rất được nha, nhìn bên ngoài bình thường thế mà thiết kế rất tinh tế, bắt mắt. Hạo Tử bước vào trước, từ bếp vẫy tay cậu lại giới thiệu:

- Đây là Khuê Tâm, còn kia là Nhạc Bình.

Cô gái tên Khuê Tâm dáng người nhỏ cỡ 1m55, nhìn rất vừa mắt, không đẹp nhưng mang đến cảm giác dễ chịu cho người nhìn vì thoát trông cô vô cùng thân thiện, đáng yêu. Nhạc Bình thì ngược lại, cô khá cao, mắt mũi miệng sinh ra đã có kết cấu hài hòa đến lạ, mắt to, mũi cao, miệng trái tim lại đỏ tựa như máu. Một cô gái có thể nói là sắc sảo, xinh đẹp, Tử Khiêm ngưỡng ngửng gãi đầu chào hai cô gái, sau đó quay lại trừng mắt với Hạo Tử trách móc:

- Đưa hai tiểu thư này đến đây với chúng ta là có ý gì?

- Ý gì? Là bạn của tôi nha, à quên Khuê Tâm là bạn gái tôi. Còn Nhạc Bình, chính là người tôi muốn cậu thử qua lại ^^!

- Cái gì?

- Được không?

- Thôi...

- Thôi cái *beep* đi qua chào hỏi người ta đi, làm đàn ông dùm cái đi ông! =='

Tử Khiêm cười gượng sang hỏi hai nàng:

- Có gì cần giúp không? Tôi sẽ giúp cho ha :">

- Không có gì đâu, anh cứ ngồi với anh Hạo Tử chơi đi ạ, bọn em tự làm được rồi ^^!

Khuê Tâm cười rõ tươi, nói với cậu. Nhạc Bình vẫn im tĩnh, không đáp gì nhìn cậu cười rồi lại quay sang nhặt rau tiếp, Tử Khiêm đành ra ngoài nướng thịt cùng Hạo Tử, sau đó cùng cậu ta trò chuyện phiếm. Đến tối, cả bốn người ngồi xung quanh với thịt nướng, rau củ cùng vài két bia, Hạo Tử tiên phong uống một ngụm bia, sau đó khoác vai Khuê Tâm rồi dùng ngón trỏ chỉ Tử Khiêm cùng Nhạc Bình nói:

- Em xem! Hai người bọn họ cũng xứng đôi đúng không?

- Aigoo~ Chắc chắn rồi ạ! Vừa nhìn bọn họ chính là cặp trời sinh ^^

Tử Khiêm ngưỡng đến chín mặt, vội nốc một cốc bia rồi lảm bảm:

- Đừng có mà nói nhăng, nói cuội.

- Haha! Lão tử đây không hề nha, cậu thấy Nhạc Bình được thì tới đi

Nhạc Bình vẫn im lặng, cô chỉ nhìn về phía Tử Khiêm, khuôn mặt thoáng đỏ. Sau đó cất lời với cậu:

- Tôi là Nhạc Bình, hiện là dịch thuật viên cho công ty BB. Rất vui được làm quen với anh :")

Hai tai cậu bắt đầu đỏ ửng lên, sau đó bắt tay cô cười ngượng đáp:

- Tôi là Tử Khiêm, là nhân viên văn phòng nhưng cũng đảm nhiệm cả công việc dịch thuật. Hy vọng cô giúp đỡ tôi ^^!

- Dạ... được thôi!

Bọn họ làm quen xong rồi cũng chỉ đơn giản nói với nhau được bao nhiêu ấy, sau lại cùng nhau ăn thịt nướng, uống bia rất nhiều, nửa tỉnh nửa mê chuông điện thoại của Tử Khiêm lại reo lên, cậu sờ soạng túi quần túm lấy nhóc điện thoại, giọng ề ề khó chịu nói:

- Quái gì cứ gọi ông hoài vậy? Chán sống à?

- Em uống bia à?

- Ai đó? Ừ... đẩy tôi đi uống, anh cần tôi à? Haha

- Đang... ở... đâu...?

Việt Thần gần như tức giận đến bốc khói, gần từng chữ hỏi cậu.

- Ở đâu thì mặc tôi? Liên quan anh à?

- Nói!

- Không thích, tôi đây sẽ có bạn gái mới nhé! Anh biến khỏi cuộc đời tôi đi.

- Em...

Tay anh giận run người, thuận thể ném chiếc điện thoại vỡ tan tành, sau đó trấn an bản thân gọi người điều tra số điện thoại của cậu nhận tín hiệu từ đầu, 30 phút sau anh có mặt tại nhà Hạo Tử. Bản thân chỉ cần cậu nói thêm tiếng nói liền bốc lửa thiêu đốt cậu chết, nói chung là cả ba người trong nhà say rồi riêng Nhạc Bình không say, cô nhìn ra cửa thấy Việt Thần, sau lại hỏi:

- Anh cần tìm ai?

- Bạn trai.

- Ở đây chỉ có Hạo Tử với Tử Khiêm là con trai.

- Tránh ra

- Anh... nè nè đừng có đụng vào Tử Khiêm, cậu ấy mới vừa ngủ được một

- Ăn nói hàm hồ, mau tránh ra không tôi không khách sáo đâu.

Nhạc Bình uất nghẹn, cậu bạn trai mới quen của cậu tự dưng lại bị một anh đẹp trai vô tình cướp mất, còn ra thể thống gì nữa, định bụng gọi 2 người kia giúp cô giữ Tử Khiêm lại thì quên mất họ ngủ lã quây như chết. Bọn cô còn phải đi biển vào ngày mai, như thế nào Tử Khiêm lại bị khinh đi thế kia? Không thể nào chịu được nữa T_T !! "Anh Tử Khiêm..."

Việt Thần ném cậu vào hàng ghế sau, mùi bia rượu nồng nặc làm anh còn muốn ói hơn cậu, khó khăn dìm áo khoác mình đắp lên người cậu rồi rồ ga chiếc sport đi mất, bỏ lại Nhạc Bình uất ức không chịu được (tui xin lỗi cô bánh bèo, tui ca ngợi cô như ngôn tình rồi giờ tui phải phủ như vậy nè :")((thông cảm tui nha bánh bèo)

9. Chương 9: Chỉ Cần Bên Anh Thôi

Trở về biệt thự của Việt Thần, lúc này đã hơn nửa đêm nên mọi thứ chìm vào sự tĩnh mịch. Màn đêm cùng tiếng côn trùng réo rít, làn gió lạnh khẽ lướt qua lạnh cả người. Anh cau mày nhìn cậu, bản thân chỉ muốn cho tên nhóc này một đạp vì cái tội cố chấp làm khổ bản thân mình, nhìn cậu vừa đau lòng vừa bức tức.

Việt Thần cẩn thận đặt cậu lên giường, lau nước ẩm cho cậu, Tử Khiêm cứ không yên mà cựa quậy, miệng không thôi lẩm bẩm:

- Việt Thần, anh đúng là tên đại đáng ghét, vương bát đản mà >”

Anh chỉ lặng lẽ nhìn cậu, sau khi cảm thấy Tử Khiêm sạch sẽ hơn có thể ngủ được, liền quay lưng về thư phòng của mình. Lòng nặng trĩu những kế hoạch trong tương lai, anh đương nhiên không muốn cậu tổn thương... nhưng một số thứ rất khó nói.

Sáng hôm sau, Việt Thần rời nhà sớm để đến công ty còn Tử Khiêm vẫn còn men say nên ngủ đến tận trưa. Đến lúc tỉnh dậy, cậu ngơ ngác nhìn xung quanh sau đó mới hết hoảng ngạc nhiên vì sao mình đang ở nhà của Việt Thần, nhìn lại thấy bản thân mình đã được thay đồ gọn gàng, rõ ràng là mùi hương của anh còn vương lại trên quần áo cậu. Tận đáy lòng có chút xót xót, thương thương nhưng sau lại nhớ đến việc anh cùng người con gái khác đính hôn, rõ ràng chẳng có gì khiến cậu vui vẻ nữa. Bước xuống giường vội vàng tìm lại bộ quần áo cũ hôm qua mới chợt nhớ hôm nay hẹn cả nhóm đi biển, cậu quả thật là đắc tội với bọn họ rồi. Quần gia nhìn thấy cậu vội vã, liền nghiêm trang hỏi:

- Cậu Khiêm, có cần lão giúp đỡ gì không?

- Ô... bác có thấy bộ đồ cháu hôm qua không ạ?

- Vương thiếu gia đã cho giặt sạch, cậu đợi tôi một chút.

- Dạ được.

- Mà... Cậu không định ở lại nghỉ ngơi, à dùng bữa nữa ?

- Không, cháu đang vội lắm. Cảm ơn bác ^^!

Sau khi mặc lại bộ đồ hôm qua, Tử Khiêm đón một chiếc taxi, trên đường liên tục gọi cho Hạo Tử. Gọi đến lần thứ 10 tên kia mới chịu bắt máy:

- Tôi nghe đây Khiêm Khiêm

- Khiêm Khiêm cái mắt cậu, hỏi xem có đi biển hay không?

- Đang ở công ty đây này, ngài Vương nhà cậu bắt tôi làm hôm nay không cho nghỉ phép, không thì đuổi việc tôi!! ==’

- Còn vậy nữa ư? Được... Tôi đến công ty ngay.

Tử Khiêm thở dài náo nức, bản thân cảm thấy rất cuộc anh không làm gì cậu mà trả thù ngược lại bạn của cậu, thật vô lí hết sức.

Chiếc taxi dừng trước tập đoàn CVS rộng lớn, cậu uể oải bước vào văn phòng, sắc mặt không khỏi khó chịu, vừa vào phòng nhân sự đã thấy trên bàn của Hạo Tử một đồng hồ sơ, cậu hết hoảng chạy lại trở mắt hỏi:

- Tại sao cậu phải làm nhiều như vậy?

- Đi mà hỏi Việt Thần của cậu kia ... Má nó! Lão tử khi không bị làm gấp đôi người bình thường, cậu nhìn xem ai cũng có 5 hồ sơ giải quyết là cùng. Tôi này, hơn chục cái chứ chẳng ít. Đi mà làm phụ tôi.

- Được được, để tôi phụ cậu.

Tử Khiêm thầm than ”Việt Thần, anh đã lớn rồi mà sao vẫn trẻ con như vậy? Lỗi tại ai mà lại đổ hết lên đầu Hạo Tử thế này!!!”

Cả hai người họ làm tới xế chiều cũng hoàn thành công việc, Hạo Tử mồ hôi chảy đầm đìa, thở hổn hển nói:

- Tiểu tử, đúng là chơi với cậu, tốt với cậu là lão tử tôi phải khổ sở như thế này.

- Thành thật xin lỗi, chiều nay chở tôi về nhà cậu lấy quần áo nhé... Mà hai người kia không giận chứ :”

- Không giận cái con khỉ nhà cậu! Sáng sớm tôi còn chưa tỉnh rượu đã bị công ty quát tháo ầm ĩ đi làm, hai người bọn họ mặt mày sắp ăn tươi nuốt sống tôi đây. Nhạc Bình rõ ràng thích cậu, cậu liệu làm sao thì làm với người ta đi.

- Hả? Nhanh như vậy đã thích tôi ư?
- Đúng vậy! Cô ấy còn nói, nếu tối hôm qua không bị người đàn ông đẹp trai kia dẫn cậu đi, liền quyết định cùng cậu thành hôn.
- Sặc...! Không lẽ định ăn thịt tôi sao?
- Ai biết được, nói chung là xong vụ này tôi tuyệt đối không chơi với cậu nữa ==’
- Thôi mà... Sau này tôi sẽ tính toán kĩ hơn, với lại cậu thấy rõ ràng lỗi đâu phải tại tôi. Tại... con người kia mà >”
- Không quan tâm! Xong việc, vào xe tôi mà lấy quần áo của cậu, tôi có mang theo. À, nhớ gọi cho Nhạc Bình xin lỗi đi nhé.
- Ủ... cảm ơn cậu :’(

Tử Khiêm xoa xoa bã vai Hạo Tử, hai người bọn họ thì thầm to nhỏ trong phòng, một lúc sau cũng cười đùa trở lại. Chỉ duy nhất thông qua màn kính, một người đút tay vào túi quần, khuôn mặt lạnh tanh, khó chịu và xám xịt như bầu trời đen sấp bão kèm thêm sấm sét tới. Việt Thần nhíu mày bước vô phòng nhân sự, cả đám nhân viên nhoi lên chào hỏi, đặc biệt là các cô gặp anh là cứ như rằng nước miếng từ tám đời trước tích tụ thừa dịp chảy dài ra, mắt hóa trái tim nồng nhiệt cả lên. Tử Khiêm giật mình khi anh bước vào, né tránh khuôn mặt lạnh lùng kia, quay sang tiếp tục nói chuyện với Hạo Tử, thế nhưng cậu bạn lại đứng lên chào sếp nhiệt tình... phản bội thanh niên đang cố nói chuyện với cậu.

- A ha! Chào chủ tịch ạ.
- Hai người có vẻ rảnh rồi ? Công việc đã làm xong ? Muốn thêm ?
- Dạ không hề, chỉ là cậu ấy có vài vấn đề muốn tôi tư vấn thêm thôi ạ, tuyệt đối không có gì đâu mà.
- Hừ! Cậu lo làm việc cậu đi, Tử Khiêm, em lại đây.

Cậu trở mắt nhìn anh, động tác như bị thôi miên, liền lẻo đẻo theo sau Việt Thần, xong khi hai người họ rời đi, công ty được trịnh bàn tán xôn xao, nhất là phòng nhân sự được dịp thuê dẹt một câu chuyện li kì mới =)) .

Việt Thần cùng Tử Khiêm lên văn phòng của anh, sau khi khóa chốt cửa cẩn thận, anh liếc cậu rồi nói :

- Ngồi xuống, anh có chuyện muốn nói với em
- Là chuyện gì?
- Chuyện gì? Em giận anh chuyện gì thì bây giờ anh giải thích em chuyện đó.
- Em không có giận anh.
- Thái độ của em nghìn người nhìn vào còn biết, em chối làm gì?
- Em... em...
- Thứ nhất, việc anh đính hôn là chuyện sớm muộn, bản thân anh không thích nhưng đó cũng là một trong kế hoạch giảm căng thẳng và áp lực do mẹ anh gây ra. Bà tuyệt nhiên sẽ làm khó em nếu biết được anh thích em! Thứ hai, anh đã từng nói với em, chuyện tình cảm của chúng ta thực sự nghiêm túc, anh không có thời gian bỏ ra mà đùa giỡn với em. Thứ ba, em tự động làm quen bạn gái khi chưa nghe được lời giải thích của anh.
- Thật ra... em...em
- Đừng có ở đó mà em em nữa! Anh không đủ kiên nhẫn để tiếp tục với một người như vậy.
- Vậy thì... chúng ta chia tay là được rồi.
- Chia tay?

Việt Thần cười khẩy, khuôn mặt anh lúc này vạm vỡ bằng giá, một chút ảm áp cũng không có, khiến người khác nhìn vào đã muốn trốn chạy ngay. Anh tiến lại gần cậu, nâng cằm lên, rít qua kẽ răng từng chữ một:

- Em...muốn...chia...tay...đến...vậy...sao?

- Là vì...

Cậu chưa kịp nói đã bị anh hôn thật mạnh, đôi môi vừa kịp lúc vẫn còn hở liền bị lưỡi người kia giao hoạt giữ chặt, dây dưa triền miên đến khi cậu sắp tắt thở liền buông ra. Sau đó, Việt Thần dùng tay cố định khuôn mặt cậu nhìn thẳng vào mình, nói nhỏ nhẹ, giọng nói có phần van xin:

- Anh tuyệt đối không thể rời xa em! Vì vậy đừng làm chuyện gì ngốc nghếch, được không?

- Ừm...em...em

- Em không cần nói, chỉ cần tin anh là đủ.

Khóe mắt cậu rưng rưng nước mắt chảy dài, chỉ gật đầu đồng ý không thể nói thêm bất cứ lời nào. Đường như trước mặt anh, khẩu hình liên tục động khóa lại, lần nào cũng không thể nói, cũng không thể giận đối anh quá lâu. Nhưng, bản thân lại nói: "Có thể tin không? Có hay không thể?"

Việt Thần vì bản thân kìm nén lâu ngày, ở gần cậu liền sinh dục vọng, Tử Khiêm cũng không ngăn lại. Hai người bọn họ liền cùng nhau day dưa suốt cho đến tối mịch, thân thể bị dịch bắn bám đầy. Đến cuối cùng, thì bọn họ có thể có cái kết đẹp như trong truyện không? Chẳng ai biết được...

10. Chương 10: Hảo Tiểu Thụ Ngốc

Sau hôm đó, Tử Khiêm lại vui vẻ trở lại, cậu không còn giận Việt Thần một chút nào hết... chỉ là có vấn đề khác rắc rối hơn. Haizz, Nhạc Bình gặp cậu xong liền nảy sinh tình cảm mãnh liệt, chẳng biết vì sao cô lại thích cậu và tất nhiên ngày nào cũng gọi, từ sau khi Tử Khiêm gọi điện thoại xin lỗi cô về vụ việc hôm trước thì cô có số của Tử Khiêm... Cuộc "ám sát" kéo dài, hôm nay cũng không ngoại lệ, Nhạc Bình gọi điện cho Tử Khiêm.

- Hôm nay anh có rảnh không Tử Khiêm?

- Hả? Hôm nay tôi có việc bận rồi...

- Hôm trước, hôm kia và hôm qua anh cũng bận mà? Sao hôm nay cũng lại bận nữa >"< !="" có="" phải="" anh="" tránh="" mặt="">

- Không có mà.

Cậu cười khổ than trời với cái điện thoại, chẳng là hôm trước hay hôm kia gì đó bận làm sổ sách đến tối mịt tối mày thật. Hôm nay thì có hẹn với Việt Thần rồi, làm sao mà đi với Nhạc Bình *sư tử* được chứ TToTT ... Nghĩ đi, nghĩ lại cuối cùng Tử Khiêm đành buột lòng nói:

- Vậy thì thứ 7 này đi, chúng ta gặp nhau ha!

- Được, vậy nhé! Thật sự em rất muốn gặp anh mà :"

Da gà, da vịt của cậu tự động nổi dựng hết lên, vội vàng à ừ ừ ừ rồi cúp máy, sau đó quay sang gần từng chữ vào Hạo Tử đang ngồi cạnh cười khúc khích:

- TẮT...CẢ...LÀ...TẠI...TÊN...VƯƠNG...BẮT...ĐẢN...NHÀ...CẬU !

- Haha! Gì mà tại tôi? Vì Nhạc Bình thích cậu thôi mà...À mà này, Việt Thần có biết không vậy?

- Anh ấy... chưa biết nữa :"(

Tử Khiêm méo mặt méo mày, đau khổ muốn khóc, nếu như Việt Thần mà biết chắc đem cậu "làm" mấy chục ngày cũng không buông tha mất. Mà nghĩ kĩ thì lần cuối cùng làm chắc cũng đã gần nửa tháng trước rồi =.=! *biến thái quá*

Tan tầm, Hạo Tử xách balo về trước, không quên tặng Tử Khiêm một cái bẹo má khiến cậu phùng mang trợn má lên suýt cắn Hạo Tử ... Vì bài dịch thuật của Tử Khiêm tương đối dài mà cuộc hẹn chiều nay cũng tận 7h tối thế nên cậu đành ở lại công ty dịch cho xong mớ quĩ này @@~ Bức người ta quá ah~.

- Thiết là... Nhiều như vậy cũng mỗi một mình mình làm, công ty thì to mà làm thuê có mỗi mình làm dịch thuật ư? Quá vô lí >”

Tử Khiêm vừa lải nhải vừa căng mắt dịch, cuối cùng sau cái màn lải nhải của cậu thì cũng xong công việc, thuận tay cầm điện thoại gọi cho Việt Thần:

- Anh xong việc chưa Việt Thần?

- Vẫn đang!

- Em thật sự rất đói ...

- Có thể kiếm gì đó ăn trước.

- Em không thể đi...

- Chân em đau?

- Bị anh làm gãy từ nửa tháng trước.

- Vớ vẩn! Chờ.

Tử Khiêm cười toét mắt vì nếu như vậy có nghĩa là anh sẽ bỏ việc chạy lại mang cậu đi ăn ngay =)) Chiêu trò cũ rích *không nhẽo* vô cùng công hiệu với Việt Thần, dạo này chỉ cần cậu mè nheo một chút anh liền chiều ý ngay. Khổ thân mỗi lần như thế trong lòng Việt Thần đang khắc một gạch cho "chuyện ấy" ...
TRÊN ĐỒI KHÔNG CÓ AI CHO KHÔNG CÁI GÌ ĐẤU nhé Tử Khiêm thở con đáng yêu ah ~ =))

Khoảng 15' sau, Việt Thần đứng trước cửa phòng làm việc của cậu, khoanh tay liếc gọi:

- Đi chưa?

- Tất nhiên rồi. Hihi

Tử Khiêm nhanh nhẹn ôm balo nhảy tót lại chỗ anh đứng, miệng lú lo, tay khoác lên tay Việt Thần, tâm trạng thực vui vẻ muốn chết đi được ^^~. Hôm nay, cậu quyết định lôi kéo anh ăn ở các sạp thức ăn vỉa hè, rõ ràng là rất ngon phải chia sẻ ẩm thực với người yêu mới được, sạch sẽ hay bẩn thỉu gì đó cậu không quan tâm đâu nhé =.=’!

- Anh xem, em bây giờ rất đói, có thể ăn há cảo, thịt nướng ngay không?

- Ủ! Được nhưng phải chạy xe khoảng 20' mới đến nhà hàng có bán những thứ đó.

- Việt Thần, chẳng phải trước mặt chúng ta có đó sao?

- Chỗ nào?

Anh đưa mắt ra ngoài cửa kính xe ngó xung quanh, sau đó nhăn mày khó hiểu nhìn cậu, Tử Khiêm vui vẻ cười hì hì chỉ ngay vào quán ăn sủi cảo có bán kèm thịt nướng trước mặt. Chỗ này cậu rất thường hay ăn nếu sau giờ làm đói bụng triền miên, vừa ngon lại vừa rẻ.

- Cái gì? Em biết anh không ăn được mà?

- Tại sao không chứ?

Cậu chu đôi môi nhỏ nhìn anh bức bối, rõ ràng đều là đồ ăn của con người mà không lẽ anh ăn không được? Hay anh là sinh vật ngoài hành tinh? Quả nhiên không thể ăn những thứ người bình thường ăn.

- Anh không muốn!

- Chỉ một lần thôi... nha

~~ Không

- Đi mà... đi mà... "ông xã"

Tử Khiêm đành giở trò nhõng nhẽo với Việt Thần, hi vọng anh có thể chiều lòng cậu. Thế nhưng anh chỉ liếc cậu, phán một câu:

- Thích thì tự đi ăn một mình.

- ...!

Được lắm, đã vậy lão tử giận luôn không thèm chơi với nhà người nữa, Tử Khiêm xách balo, bước xuống khỏi xe, tưởng rằng anh sẽ níu cậu lại... ai ngờ lại chẳng thèm, tiện miệng nói:

- Nhớ đóng cửa xe!

- Anh...anh... cái đồ VƯƠNG BÁT ĐẢN mà :"(

Việt Thần giữ nét mặt lạnh lùng, rồi phóng xe đi mất, bỏ lại Tử Khiêm máu dồn lên não, tức đến chết mà TTToTT ... ông trời không cần bắt công với con như vậy nga

~Nói chung là giận thì giận chứ bao tử cần được giải quyết, cậu chạy lại quán ăn hồ hởi gọi ông chủ:

- Chú ba, mau cho con 2 chén sủi cảo nóng với 3 cây thịt nướng nha ^^!

- Hảo!

Trong bụng cậu nghĩ chỉ có việc cón con như vậy anh đã đá mông cậu xuống đường rồi, thật không thể chịu nổi... nghĩ mãi chỉ có thể xoa uất ức vô mớ đồ ăn. Ăn muốn bể cái bụng liền lê lết đi tính tiền, ông chủ quán liền nói:

- Có người trả tiền cho cậu rồi. Sau này cứ ăn thoải mái nha

~~ Sao ạ? Ai đã trả cho con chứ?

- Có một cậu đẹp trai, vừa nãy đưa chú ba một xấp bạc, bảo là sau này cứ để con ăn thoải mái. Lúc này, con không thấy cậu ta à?

- Dạ không... Ai vậy nhĩ?

Ông chủ quán cười hì hì với cậu rồi quay sang bưng tiếp thức ăn cho khách, một bụng nghi vấn bắt đầu... Không lẽ Việt Thần quay lại thanh toán giúp cậu, không thể nào nha ... Mà chắc chắn rồi vì chú ba nói là anh đẹp trai mà. Tò mò, cầm lấy di động gọi cho anh.

- Anh đang ở đâu?

- Ở nhà!

- Lúc nãy anh đến tính tiền giúp em đúng không?

- Áo tưởng...

- Vậy chứ ai?

- Muốn biết không?

- Muốn...

- Đến nhà anh.

- Chi vậy?

- Thì em muốn biết mà.

- O...Được! Chờ em.

Tử Khiêm ah~ Cậu không cần ngốc như vậy nha, cái gì cũng thông minh mà sao nhiều thứ lại không thể suy diễn được vậy ? Cuối cùng thì cũng vượt 3 trạm xe bus đến biệt thự của Vương gia, đứng trước cửa nhà ngó dáo dác xung quanh không biết làm sao để kêu cửa cả *cậu không biết bấm chuông hử?*

Cũng cùng lúc ấy, một thanh niên khác đang đứng trên ban công, vẻ mặt thú vị hẳn, vừa rít điếu thuốc vừa cười nhặt trên miệng, bộ dạng vẫn lạnh lùng nhưng đôi mắt có phần nào ấm áp hơn khi hướng vào người đứng trước cổng. Nhanh chóng dập điếu thuốc tàn, anh lặng lẽ đi xuống mở cửa cho cậu, lí do vì sao hôm nay không có ai ở đây là vì... Việt Thần nổi hứng cho bọn họ nghỉ phép vài ngày =))

Tử Khiêm vừa nhìn thấy anh là vui mừng cười nói, quên mất lúc này đã từng giận anh. Tíu tít:

- Lâu như vậy anh mới ra...

- Ừm. Vào đi

Cánh cổng đen cao ngút, trạm trở hoa văn sắc nét từ từ đóng lại, hoàng hôn bắt đầu in lên bóng của hai thanh niên, một người cao to tuấn tú, người kia thấp gầy nhưng đáng yêu đến lạ thường.

Sau đó, Việt Thần ngồi trên sofa nhẹ giọng bảo:

- Tối nay em ở đây đi.

- Vì sao chứ?

- Trả nợ!

- Nợ gì? Nợ ai?

- Nợ anh.

- Em nợ anh cái gì chứ >”

- Em ăn rồi, anh chưa ăn.

- Thì anh ăn đi.

- Anh không muốn ăn đồ ăn bình thường, thứ anh muốn là cái khác :”)

- Cái gì....ah

~Tử Khiêm cảm tính có sự nguy hiểm đang đe dọa khẩn cấp, liền một mạch phóng lên lầu, bay ngay vào phòng ngủ của Việt Thần (tôi nói cậu ngốc nhất quả đất đấy... tự chui đầu vào hang cạp :”)) ... 5’ sau Việt Thần ung dung bước lên phòng, nhìn cậu cười gian đến lạnh cả sống lưng, cậu lấp bắp đe dọa anh như tiếng mèo kêu:

- Thôi nhé! Đừng có mà lại đây...

- Tắm đi.

- Không muốn!

- Hình như chúng ta chưa bao giờ tắm chung nhỉ?

- Không cần... không muốn...không thích :”((

- Anh thích.

Nói rồi anh lôi cậu đứng dậy từ đồng mền lộn xôn cậu đang ản núp, trông chẳng khác gì chú mèo đang mời gọi ” Đến ngược đãi bé đi” ... Quả thật rất giống... haizz!!!

Bàn tay anh nhanh chóng giải phóng quần áo trên người cậu, liền dùng lực bồng cậu lên thẳng vào phòng tắm, hương thơm của hoa hồng và sữa tươi tỏa khắp phòng. Quên mất bản thân mình đang sắp bị ”ăn thịt”, cậu tò mò hỏi anh:

- Woaaa, hương thơm quả là thích! Em thích quá đi *hihi* ^^

-- Ừm.

Giọng anh hơi khàn khàn nơi cổ họng, đặt cậu vào bồn tắm rộng hình tròn, sau đó tự thân cởi hết đồ rồi bước vào như chồn không người...

P/s: (Chương sau có H nhé)

11. Chương 11: Nhiệt Liệt Quá Mức!

[Chương này có H hơi cao - Bạn nào không thích có thể click next nhé ^^]

Phòng tắm từ bao giờ nên nghỉ ngơi hơi nước, tạo thành làn khói mờ ảo hấp dẫn rợn người. Việt Thần sau khi thoát y liền cảm thấy cơ thể thật dễ chịu, anh đặt Tử Khiêm xuống bồn tắm trước rồi xoay mình đi lấy gì đó. Cậu ngồi trong mớ hoa hồng muốn tràn đến cổ, vùng vẫy gào thét, khuôn mặt đỏ ửng đáng yêu:

- Nè nè... em không muốn! Mau thả em ra >”

- Im lặng chút đi.

Việt Thần liếc cậu, xê dịch cánh tay vào tủ đựng sữa tắm, lấy ra một chút dịch hương trà xanh, nói với cậu:

- Cái này thật sự rất tốt, để anh giúp em.

- Cái gì? Không cần nga

~Tử Khiêm trầm mình xuống nước, đôi mắt sợ hãi nhìn chòng chọc vào anh, mặc dù tiếp xúc cơ thể với nhau là chuyện từ ngàn năm trước nhưng vẫn cứ ”ngại” sao sao í, mắc cỡ thật là mắc cỡ chết được. Thế nhưng chỉ có mình cậu là nghĩ như thế, Việt Thần ung dung bước vào phòng tắm, thân hình đứng là **chảy nước miếng 5s**. Eo thon, cơ bụng 6 múi rõ mồn một, nước da anh dạo này trắng lên tạo thành màu trắng ngà nên nhìn quyến rũ hẳn ra. Gương mặt dính chút nước chảy dài từ trán xuống cổ, giọt nước như muốn ôm lấy thân thể anh cứ lẩn lẩn từ từ làm Tử Khiêm hơi thần thờ. Phu phụ nhà này quả là rắc rối, chỉ có tắm thôi mà cậu bất nháo làm anh bực hết cả mình, lúc sau liền đe dọa:

- Em có muốn được đi đứng bình thường như bao người khác không? Trẻ con khuyết tật xấu tính như em sẽ chẳng ai thương đâu.

- ...!

Cậu vẫn không hiểu ý anh là gì, mong lung suy diễn câu nói của Việt Thần, sau một hồi bị người đối diện cắn lên vành tai liền giật mình hét lên nữa:

- Anh có tắm không? Hay toàn trêu em?

- Tắm là một loại thể thao thư giãn dành cho tất cả mọi lứa tuổi, không có giới hạn thành viên tham dự, đặt biệt nếu tắm cùng nhau sẽ tạo nên sự hưng phấn tuyệt đối cho đối phương, ai làm người kia gục trước sẽ thắng...

- WTF? Chân lí cái *beep* gì vậy hả?

Tử Khiêm trợn mắt, há miệng tròn vo nhìn anh, cảm giác anh chính là bị người khác nhập vào, nói quá nhiều lại còn nói chuyện làm người khác mất mặt chết được. Việt Thần cười cười, lâu rồi anh không chọc ghẹo cậu, hôm nay liền làm cảm thấy tâm trạng rất tốt. Vừa cười xong, anh nhẹ nhàng ôm lấy thân thể cậu, khẽ mấp máy môi thì thào, khuôn mặt anh tự động tiết ra mồ hôi, cảm nhận tiết chế vô cùng:

- Không đùa nữa, anh sắp không chịu nổi rồi.

Tử Khiêm mặt đỏ như gấc, cuối cùng cũng chịu dùng nhịp thở hòa tan với giọng nói cứ như thì thầm cho bản thân cậu nghe vậy:

- Để em giúp anh.

Chẳng qua hạ thân của cậu bị anh đùa bốn từ này giờ liền tiết không ít dịch trong suốt ra ngoài, bản thân cậu cũng khó lòng mà chịu đựng, bã vai run run xoay người lại giúp anh giải quyết. Bàn tay thon dài, nhỏ nhắn của cậu khẽ khàng vuốt lên vuốt xuống ”cậu bé to lớn” kia, vốn dĩ cậu bé đó hư quá chẳng chịu nằm yên, cứ ngẩng đầu mãi như muốn nói với ”cậu bé nhỏ” đối diện: **Bạn ơi! Mình cùng nhau chơi đùa thật thật vui vẻ nhé* - (Khúc này edit chỉ muốn xiu... haha bựa quá bựa)*

Việt Thần luồn tay ôm lấy cổ cậu, tìm kiếm đôi môi nọ nhắm nháp từ từ, hương vị không tồi rất dễ nuốt. Khoang miệng cậu bị lưỡi anh quét sạch sẽ, dịch vị cũng vì thế mà trộn lẫn, đầu đó có vị ngọt. Cả hai đều đang mê mang, chỉ thuận theo bản năng tự nhiên mà làm cho đối phương ”sớm gục”. Việt Thần bắt đầu

hành động trước, anh dùng tay vân vê đầu ti trước ngực của cậu, hồng nhật đáng yêu muốn chết, lại từ miệng cậu thẳng xuống nơi đó mà cắn nhẹ nhẹ, chẳng mấy chốc nơi ấy cứng cứng lên trông rất mê người. Tử Khiêm cũng không vừa, liền thổ thở bằng giọng nói quỵến rũ:

- Ông xã... Em giúp anh ngậm nhé.

Nói rồi cậu ra hiệu cho anh đứng lên còn mình thì quỳ trước hạ thân người đàn ông đối diện, dùng cái miệng đáng yêu chết người ngậm lấy phân thân, lúc nuốt lúc nhả ra khiến Việt Thần không khỏi phát ra tiếng rên nhẹ, được một lúc bản thân anh chịu không được liền lôi người cậu ra khỏi bồn tắm một chút, tay dùng lực giạng hai chân cậu ra, nói:

- Vào nhé?

- Ừm... được...

Thật ra nói vào liền không vào, Việt Thần dùng ánh mắt soi gian tà nhìn cậu, định bụng trêu một chút hãy vào, nghĩ liền làm đem môi hôn khắp người cậu, chỗ nào cũng bị lưu lại dấu hôn rõ rệt. Trong phòng tắm tất nhiên có một cái gương rất lớn, đủ để xem phim HD full màn hình luôn đấy @@ ... Tử Khiêm không biết anh định làm gì, chỉ nằm im đó hưởng thụ từng nụ hôn anh trao, bất chợt nghe anh bảo:

- Mở mắt ra một chút, nhìn bộ dạng em kìa, hảo dâm đáng nha.

- Anh...anh... tha cho em đi.

Thật ra anh vừa nói, vừa dùng tay vuốt ve hạ thân cậu, cả người run bần bật, cảm tưởng mình sắp bắn ra bị anh dùng tay chặn ngay nơi thoát hiểm vô cùng khó chịu, tiếng rên rỉ van xin bắt đầu:

- Ân... mau cho em ra... thật không thể chịu được... ư ...ư

- Mau gọi tên anh, liền cho em thoải mái...

- Việt Thần, Việt Thần...

Gọi xong quả nhiên được anh cho giải phóng, cả người trong trạng thái mê mẩn, tuy nhiên cậu bé nhỏ được giải quyết nhưng hảo huynh đệ hang động nhỏ lại chưa được ăn gì nga~ Đói quá, thật đói mà ToT.

Bản thân Việt Thần vốn muốn đè cậu ra mà ngược đãi ngay nhưng anh vẫn muốn từ từ thưởng thức. Ở phía dưới cậu chưa được bôi trơn nên không thể vội vào, có thể làm tổn thương cục cưng của anh mất ~.~
cục cưng gì chứ? Không thể tưởng

Sau đó một lần nữa anh lại hôn xuống cánh môi của cậu, liếm lên vành tai dùng lưỡi lướt vào bên trong khiến cậu có cảm giác nhột nhột hần, cơ thể tự động cơ rúm lại. Anh nhẹ nhàng tiếp tục gặm chiếc cổ, xương quai xanh, vùng ngực đang phập phồng theo hơi thở. Lại hút đầu nhũ thật ngon miệng, điểm kích thích lần nữa bị anh động đến, tiểu Khiêm Khiêm một lần nữa lại sắp bùng phát mất rồi. Cậu ôm chặt lấy đầu anh, muốn anh ăn luôn hết đầu nhũ của cậu càng tốt **mất trí- ینگ**, cảm giác anh dùng răng cắn lên thật thoải mái. Lúc sau, tự thân đảo ngược tình thế, cũng theo bản năng làm giống với những gì anh làm với cậu, Việt Thần hơi bất ngờ vì cậu bạo dạn hơn nhưng trong bụng không khỏi mừng thầm vui vẻ, lại dùng tay xoa nắn mông cậu, hi vọng huyết cục tự động mở rộng một chút.

Thuận tay đưa cho cậu chai dịch trà xanh lúc nãy anh cầm xuống, nói:

- Em tự bôi vào, sau đó tự động đi.

- Hả? Em làm sao có thể?

- Sao lại không?

Cậu ngăn người nhìn chai dịch lỏng hương trà xanh (*đấy là chai bôi trơn đấy ạ, cái này hương trà xanh bữa sau chắc tác giả sẽ chèn thêm cả hương chocolate hay dầu gì đấy =.*), đổ một ít ra bàn tay, tự thân dùng ngón tay khuếch tán hậu huyết, lâu lâu lại nhìn bộ dạng dâm dăng của mình trong gương làm khuôn mặt ửng đỏ lên. Sau khi cảm thấy phía sau thật ổn, liền cầm lấy phân thân của Việt Thần nhẹ nhàng cho vào hậu huyết, cũng không mấy khó khăn hang động nhỏ đã nuốt gọn "cậu bé to lớn" mất dạng. Anh khẽ rên nhẹ khi tiến sâu vào trong, bảo cậu:

- Em động nhanh một chút!

- Ân!

Tử Khiêm liền dùng tư thế cưỡi ngựa, cố gắng động thật nhanh, cảm giác thật sướng mê người, ánh mắt cậu hơi dại ra một chút, dịch vị có chút tràn ra khỏi miệng sau những tiếng rên rỉ dài hạn của cậu. Tự thân vận động quả là không giải hết nỗi ngứa ngáy bên trong hậu huyết, cậu mở miệng nhỏ nài nỉ anh:

- Mau giúp em, thật không thể chịu nổi... híc...ừm ...ừm

- Được!

Chỉ chờ câu nói này của cậu, anh liền lật người cậu xuống, dùng phân thân to lớn muốn nứt, nổi đầy gân xanh ra vào liên tục hậu huyết nhỏ kia, cứ thế mà nuốt vào nhả ra, làm liên tục khiến người bị anh đè bên dưới thoải mái kêu la vì sung sướng. Phân thân bị cậu gấn chặt sâu trong cơ thể, mông nâng cao hơn như mời gọi sự đâm chọc từ phía sau. Anh ôm chặt lấy cậu, cúi người hôn lên vai, ngón tay siết chặt đầu gối khiến cậu không tỉnh táo được lại càng kẹp chặt hơn nữa.

- Nhóc con! Kẹp chặt như vậy tính ám sát chồng em à?

- Ừm... Mau mau dùng sức thao chết em... khó chịu quá ... ân...

Việt Thần nắm chặt eo cậu, quy đầu của anh tự động tìm đến điểm G nhạy cảm ra sức ức hiếp nơi đó, hết sức ngược đãi không thêm thương tiếc. Đầu tận lực ra tận cùng vào sâu bên trong, trườn sát mạnh mẽ vô cực. Âm thanh va chạm giữa đùi anh và cánh mông trắng ngần của cậu vang lên trong không khí, mờ ảo, huyền bí, dâm mị vô cùng. Phút cuối cùng, anh điên cuồng trườn sát một lần nữa, một dòng điện mạnh mẽ từ phân thân truyền thẳng lên não bộ ra hiệu bộ binh tổng tiến công vào mật thất.

- A...a...nóng...thật nóng quá T.T

- Ừm...a...

Cả hai thở gắt gao, gấp gáp đạt đến cao trào, tư thế của anh thoải mái đè lên người cậu nhưng không hẳn là quá mức khiến tiểu bảo bối chết dí. Cậu mệt muốn chết liền mê man, sau đó anh đem cậu tắm rửa thật sạch sẽ, tẩy rửa hết dịch bẩn trong hậu huyết, cẩn thận quấn khăn quanh người cậu. Màn đêm vẫn còn tiếp diễn, tình ta vẫn còn say nồng, một người ngủ, một người vô tư trườn sát, không khí ám muội bao quanh cả khu biệt thự nhà họ Vương...

*P/s: Tổ edit cái chương này thật mệt muốn chết, tốn mất khối chất xám. Hi vọng cả nhà thích mà cho tổ cái *Sao* của chữ THÍCH nhé. Chap 12 sẽ sớm edit xong ^^~*

12. Chương 12

Bình thường nếu như chúng ta vận động mạnh hoặc quá nhiều trong một lượng thời gian ngắn sẽ dẫn đến mệt mỏi, thân thể đau nhức, khó khăn sinh hoạt. À, vào vấn đề chính thì... Tử Khiêm đang lê lết thân tàn của mình lăn lộn xung quanh cái giường mà gào rú:

- Vương Việt Thần, lão tử hôm nay còn việc phải làm. Sao người có thể đối xử với lão tử như vậy hả?

Anh vừa hút thuốc vừa liếc cậu, một câu cũng chẳng buồn trả lời, gương mặt lại biểu lộ cảm xúc khó chịu, hít một hơi khói dài sau đó ung dung bước lại sofa ngồi bắt chéo chân. Lúc lâu sau mới nhẹ giọng đáp:

- Im miệng chút đi, mới sáng sớm đã la inh ỏi, em bị điên à?

- Có anh điên thì có >”

- Em làm anh thật mất hứng!

- Mất hứng cái *beep* ... Chẳng phải tới qua làm hai lần là đủ rồi sao? Anh thừa dịp em ngủ cũng không tha, bây giờ thì có thuốc tiên cũng không giúp em được. Đau quá mà ToT ... huhuhu!!

- Hừ! Trẻ con.

Tử Khiêm trở mặt nhìn anh, hôm qua còn ngọt ngào với cậu, hôm nay lại thành bộ mặt này, trên đời này người tốt chết sạch rồi à, sao cậu tìm mãi không thấy vậy? Hay tại bản thân ngu ngốc quá mới kết giao với cái tên chỉ biết suy nghĩ yêu thương cậu bằng nửa phần dưới, phần trên bị tê liệt mất bà nó rồi @@~ ...!

Hai người đang cãi cọ một lúc thì cổng phát tiếng chuông "Báo động có người đến", Tử Khiêm vội vợ quần áo mặc vào dù đau muốn khóc **không phải lần đầu mà sao thím làm quá thế hả thím Khiêm**. Việt Thần nhú mày, anh bật camera xem ai...

Chính là Vương phu nhân đại giá quang lâm đến thăm anh, cậu vừa nghe thấy "mẹ của bạn trai" liền sắc mặt biến đổi, một giọt máu cũng không còn, lắp bắp hỏi:

- Làm sao? Chúng ta phải làm sao?
- Làm gì ?
- Mẹ anh đến đó.
- Thì sao?
- Em...em...với anh... như vậy nè T.T **người ta sắp chết rồi đó không lo**
- Đến thì đến thôi, em chỉ chu một chút chào mẹ. Anh cũng không quan tâm mấy đâu.

Việt Thần tiếp tục mang khuôn mặt cool ngầu của anh đến tủ quần áo, vợ lấy một cái áo thun trắng mặc vào cùng vào quần thể thao adidas trong đến là đẹp trai **nam thần của tui**. Cảm giác trên người mình sạch sẽ một chút hơn với người đối diện, anh bước xuống mở cửa, mặc cậu dù đang đau muốn chết vẫn cắn răng bay vào WC thay đồ, làm hết sức một người "con dâu" cần làm =.=!

Vương phu nhân gặp cậu quý tử liền đành giọng hỏi:

- Mày gặp mẹ cũng không biết chào một tiếng.
- Chào mẹ!
- Từ nhỏ đến lớn gặp mẹ mày lúc nào cũng phải đợi nhắc mới mở miệng ra được, đàn ông con trai gì kì vậy?
- Con có phải đàn ông đâu...!

Anh đáp tỉnh bơ, sau đó thư thái bước vào nhà trông khi vương mama còn ngỡ ngác với câu trả lời của con trai mình... **Con không phải con trai chứ con là con gì vậy Thần Thần =)) **

Vừa vào nhà, Vương phu nhân nhìn xung quanh không thấy ai liền thắc mắc hỏi tiếp:

- Quần gia, người hầu đâu hết rồi?
- Con cho họ nghỉ phép rồi.
- Nghỉ phép? Tại sao?
- Vì con thích.
- Thích cái gì mà thích! Sao lúc nào mày cũng làm toàn chuyện gì đâu mà mẹ mày không thể hiểu mày vậy?
- Con không cần mẹ hiểu.

Việt Thần thả người lên ghế, khác hẳn khi ở công ty, dáng vẻ anh hiện giờ chỉ là một thanh niên đẹp trai, tuần tú đang xem TV kênh "HBO" thôi, Vương phu nhân lại đi vòng vòng quanh nhà, định bước lên lầu liền bị anh cản lại:

- Mẹ, mẹ đến thăm con hay là đi thị sát công ty vậy?
- Mày đừng có mờ ám, mẹ mày cần biết hoàn cảnh sống cụ thể trước khi đưa con dâu về!
- Dâu gì? Ai ?
- Con điên à? Còn ai vào đây... Chính là Hàn Yên

Mama vừa nói, miệng cười mồm nguyền, còn đặc ý vỗ vỗ vai con trai, tiếp lời :

- Dù sao hai đứa cũng dính hôn rồi, cưới nhau là chuyện sớm muộn thôi. Haha, con xem sau này phải mua thêm một ít đồ để đây nhỉ?

- Mẹ... con không lấy cô ấy đâu.

- Nói lắm nhằm gì vậy? Sao lại không? Vô lí!

- CON NÓI CON KHÔNG LẤY HÀN YÊN ĐÂU.

Việt Thần lại hiện hữu cái mặt lạnh lùng, khó chịu của anh cho cả thế giới xem tiếp tục, anh nhìn sang mẹ một chút rồi nói vọng lên lầu:

- Xuống đây Tử Khiêm!

Vương phu nhân trừng mắt, bà ngạc nhiên, bộ não bắt đầu hoạt động phân tích chi tiết "Tử Khiêm là ai? Tên Tử Khiêm rõ ràng là của con trai nha! Tử Khiêm ở lại đây qua đêm với thằng con mình,..."

Cậu vừa nghe đến tên mình, tay chân luống cuống, mồ hôi nhễ từng giọt, cả người run bần bật, thê lương bước xuống bậc thang. Miệng cố gắng nặn ra nụ cười, đứng trước mặt "mẹ của bạn trai":

- Dạ con chào bác ạ!

- Cậu... cậu là con trai hả?

- Dạ... con không phải con gái ạ ToT

Vương phu nhân ôm tim, mặt tái mét, sau đó quay sang tát vào mặt Việt Thần quát:

- Cái gì đây? Mày giỡn mặt với mẹ mày à, thằng bất hiếu.

- Tùy mẹ! Người con thích là cậu ấy, vậy thôi!

- Mày điên à? Nó là con trai? Là con trai đó.

- Đúng! Cậu ấy có là quý thì con vẫn yêu cậu ấy thôi.

- Mày làm mẹ mày tức chết mà.

Bà trợn mắt, quay sang Tử Khiêm bắt đầu mắng nhiếc thậm tệ:

- Nè, cậu có lòng tự trọng không? Bản thân là đàn ông sao không đi lấy nữ nhân mà lại để đàn ông nó đè hả? Cậu đã làm gì mà quyến rũ con trai tôi? Hả, hả nói đi!

Vừa gào thét, bà vừa nắm cổ áo Tử Khiêm, nước mắt không ngừng tuôn trào, hận một nỗi bản thân không bóp chết được cậu ta **Mama, hãy bớt giận! Con tình nguyện bên mama cho hai anh yêu nhau T.T** Ngồi bệch xuống đất bất lực, nhưng miệng vẫn không ngừng nguyên rửa hai cậu thanh niên đứng trước mặt mình, nước mắt nước mũi hòa nhau, ầm ức, bực bội đến phát khùng mất thôi. Cuối cùng, Tử Khiêm cũng không biết làm sao, lại cùng nhau mà khóc với người mẹ "yếu đuối" của Việt Thần. Anh chịu không nổi hai người cùng ngồi dưới đất mà ca bài ca "khóc nhè", đành lớn tiếng nói:

- Hai người thật là... Mẹ, mẹ phải sớm chấp nhận sự thật đi. Bản thân con thích ai từ nhỏ đến lớn đều do mẹ định đoạt, chẳng có tình cảm cũng bắt con phải tạo tình cảm! Con bây giờ tìm được người mình yêu thương, mẹ phải mừng cho con mới phải chứ? Đừng ép con nữa, vô ích thôi.

- Nhưng mà... mày là con trai? Thằng nhóc này cũng vậy? Lão phu nhân ta làm sao có cháu bồng? Luân thường đạo lý đâu? Trên đời này ai lại nam lấy nam chứ? TA PHẢN ĐỐI, KỊCH LIỆT PHẢN ĐỐI CHUYỆN NÀY.

- MẸ CÓ PHẢN ĐỐI THÌ CŨNG ĐỪNG TRÁCH CON. VẬY ĐI.

Nói rồi anh kéo Tử Khiêm đứng dậy, tống thẳng vào trong xe Audi, đạp ga chạy xe biến mất, bỏ lại một đám khói mù mịt trước cửa nhà. Vương phu nhân đau khổ, gào rống một trận kinh thiên động địa, một lúc sau trở lại dờ dãi liền vào trong phòng bà, sau đó bà vì khóc nghẹn chỉ mấp má được vài câu:

- Mau...đưa...tôi... về...sau...đó...liền...đặt...vé...về...Mỹ...gấp!

- Vàng thừa phu nhân.

Còn về hai thanh niên kia thì sao? Tử Khiêm khóc thút thít, thở cũng không thở nổi. Việt Thần nhú mày tức giận, bực bội quát:

- Em khóc khóc cái gì? Đụng tí là khóc, bao nhiêu chuyện đang chờ phía trước kia, đừng có hử tí là khóc. Anh nhớ em là con trai mà. Hử?

- Tại...tại...em sợ mẹ anh >"< !="" em="" cảm="" thấy="" có="" lỗi="" với="" bác="" quá="">

- Lỗi gì? Mẹ anh lúc đầu tất nhiên phải shock rồi, đó là chuyện bình thường thôi. Dù sao anh cũng chán cảm giác làm con rồi rồi. Anh muốn được tự do.

- Ừm...ừm.. híc híc.

- Ngoan, nín đi!

Việt Thần xoa đầu cậu, vui vẻ cười, nụ cười của anh làm xóa tan mọi băng giá, lần đầu tiên cậu thấy anh cười đẹp như vậy. Nắng mặt trời như đang tỏa sáng trước mặt cậu, niềm hạnh phúc nhân đôi khi anh hôn nhẹ lên trán cậu, sau đó lấy tay xoa đầu, ôm cậu vào lòng nói tiếp:

- Chúng ta dù thế nào đi nữa cũng phải tiếp tục cố gắng, ă? Dù em có là ai, hay như thế đi nữa anh vẫn yêu em. :')

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, những chiếc lá nhẹ nhàng bay bay đáp xuống mặt đất, ánh mặt trời rực rỡ hơn, đâu đó một giai điệu ngọt ngào vang lên hòa cùng nhịp đập hai trái tim.

P/s: Thật tình là tớ vô cùng muốn viết cảnh hành động cho màn come out của hai bạn trẻ... nhưng mà...thời đại khi khác vậy =)))

13. Chương 13

Biệt thự Vương gia – một trong những ngôi nhà mang kiến trúc Tây Âu được xây dựng riêng tại Mỹ

Vương lão đại đang ngồi ăn trái cây, tay vẫn giữ trạng thái lật báo, tin tức của tờ New York Time vẫn không đổi, vẫn nóng hổi, vừa thổi vừa ăn với các mục hình sự. Ông ngáp dài, quay sang nói với một cô bé trạc tuổi 19, đáng người cao gầy, da trắng, khuôn mặt tương đối, lại đẹp hài hòa, đáng yêu như búp bê vậy. Ông thở dài bảo:

- Con xem, má hai con đi mới có vài ngày lại mua vé trở lại đây, ba con mình chuẩn bị nghe tiếp các bài luận văn rồi.

- Hihi! Ba này kì ghê nha, má hai chắc nhớ ba với con nên về thôi. Cơ mà không biết anh cả dạo này sao rồi, con muốn về thăm anh cả.

- Ba biết, để xem đợt tới nếu công ty không bận quá nhiều việc liền đưa con về thăm anh cả. ă?

- Vàng ă.

Cô bé xoa xoa, bóp bóp bả vai cho Vương lão đại, miệng cười đẹp như hoa, có chính là em gái của Vương Việt Thần – Vương Thảo Viên. Bản thân là em cùng cha khác mẹ, vì lão ba vô tình mà "có cô" hoàn toàn không có ý phản bội gì cả. Vương phu nhân khóc la um sùm một trận, nhưng cuối cùng thì cũng mang cô về nuôi, xem như con gái ruột. Cô rất ít khi gặp anh cả, trong trí nhớ chính là không biết mình gặp anh cả lúc nào, loáng thoáng hình như mười mấy năm về trước. Cô sống tại Mỹ, anh cả thì khác, anh sống ở Trung Quốc, có 2 năm anh sang Mỹ du học nhưng lại ở bên ngoài, hình như cô có gặp anh được một lần nhưng khoảng cách rất xa, không nhớ gì cả. Thảo Viên rất ngoan, học rất giỏi, hiện đang là một trong các nhà thiết kế trang sức có uy tín và trẻ tuổi, tài không đợi tuổi chút nào đâu ah~!

Vương phu nhân cuối cùng cũng hạ cánh máy bay, ngay lập tức đi về nhà, vừa vào nhà chưa kịp nói năng gì đã khóc tiếp tục, bà ôm lấy chồng mình mà ầm ức kể:

- Anh mau về Trung Quốc xem thằng con trai của chúng ta kìa! Nó .. nó đòi hủy hôn với Hàn Yên, sau đó lại kết giao với một thằng con trai khác.

- Cái gì? Tin này ở đâu ra vậy? *Cái này con cá là nó hot hơn tin hình sự trên NYT nè bác =)))*

- Chính ...chính là nó tự miệng nói ra, còn dắt thằng nhóc đó về nhà qua đêm nữa.

Thảo Viên vội lấy nước đưa bà uống, trấn an:

- Má hai bình tĩnh một chút ạ, từ từ kể ạ, đừng kích động không tốt cho má hai đâu.

- Hừ... Con xem! Rốt cuộc thì anh cả con xem ta là gì?

- Con nghĩ chắc có gì đó, anh cả không thể hủy hôn như vậy! Chị Hàn Yên biết làm sao bây giờ?

- Đấy, đấy! Chính vì ta không nói được thằng anh trời đánh của con nên con cùng lão ba đi khuyên can nó đi. Không thì ta tự tử chết cho 3 người xem.

- Má hai... Được rồi, được rồi! Để con với ba ba đi.

Thảo Viên lo lắng nhìn sang ba ba, ông lúc này bao trùm là khói xám xịt, lửa phừng phừng, mặt đỏ gay, chỉ thiếu một chút thì phát hỏa tại chỗ như rồng phun ra lửa. Ông gầm gừ:

- Loạn hết rồi, cho nó tự do quá đáng, bây giờ thì sinh bệnh hoạn, không thể tin được! Quản gia, mau đặt 3 vé gấp về Trung Quốc cho ta.

- Tuân lệnh ông chủ ạ!

Tại Trung Quốc, công ty CVHS vẫn đang tấp nập ồn ào sổ sách, chỉ còn một tháng nữa là đến tết, các nhân viên ra sức làm việc liên tục hi vọng sếp tổng thưởng thêm

Tử Khiêm đã kể cho Hạo Tử nghe câu chuyện kinh dị của mình gặp trong tuần qua, đương nhiên Hạo Tử thông cảm phần cho một câu:

- Thật tội nghiệp cho cưng! Nhưng mà... cậu làm ơn gặp Nhạc Bình đi, cô ta cứ quẩn lầy tôi mà hỏi khi nào gặp được cậu.

- Gì? Tôi không có bồ bùa cô ta, vậy mà làm gì ám hại vậy.

- Nếu cậu đã come out thì nói thẳng với con gái người ta dùm cái đi trời.

- Được, được! Đã hẹn ngày gặp sẽ nói rõ. ~.

~Việt Thần vẫn bận bịu công việc, dự án của anh đang định mở rộng thêm chi nhánh nên khá bận. Lại nghe tin 3 người thân sắp đáp xuống sân bay, trợ lý của anh gọi điện thoải báo khẩn:

- Chủ tịch, ba mẹ cùng em gái của anh sắp đến công ty, họ mới báo cho tôi. Chúng ta sắp xếp người đi đón ạ!

- Chuyện này ... Hừm! Được rồi đưa người đi đón bọn họ về thẳng nhà tôi, đừng để đến công ty bát nháo.

- Rõ.

Cái gì nữa đây, bây giờ không chỉ có Vương phu nhân mà nguyên gia đình anh sắp ập đến đấu tranh giành lại xã hội nam nữ rồi... Nghĩ đến nhức đầu muốn chết, vội vã kí cho xong mở giấy đưa xuống phòng tài vụ, anh nhanh chóng dùng xe riêng lái về nhà, trong bụng vừa lo vừa mệt mỏi. Trước khi về anh có gọi cho Tử Khiêm dặn dò:

- Ba mẹ với em gái anh mới về nước, hôm nay em tự về nhé.

- O..dạ , em biết rồi. Anh cẩn thận.

- Ừ.

Bây giờ gặp gia đình mà phải dùng từ "cẩn thận" thì đúng là không còn gì để miêu tả nữa, hi vọng ba mẹ hiểu cho cả hai người bọn họ, bây giờ là thế kỉ 21 rồi. Hãy mở rộng trái tim mà đón nhận những sự thật thực tế đi thôi ="/=" ...

Vương lão đại cùng phu nhân an tọa trên ghế sofa ở phòng khách, mặt hai người chả khác nào đưa đám, tầng tầng lớp lớp mây đen kéo đến, chỉ đợi cậu con trai của họ về mà nhào vô xử tội. Thảo Viên thì đây chính là lần đầu tiên cô đến nhà anh cả, cảm giác lạ lẫm, tò mò đi khắp nơi, sau đó mới phát hiện rằng căn nhà được thiết kế rất chuẩn mực, đúng style của cô, không khỏi vui mừng. Vừa nhìn thấy Việt Thần bước vào cửa, Vương lão đại đã phan cho anh một cái dép vào bụng, quát:

- Giờ này mày mới vác mặt về, đến đón cũng không đi đón.

- Ba mẹ về không nói trước, con thậm chí còn không biết.

Việt Thần cau mày lạnh lùng, trả lời như không, sau lại tìm ghế sofa đối diện mà ngồi, tiếp tục lời nói:

- Ba mẹ về đây làm gì? Mấy năm nay không về, đừng một cái lại trở về.

- Thằng mất nết, ai dạy mày cư xử với ba mẹ như thế hả?

Vương lão đại máu nóng sôi sục, chỉ muốn ôm đầu thằng con mà vật xuống đám cho một trận, thế nhưng ông cố gắng tiết chế bản thân, bắt đầu vô chính sự:

- Ba nghe mẹ mày nói, mày có người yêu rồi?

- Đúng vậy.

- Còn định hủy hôn với Hàn Yên?

- Không sai!

- Người yêu mày là một thằng con trai?

- Vâng.

- MÀY ĐIÊN À?

Trên chân còn chiếc dép còn lại, bị vuốt khỏi chân ông ném thẳng vào mặt cậu. Thằng con trai này bị cưng chiều đến hư người rồi, ông tức không chịu nổi, thuận tay cởi thắt lưng quắc cho cậu mấy phát, cả người Việt Thần nổi lằn khắp nơi, đau nhức khôn cùng vì lão ba sử dụng quá sức. Vương phu nhân thấy con bị đánh liền chịu không được, liền bay lại can ngăn:

- Tôi bảo ông khuyên nó chứ không phải bảo ông đánh nó chết.

- Bà đi ra! Để tôi dạy nó, thằng con bất hiếu, mất dạy này.

- Ông mà đánh nữa thì... thì...tôi chết cho ông xem.

- Bà...bà

Lúc này, Vương lão đại mới dừng tay, thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại, ngồi lại xuống sofa, Thảo Viên vội đỡ lấy baba, đưa thuốc cho ông uống. Sau đó nhìn anh trai mình nhẹ giọng nói:

- Ba đang kích động, anh nhịn một chút được không? Em sẽ cố gắng khuyên ba giúp anh.

- Ừ.

Anh đáp thờ ơ, khuôn mặt lạnh như tảng băng bao phủ lấy, cô em gái đã lâu không gặp, có vẻ lớn hơn trước nhiều quá, vốn định hỏi thăm thì bị lão ba đánh cho muốn chết rồi, tâm trạng gì nữa mà "đoàn tụ gia đình" chứ!

Tối hôm đó, Thảo Viên cùng anh ra trước sân vườn nói chuyện, lão ba cùng lão mẹ đã về phòng nghỉ ngơi, định mai sẽ tiếp tục bài giáo huấn con trai. Biển cong thành thẳng @@

-- Anh cả, lâu như vậy mới gặp lại được anh ^^!

- Ừm...em sống tốt không?

- Dạ tốt! Ba mẹ rất nhớ anh, chỉ vì nhớ anh nên ba mẹ muốn thúc ép anh mau lấy vợ, sinh con. Họ mới có thể an tâm, dù sao thì ba mẹ cũng lớn tuổi rồi mà anh.

Ánh mắt cô ưu buồn, chất chứa nhiều điều không vui khiến anh chạnh lòng nói:

- Em gái! Anh cũng biết là ba mẹ đặt kì vọng vào anh rất nhiều, tuy anh không ở cạnh ba mẹ nhiều bằng em nhưng anh cũng hiểu. Kết quả là bản thân mình không thể đạt được nguyện ước này của ba mẹ... Haizz!

Việt Thần thở dài, thuận tay cầm điều thuốc đang hút nửa chừng rít tiếp một hơi khói dài, lòng nặng nề. Thảo Viên vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh trả lời anh trai:

- Đối với em việc anh cả yêu ai tất nhiên là em không bận lòng rồi, yêu ai em đều ủng hộ miễn anh hạnh phúc. Chỉ có ba mẹ, họ khó mà chấp nhận được thôi.

- Anh biết.

- Em thật ra có tìm hiểu về nam nam yêu nhau, cũng như người bình thường thôi, không có gì to lớn hết. Em sẽ cố gắng thuyết phục ba mẹ, àn!

- Ủm, cảm ơn em. Về phòng ngủ đi!

- Dạ!

Việt Thần xoa đầu em gái, bản thân mệt mỏi ngó theo cô đến khi khuất bóng, anh lấy điện thoại từ trong túi quần bấm nút gọi, người bên đầu dây kia trả lời:

- Thần, bây giờ anh mới gọi cho em T.T

- Chưa ngủ à?

- Chưa... em vẫn đợi anh từ chiều đến giờ, sao rồi ạ?

- Có sao đâu. Bình thường thôi.

- Đừng gạ em nha! Có gì phải nói cho em biết với.

- Ủ. Ngủ đi, ngủ ngoan.

- Vâng, anh cũng vậy. Thương anh nhiều.

Kết thúc cuộc gọi, Tử Khiêm yên tâm mỉm cười một cái rồi chìm vào giấc ngủ sâu, rất sâu, rất sâu... sau đó lại mơ thấy một giấc mơ kì lạ.

P/s: Tớ phải nói cái gì bây giờ nhỉ? Bạn Thảo Viên chúng ta sẽ là đại diện nhân vật hủ nữ nhé =)) Và tớ thích bạn ấy...

14. Chương 14

Tử Khiêm mấy tuần nay đều không thể gặp được Việt Thần, anh bận suốt, thế nhưng cậu cũng chẳng thể rảnh rỗi là mấy khi Nhạc Bình liên tục quẩn lấy cậu như sam.

*Ngày thứ nhất : Quán coffe “Highlight”, một nam một nữ ngồi đối diện nhau tiếp nối cuộc đối thoại như thế này

-Tử Khiêm, chúng ta có thể hẹn hò được không?

-Không thể nào!

-Vì sao chứ?

-Tôi đã có người yêu.

-Anh nói dối.

-Không hề.

-Vậy anh chứng minh đi.

-...

Không lẽ bắt ép cậu khai thật là mình đang mở rộng mối quan hệ yêu đương với một thanh niên khác ư? Khó quá nha, thế nhưng mà cô gái này rõ ràng muốn ép cậu vào đường cùng mà... !

*Ngày thứ hai: Tại trước tòa nhà CVHS, Tử Khiêm đang cùng Hạo Tử trò chuyện thì nữ nhân tên Nhạc Bình đến đưa cho bọn họ một ít bánh cô tự tay làm.

- Bánh em đặc biệt chuẩn bị cho anh, ăn nó nhé ^^!

Hạo Tử cười cười nhìn cậu, sau đó cầm một chút đi về trước, Tử Khiêm đơ mắt không biết ứng xử như thế nào, lúc sau cậu cười gượng tay cầm bánh đáp:

-Cám ơn cô... Sau này không cần như vậy đâu =.=’

-Sao lại không ạ? Khi khác em sẽ nấu thức ăn mang đến cho anh.

-...

*Ngày thứ ba: Điện thoại Tử Khiêm đổ chuông tin nhắn, lại là Nhạc Bình

“ Anh xem giúp em bản dịch thuật được không? Em sẽ mang qua cho anh xem hộ nhé”

Cậu sắp nổi điên rồi, ngay cả bạn gái cũ của cậu theo đuổi 2 năm trời cũng không giống người con gái này chút nào... Phiên muốn chết.

Cứ thế mọi việc diễn ra liên tiếp hơn 2 tuần, Tử Khiêm chịu không nổi bèn hẹn cô ra gặp mặt nói rõ, con người có sức chịu đựng giới hạn thôi, mặc cô muốn nghĩ sao cũng được hết.

-Tôi có bạn trai rồi!

-Anh ... đùa em?

-Không có đùa. Bạn trai của tôi là Vương Việt Thần, là người cô gặp hôm tôi say.

-Không thể nào?

Nhạc Bình lộ ra vẻ mặt không thể nào tin nổi, trắng bệch, có chút xanh, tuyệt nhiên sắc hồng biến mất... Lúc lâu sau, Nhạc Bình rút từ túi mình một chiếc bùa nhỏ đưa cho cậu nói:

-Em không biết, nhưng dù sao anh cũng muốn từ chối em, đây là bùa may mắn em định tặng anh sau khi chúng ta có thể quen nhau. Vậy mà...

-Tôi không nhận đâu, cô cất hết đi, sau này chúng ta có thể làm bằng hữu mà!

-Công ty em định chuyển công tác của em sang chi nhánh mới, cũng may rút cuộc thì em có thể đi rồi. Anh nhận đi, chúc anh hạnh phúc...

Khóe mắt của cô cay cay, nhanh chóng đưa chiếc bùa nhỏ cho cậu rồi đi mất, Tử Khiêm thở dài nhìn nó, thôi thì cứ coi như là kỷ niệm cũng được... bản thân cậu rút cuộc chỉ mang đến khổ đau cho nữ nhân. Ông trời an bài, quả nhiên là sắp đặt như vậy mà T.T

Việt Thần cũng không hơn gì cậu, suốt mấy ngày này chỉ toàn nghe giáo huấn, có khi còn bị đánh nữa, phụ thân quả quyết muốn gặp Tử Khiêm nhưng anh sợ cậu bị tổn thương nên chần chừ không dám quyết định. Vương phu nhân chẳng biết sớm hay muộn liền gọi con dâu của bà đến nhà, Hàn Yên từ Pháp trở về ngay lập tức, cô còn mua rất nhiều quà biếu và một số đồ hiệu cho Việt Thần. Gặp cô, baba và mama lập tức biến hóa từ cộc thành thổn thức, ân cần hỏi han:

-Con gái, dạo này con thế nào?

-Dạ con vẫn tốt lắm, ba mẹ con cũng rất nhờ hai người đó.

-Ừ ừ, để khi nào có dịp hai chúng ta sẽ sang đó thăm bọn họ

Vương phu nhân vừa cười vừa nói, không quên gọi quần gia dặn bếp làm nhiều món ăn cho Hàn Yên, phụ thân của anh cũng vui vẻ hòa hợp. Nhìn cảnh tượng chẳng khác gì người một nhà, gia đình hạnh phúc sum vầy, Thảo Viên e ngại cho anh trai, mặt ngoài vẫn cười nói hòa thuận, nhưng trong lòng không khỏi lo lắng, không biết rồi ba người này sẽ dùng cách gì “thu phục” anh trai của cô đây.

Việt Thần thì vẫn dáng vẻ lạnh nhạt, chẳng quan tâm ai làm gì, định chiều nay xong việc thì gặp Tử Khiêm, nào ngờ Hàn Yên đích thân đến văn phòng anh làm việc.

-Cô đến đây làm gì?

-Tất nhiên là thăm anh, lâu rồi không gặp thật nhớ.

Vừa nói, Hàn Yên vừa dùng tay bẻ cổ áo cho anh, người dán sát vào ngực anh, Việt Thần liếc mắt, nhìn khinh thường đẩy cô ra hỏi:

-Đừng có thái độ này, rốt cuộc muốn gì đây?

-Chồng tương lai à, anh nên sửa đổi tính cách chút đi, àn? Nói chuyện với em thật không thoải mái nga

--Buồn nôn, ba mẹ tôi bảo cô đến đây à?

-Không ... ừ mà cũng đúng một phần, dù sao chúng ta đính hôn rồi, sớm muộn cũng sẽ cưới, em về đây muốn cùng anh bàn bạc chuyện đó.

-Áo tưởng!

-Em có thể bỏ qua cho anh trong thời gian qua lén lút em ngoại tình với “cậu con trai” nào đó, chỉ cần anh hảo hảo theo em quay về. Đừng làm mọi người thất vọng.

-Tôi không cần cô giảng dạy, bản thân tôi tự biết tôi làm gì.

-Từ bao giờ mà anh trở nên khó chịu với em như vậy? Lúc trước cũng không mang theo thái độ này, hay là tại thằng nhóc kia? Nó nằm dưới chịu trận anh phát tiết rồi bây giờ anh đối xử với em thế này ư?

-Im đi! Đừng có xúc phạm cậu ấy, cô không có tư cách.

-Không có tư cách?

Hàn Yên mắt tóe lửa, thuận tay gạt bể một số thứ trên bàn anh, Việt Thần tức giận cực điểm, nắm chặt cổ tay cô gầm từng chữ:

-BIẾN... KHỎI...ĐÂY...NGAY...LẬP...TỨC!

Hàn Yên trừng mắt nhìn anh, miệng tuôn lời miệt thị:

-Đồ bệnh hoạn, đồ đồng tính, tôi đây khinh bỉ anh, ghê tởm.

Nói rồi cô nàng rời đi, chẳng biết vì sao book thẳng vé bay về Pháp, không chào ba mẹ anh một tiếng. Tất nhiên, Việt Thần đêm đó không trở về, liền lái xe chạy thẳng trước căn hộ của Tử Khiêm, dùng điện thoại bấm gọi cậu:

-Em có nhà không?

-Có, em đang ở nhà.

-Tối nay cho anh ở tạm một hôm.

-Hử? ...Được. Anh đang ở đâu?

-Anh đang đứng trước cửa nhà em đây.

Tử Khiêm đang ăn dở bát mì, nghe anh tới liền chạy vội ra mở cửa, trước mặt cậu là thanh niên gầy, đầu tóc hơi rối, sắc mặt nhợt nhạt, mặt mũi vô độ, nhìn tổng thể không có một chút sức sống. Cậu hốt hoảng hỏi:

-Mấy tuần không gặp thôi mà... sao trông anh tiêu tụy kinh quá vậy hả?

-Anh mệt quá, muốn ngủ.

Việt Thần chậm chậm bước vào nhà, gặp ngay ghế sofa liền nằm xuống định thần, Tử Khiêm xuống bếp nấu cho anh chút cháo với trứng muối, trong lòng lo lắng không yên, mấy tuần nay chắc anh phải chịu khổ

lắm. *híc, tội nghiệp Thần Thần của chúng ta quá đi, hảo hảo chăm sóc cho anh ấy đi nào Khiêm Khiêm T.T *

Cậu vặn lửa nhỏ hầm cháo, ra sofa dùng khăn tay nhúng nước lau mặt cho anh, nhìn dáng vẻ ngủ của Việt Thần chắc chắn là đã lâu lắm rồi anh không được nghỉ ngơi như thế này, lặng lẽ hôn lên trán anh, Việt Thần chợt trở người, dùng tay cố định đầu cậu trên ngực anh, thì thầm bảo:

-Sau hôm nay đi gặp ba mẹ với anh nhé.

-Hử? ... Có được không?

-Được!

-Em hơi lo...

-Ba mẹ muốn gặp em lâu rồi, hôm nay Hàn Yên đến gặp anh.

-Thật hả?

-Ừ...

-Cô ấy có nói gì không anh?

-Có vẻ là giận anh rồi, cũng tại anh không phải...

-Em xin lỗi, tại em hết.

-Không có.

Anh ân cần vuốt vuốt lưng cậu, cầm đặt trên đỉnh đầu, để trọng lượng của người Tử Khiêm đè hết lên mình, sau đó tích cực ôm chặt, ôm như chưa bao giờ được ôm, ôm như không muốn buông cậu ra. Thật lâu rồi không hít không khí cùng nhau, cũng lâu rồi không tận hưởng hơi ấm như thế này...

Cứ ôm vậy thôi, an tĩnh ngủ một giấc, sofa không đủ rộng nhưng anh thì đủ lớn để ôm chặt cậu, đủ lớn để bảo vệ cậu cả đời, đủ lớn để làm cả thế giới của cậu.

P/s: Chương sau dự định sẽ xảy ra hỗn chiến ... kết quả thế nào các bạn nhớ đón xem nhé ~^o^~ !!!

15. Chương 15: Đau Khổ Rồi Sẽ Hạnh Phúc Đúng Không?

Sáng hôm sau, người tỉnh giấc đầu tiên là Tử Khiêm, cậu dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ đi thẳng vào phòng vệ sinh. Việt Thần một lúc sau cũng ngồi dậy, đi ra ban công rút một điều thuốc nhả khói. Tâm trạng quả thực không tốt tí nào, hôm nay anh sẽ đưa cậu về gặp mặt ba mẹ mình, đã yêu nhau thì có thể cùng nhau vượt qua tất cả, chẳng có gì phải khó khăn che giấu để rồi mọi thứ hối hận. Tử Khiêm rửa mặt, đánh răng xong liền vui vẻ dùng tay ôm từ sau lưng anh, hít thở mùi hương của người đàn ông này, nhỏ nhẹ thì thầm :

-Anh... chúng ta sẽ mãi bên nhau thế này đúng không?

-Ừ... sẽ!

Việt Thần xoay người lại ôm cậu vào lòng, hảo hảo yêu thương nam nhân này suốt một kiếp người...

Vương baba cùng mama chực chờ sẵn ở nhà, gọi điện thoại cho thằng con trời đánh thì không thèm nghe, tìm kiếm cũng không được, vừa lo vừa giận, không biết rốt cuộc thì đêm qua vì sao không về nhà, còn Hàn Yên thì tự động bỏ về Pháp. Thảo Viên lén lên phòng tìm chỗ kín gọi cho anh trai:

-Anh, anh về chưa? Ba mẹ đi mấy trăm vòng rồi đó...

-Anh đang về. Nói ba mẹ anh cùng bạn trai về.

-Dạ?... Được ạ.

Trán cô đỏ một tầng mồ hôi, sợ sệt xuống lầu cười nói với hai bậc phụ huynh:

-Ba, má 2... Anh Thần nói đang sắp về, còn cùng người yêu đến nhà mình nữa ạ.

-Cái gì? Nó...dám?

Vương lão gia nổi gân xanh, nhưng lúc sau cũng nguôi lại, dù sao cũng là bản thân mình ép nó cho gặp thằng nhóc kia còn gì, bây giờ đến thì tốt, một mũi tên bắn chết luôn hai con vẹt =.= !

Tử Khiêm lo lắng, tay đỏ mồ hôi, gương mặt lúc xanh lúc trắng, anh nhìn cậu mỉm cười trấn an:

-Đừng lo! Sẽ không sao :')

-Àn! Em biết mà ...

Cả hai dừng xe ở trước sân biệt thự của Vương gia, Việt Thần nắm chặt tay cậu rồi bước vào trong. Đường nhiên ba mẹ cùng em gái đã ngồi sẵn ở phòng khách đợi bọn họ, Vương lão gia nheo mày đánh giá tên tiểu tử trước mặt: “Người gầy, da trắng, ngũ quan cho là tạm ổn, vòng 1 thì không có gì đặc sắc, vòng 2 thì thon quá mức quy định, vòng 3 thì ... haizz 50/50, còn nữa còn thấp hơn con trai mình một cái đầu... chung quy thì cũng xứng đôi @@” Vừa nghĩ xong liền vội tát cho mình một cái lên đùi để tỉnh lại, ông ho khan một tiếng rồi chỉ vào hai ghế đối diện bảo:

-Hai đứa ngồi đi.

-Dạ!

-Hôm nay đã có mặt cậu ở đây, tôi xin nêu rõ vấn đề cần nói đây. Thứ nhất tôi cần một người phụ nữ cho con trai tôi – cậu không thể. Thứ hai, thuần phong mỹ tục bao đời nay khiến tôi không chấp nhận được mối quan hệ này. Thứ ba, cậu cũng nên biết Việt Thần đã có đính ước, cậu không thấy mình là người dư thừa chen vào à?

Vương lão gia vừa nói vừa đập bàn, sau lại hươ tay chỉ chỉ, giọng nói lúc lên cao lúc trầm trầm. Việt Thần nhăn mặt khó chịu, đáp:

-Ba! Con đến đây để xác nhận mối quan hệ của tụi con cho gia đình ta rõ thôi, còn việc có đồng ý hay không thì con không quan tâm.

-Tao không có hỏi mày, tao đang nói chuyện với thằng nhóc này.

Ông nhíu mày, ngữ khí tức giận chỉ sang Tử Khiêm, quát cậu phải nói.

-Dạ... Con biết, nhưng mà con thương anh ấy thật! Bọn con không thể sống thiếu nhau.

Cậu run bật bật hai bả vai, ngữ âm có hơi lệch lạc nhưng vẫn nói hết vấn đề cần nói, Vương lão gia đứng dậy thì đánh cậu thì Việt Thần đã nhanh tay hơn đỡ lấy tay ông, lạnh lùng đáp:

-Ba, con đưa người đến không phải để ba tùy tiện xuống tay như vậy.

-Mày...mày dám cản ba mày hả thằng kia...?

Gân xanh bắt đầu nổi lằn trên trán ông, chẳng mấy chốc ông dùng tay còn lại tát vào mặt anh, năm ngón hằn trên gương mặt tuấn tú nhưng chẳng có chút dương khí nào. Vương phu nhân lập tức gào lên, con bà bị đánh, người mẹ nào không xót chứ:

-Ông ... sao ông cứ đánh nó hoài vậy? Tôi bảo ông nói, là nói chuyện đàng hoàng đó... không phải dùng bạo lực với con cái.

-Bà im đi, để tôi dạy bọn nó hiểu rõ chân lý đạo đức của con người.

Vương phu nhân ngồi trên ghế sofa bắt đầu tỉ tê nước mắt, Thảo Viên bối rối cuống quýt an ủi bà. Vương lão gia trước sau như một, cầm một cây roi dài từ trong tủ ra giáo huấn:

-Mày quỳ xuống.

Việt Thần không cãi lời, bản thân anh biết việc này ba mẹ đương nhiên khó chấp nhận, thôi thì mình chịu đau thay vì phải khó xử nói nhiều. Từng lần roi đỏ rát thấm vào da thịt của anh, mặt hơi nhăn lại nhưng tuyệt đối không rơi một giọt nước mắt nào, Tử Khiêm hoảng hốt cũng quỳ xuống ôm lấy Việt Thần, đương nhiên lãnh đủ cả mấy roi lão gia ra tay nặng, Việt Thần lo lắng chắn cho cậu. “Tình cảm hạnh phúc quá

nhỉ? Em đau anh chấn, anh đau em không cam lòng” – Vương lão gia càng tức giận đến bốc khói lên đầu, càng ra sức đánh mạnh vào hai tên tiểu tử ương bướng diễn *phim tình cảm* trước mặt ông.

Cuối cùng, Vương phu nhân không chịu được quát lên:

-TÔI ĐỒNG Ý CHO BỌN NÓ ĐẤY, MỆT MỎI QUÁ, HÀNH HẠ VẬY CÓ ÍT GÌ CHỨ? TÔI KHÔNG THỂ Ở ĐÂY NỮA, ĐẸP HẾT ĐI.

Nói rồi bà thở hổn hển bỏ đi lên lầu, Thảo Viên nháy mắt với anh trai rồi đỡ bà lên phòng. Vương lão gia trân trân nhìn theo vợ mình, biết bà đau đớn liền nguôi giận, vứt cây roi sang một bên thở dài nào nề nói với hai thanh niên đang quỳ dưới đất:

-Vẫn chưa xong đâu!

Thế rồi ông bỏ đi theo vợ mình, để lại bọn họ, Tử Khiêm nước mắt, nước mũi chảy dài ra, khóc nức từng tiếng, ôm chặt lấy bả vai của Việt Thần rướm máu, một mùi tanh nồng sộc vào mũi cậu. Anh mỉm cười xoa đầu cậu bảo:

-Anh không việc gì cả, anh ổn mà ^^!

-Đau lắm không?

-Không đau, em coi em cũng bị thương rồi.

-Em không có...

Lúc này cậu chỉ bị đánh một, hai roi nhẹ còn lại là anh đỡ hết cho cậu rồi còn đâu mà đau với không đau. Da thịt không đau nhưng trong lòng thì đau đớn khôn cùng, đứt từng khúc ruột nhìn người mình yêu chịu đau vì mình. Cẩn thận đỡ anh đứng dậy, Tử Khiêm loay hoay không biết tìm hộp thuốc trị thương ở đâu thì Thảo Viên nhanh nhẹn mang tới, cô nhoẻn miệng cười nói:

-Chăm sóc anh trai em thật tốt vào.

-Được! Cảm ơn em

Cậu ngơ ngác cầm lấy hộp thuốc, trong đầu bắt đầu thống kê thông tin về cô bé đáng yêu trước mặt, quả nhiên là mang nét của Việt Thần, tuy vậy bản thân có sắc thái riêng, điềm tĩnh đến ngạc nhiên không hề giống như vẻ ngoài lạnh lùng của anh trai cô. Tử Khiêm dùng tay giúp anh cởi hàng cúc áo, vết máu đông lại trên chiếc áo sơ mi hiện rõ, trên người của Việt Thần chỉ chích vết thương lớn bé, cậu không khỏi hốt hoảng kêu lên. Thảo Viên cũng lo lắng không kém, giúp anh trai cùng Tử Khiêm lau sạch sẽ những vết thương, khử trùng thật kỹ rồi dùng băng gạc băng bó lại. Miệng Việt Thần hơi méo mó vì đau, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, em gái lên tiếng:

-Anh ! Tạm thời anh với anh Tử Khiêm ở bên ngoài đi ạ, để ba mẹ nguôi ngoai rồi hãy quay về.

-Ừ anh biết rồi.

-Còn nữa, em nghĩ anh nên đi bác sĩ khám đi, vết thương có vẻ nghiêm trọng đó, má 2 chắc chắn sẽ đau lòng chết mất nếu người anh đầy sẹo.

-Được, em chăm sóc ba mẹ giúp anh, ần?

-Vâng, em biết rồi mà

Nói rồi Việt Thần khó khăn đứng dậy, rời khỏi nhà, Tử Khiêm lo lắng hỏi:

-Anh chạy xe được không?

-Được.

-Mình đi bệnh viện trước nhé.

-Không sao.

-Đi... hứa với em gái anh rồi.

-Ừ.

Việt Thần lái xe chậm chậm đến một bệnh viện tư nhân gần đó, bác sĩ xử lý vết thương cẩn thận, không quên dặn dò: “Vết thương không nghiêm trọng lắm nhưng phải nghỉ ngơi thật tốt, đừng ăn đồ biển hay thịt bò, còn nữa phải uống thuốc thật đầy đủ”.

Rời khỏi bệnh viện, Tử Khiêm vội ôm anh thật chặt, khẽ dụi dụi đầu mình vào ngực anh, nước mắt tự dưng cũng thấm ướt chiếc áo sơ mi của anh. Việt Thần lại cử chỉ ôn nhu lau nước mắt cho cậu, miệng cười khẽ rồi bảo:

-Em yên tâm đi, anh không sao! Vết thương này chẳng nhằm nhò gì cả, chẳng phải bây giờ mẹ anh đã ngằm đồng ý rồi sao?

-Nhưng mà... Còn ba nữa?

-Ba rất nghiêm khắc nhưng anh biết ông thương anh lắm, không sao! Chỉ là tức giận nóng thời, mọi chuyện sẽ qua :)”

-Em cũng hi vọng là vậy.

Chiều tà, hai thanh niên ngồi gần tán cây xanh gần bệnh viện, nhẹ nhàng ôm nhau, thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng kia lặng lẽ hôn lên trán người ngồi cạnh mình, thật tình cảm yêu thương. Bóng xế chiều của nắng chiếu thẳng tắp lên hai người họ, tạo ra một cảm giác bình yên đến lạ lùng.

P/s: Chúc mừng hai bạn trẻ ah~ ... Cơ mà vẫn còn một số chuyện chưa giải quyết xong... Chuyện gì thì đón đọc chương sau sẽ biết nhé các babies~

16. Chương 16: Năm Mới Đến Rồi !

Năm mới cũng thật nhanh đã vội đến, kể từ hôm gặp ba mẹ của Việt Thần cũng đã tròn 2 tháng trôi qua. Ba mẹ anh không hề dă động gì nữa, chỉ lặng lẽ book vé trở về Mỹ sau đó, Thảo Viên trước khi về hẹn hai anh trai của mình ra tường thuật sự việc kiểu như thế này: “ Ba mẹ hiện tại ngằm thỏa thuận đồng ý cho việc của hai anh rồi, má 2 làm căng quá với ba, ba mềm lòng nên cũng không nói thêm gì, em đương nhiên là phụ họa thêm mấy câu, kể ra thì ba má vẫn thương anh lắm nha ^^!” ... Đại loại là như thế đấy, cả hai người bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm, coi như ba mẹ không cấm cũng không chấp thuận, nhưng đối với bọn họ là một điều tuyệt vời rồi.

Tết! Đương nhiên là phải về thăm ông nội, kì này tuyệt nhiên là sẽ về chơi với anh lâu thật là lâu, Tử Khiêm vui vẻ chuẩn bị quần áo đi về quê, Việt Thần thấy cậu vui hẳn ra liền nhủu mày hỏi:

-Có gì mà em cười hí hửng thế?

-Ngày mai em sẽ về thăm ông, rất nhớ. Hi hi

-Có cần anh đi cùng em không?

-Không ah

~Nói gì thì nói chứ công việc của anh vẫn bận tít mù lên, đặc biệt là tết đến nhân viên trong công ty nghỉ xả hơi, sếp như anh vẫn phải ôm hàng mớ sổ sách tồn kho mà giải quyết, thật không rảnh rỗi, còn phải đi tiếp đối tác, tặng quà này nọ nữa. Trong trí tưởng tượng thì chắc Việt Thần chỉ có thể ngủ 3 tiếng cho mỗi ngày thôi. Việt Thần cùng Tử Khiêm dời sang một khu căn hộ mới, cả hai đều sống cùng nhau hạnh phúc, căn hộ này là mua khi ba má của Việt Thần còn ở đây, anh mua để tiện sống bên ngoài, sau này thì ba mẹ định cư ở Mỹ nên anh mới dọn về Vương gia sống. Hiện giờ thì Vương gia vẫn có quản gia canh giữ, thỉnh thoảng cuối tuần anh về một lần, còn khoảng thời gian khác thì cùng Tử Khiêm sống trong căn hộ này.

Quê của Tử Khiêm là một vùng nhỏ ở ngoại ô, cách thành phố bọn họ sống khoảng 3h đồng hồ đi tàu hỏa, ở đây không có sân bay thế nên đành phải chấp nhận ngồi tàu thôi, Tử Khiêm soạn một vali lớn đồ đạc các thứ, có cả quà cho ông và hàng xóm, anh ngẫm nghĩ liền nói:

-Em gói thêm vài hộp nhân sâm cho ông uống, sau chơi đã gọi anh, anh sẽ đến đón em về. Dù sao cũng phải gặp mặt ông chào hỏi.

-Ăn ^^!

Tử Khiêm ngồi tàu nóng muốn chết, tết đến vé tàu vừa đắt mà lượng người vừa khủng khiếp, vất vả lắm mới có thể an tọa tại cái ghế gỗ nhà mình. Ông nội vừa gặp cậu liền đấm cho mấy phát vào lưng hăm hực:

-Sao mày không đi luôn đi cho ông nhờ.

-Sao có thể ạ? Hì hì, ông xem con mang quà về đây, ông nói coi sau đợt này có thể cùng con lên thành phố sống không?

-Không, tuyệt đối không đi.

-Tại sao ạ?

Mặt cậu méo xịu, xụ xuống đáng yêu, ông nội tuy già nhưng sức lực vẫn còn rất tốt, cười cười xoa đầu cậu đáp:

-Ông già rồi, ở quê cũng quen, lên đó không khí làm sao bằng ở đây được, cứ ở bình yên trồng cây, nuôi gà thật thoải mái rồi.

-Nhưng mà con muốn chăm sóc ông.

-Thì chăm về đây một chút, thỉnh thoảng về như thế này là được rồi.

-Không thể... công việc con như núi vậy, tết này con cầm theo mấy bài dịch thuật vừa nghĩ vừa làm đó ông T.T

-Làm nhiều kiếm tiền nuôi bản thân đi, ăn uống nhiều vào, ông không biết vì sao mỗi lần gặp mày đều càng ngày càng ốm ra.

-A...

Cậu gãi đầu không biết trả lời thế nào, chắc tại tạng người của mình ăn hoài không mập ra thôi, chứ có phải là tại cậu không chịu ăn gì đâu. Tay nghề nấu ăn của ông nội là nhất luôn, ăn cơm một bữa thịnh soạn với toàn món cậu thích, từ nhỏ sống với ông nội nên cậu thích hay ghét gì ông đều biết rõ. Tối nhàn rồi, cậu đang xem tivi thì ông cầm đĩa trái cây ra, sau đó ngồi kế cậu, cầm lấy bàn tay thon dài kia nắm bắt:

-Ông muốn cháu kết hôn... Xem xem, cái tay này đeo nhẫn quả nhiên rất đẹp!

-Hả? Ông nội bảo sao?

-Ông bảo là ngày mai đã hẹn người cho con xem mắt rồi... hà hà!

-Không, con không đi, vừa về chưa được mấy hôm đã bắt con đi coi mắt. Cả đời chỉ muốn mỗi xem mỗi mắt ông nội thôi.

Cậu bướng bỉnh, ra sức lắc đầu làm nũng, ông liếc cậu rồi mắng yêu:

-Tổ cha mày, dẻo miệng.

-Hi! Con không đi nha ông....nha...nha...

-Không được, thích hay không thì cứ đi thử đi. Con gái nhà bác Hoàng rất xinh lại giỏi giang, năm nay con bé 20 tuổi. Vừa đẹp người, lại đẹp nết.

-Không...con không đi >”

-Không gì mà không, đi đi! Ông đảm bảo con sẽ thích.

-...

Suy nghĩ một hồi, dùng đầu mình gối lên đùi ông, cậu thủ thỉ:

-Ông ơi, cháu có người yêu rồi.

-Thật sao? Mau mau dắt về cho ông xem mặt.

-Nhưng mà... ông ơi! Nếu như người ấy làm ông thất vọng thì sao? Nhưng thật sự bọn con yêu thương nhau thì sao? Ông có hi vọng bọn con hạnh phúc không?

-Nói bây giờ vậy? Tất nhiên là ông sẽ mong cháu hạnh phúc suốt đời rồi.

Cậu lại thở dài, trong lòng đắn đo suy nghĩ không biết có nên nói về Việt Thần cho ông nghe không, lại tiếp tục thở dài nãy nê, ngồi dậy đi vào phòng, trước khi đi chỉ kịp nắm tay ông bởi một câu:

-Anh ấy sẽ gặp ông sớm thôi.

Ông nội mất mấy giây mới hiểu câu cậu nói, không khỏi trở mắt thẳng cháu nhanh như chớp bay vào phòng. Vỡ lẽ ra... không lẽ người yêu của cháu trai mình lại là một thằng con trai khác hả?

Còn một ngày nữa là sang năm mới, hôm nay là đêm giao thừa, Tử Khiêm dọn dẹp nhà cửa, cúng bái đủ thứ phụ ông nội. Chẳng là hai ngày trước cậu có một cuộc điện thoại nho nhỏ với “anh xã” nhà cậu thế này:

-Anh à! Giao thừa về thăm em được không?

-Sao vậy?

-Em nhớ anh quá... đi nha?

-Hả? Có nghe nhầm không?

Anh bật cười trêu cậu, trên tay vẫn còn đang hí hoáy kí hết cái đám hồ sơ, dạo này không có cậu ở nhà anh chỉ chuyên tâm hoàn tất công việc, dự là cũng sắp hoàn thành. Nói chuyện một chút nữa thì cả hai thống nhất giao thừa anh sẽ về thăm cậu.

Ông nội đang bận bày biện trái cây cùng giấy tờ gì đó lên bàn thờ, xoay người hỏi cậu:

-Con bảo hôm nay có bạn cháu đến chơi hả?

-Vâng ạ!

-Thế bao giờ nó mới đến? Mà giao thừa không cho người ta ở nhà, lại đến nhà mình... Ngại quá vậy ?

-Không sao đâu ông, gia đình ảnh bên Mỹ mà, ảnh đón giao thừa một mình buồn nên đến nhà mình. Ông không việc gì chứ?

-Ông chỉ sợ phiền người ta thôi, đâu có sao, đông người rất vui mà.

-Dạ. Hi hi

Hai ông cháu cùng nhau làm một lúc thì thấy đèn xe chói sáng, động cơ xe từ từ tắt dần, một thanh niên cao hơi gầy bước vào, vẻ mặt tuy lạnh lùng nhưng tuần tú không phản kháng lại được. Hôm nay anh mặc một chiếc sơ mi trắng không bỏ vào quần tây, nghiêm trang bước vào nhà, lễ phép chào hỏi:

-Cháu chào ông ! Cháu là Việt Thần.

-À ừ, chào cháu, ngồi đi, ngồi đi, tự nhiên như ở nhà vậy

Ông nội vui vẻ mỉm cười, lấy bình trà ấm rót vào ly cho cậu thanh niên kia uống, đĩa bánh mứt ngày tết cũng được chuyển sát sang cho Việt Thần. Ông hỏi:

-Cháu với Tử Khiêm chơi thân với nhau à? Haha, hảo soái, đẹp trai lại có khí chất, chả bù cho Khiêm Khiêm nhà ông, thế cháu có bạn gái không?

-Dạ có rồi ạ.

Việt Thần dịch chuyển đôi mắt một chút về phía Tử Khiêm, bị cậu trừng mắt ra hiệu anh đừng có mà để lộ gì, anh ngẫm hiểu, tìm một chuyện khác trò chuyện. Có vẻ hai người bọn họ trò chuyện đều hợp. Ở khu làng quê thì phải ra thị trấn mới xem được pháo hoa, từ nhà của bọn họ nhìn ra chỉ có thể nghe được âm thanh nhỏ thôi, dù vậy năm mới cùng nhau thế này thật hạnh phúc. Tử Khiêm mãn nguyện nhìn hai người

trước mặt, cậu chỉ có một điều ước “Giá như cả hai người đàn ông trước mặt cậu đều có thể bên cậu cả đời thì tốt biết mấy”...

Mùng 1 tết! Ông nội mang hai cái bao lì xì nhỏ ra, Việt Thần ngủ chung phòng với Tử Khiêm, ông nội nghĩ chắc không có gì... mà quả thật là không có gì =)))

Việt Thần thay một chiếc áo thun trắng cùng quần sọt, Tử Khiêm cũng mặc y hệt như vậy, ông nội tò mò hỏi:

-Hai đứa mua đồ theo lô à?

-Dạ?

Tử Khiêm gãi đầu không biết nói sao, chỉ đành tìm chuyện khác đánh trống lảng. Ông cũng không để tâm, liền vào vấn đề chính nhân dịp mừng 1.

-Hai đứa mau chúc tết ông đi, sẽ lì xì cho nào ^.^!

Việt Thần không biết làm sao, từ bé nhà cậu cũng có nghi thức này nhưng đã lâu không làm thủ tục này, lại quên mất hành lễ như thế nào, vội ra hiệu cho Tử Khiêm hành lễ trước.

-Cháu chúc ông năm mới tràn đầy sức khỏe, sống thật lâu, luôn bên cháu không xa rời.

-Haha, được được. Của cháu.

Ông nội đưa cậu một bì lì xì lấy lộc, sau đó quay sang chờ lời chúc của Việt Thần. Anh hơi lúng túng, chỉ nói được vài câu nhưng cũng ấm lòng:

-Cháu không có rành mấy cái này, nhưng cháu hi vọng có thể mang lại hạnh phúc cho ông với Tử Khiêm.

Một câu nói chất chứa nhiều cảm xúc, cũng nhiều ý nghĩa sau đó... Ông nội hơi nghi ngờ nhưng cũng không nói gì, vui vẻ đưa phong bì còn lại cho Việt Thần. Cả 3 cùng ăn bữa cơm đầu năm, không khí đầm ấm, hạnh phúc đến lạ thường.

P/s: Ông nội đẹp trai ơi! Con cũng muốn được ôm ông nga~ T.T

17. Chương 17

Mấy ngày sau đó, Việt Thần ở lại nhà của Tử Khiêm đón năm mới, thật sự bản thân của anh đã lâu lắm rồi mới được thoải mái như vậy. Ban ngày cùng ông đàm thoại đủ thứ chuyện, lắng nghe ông giảng đạo, ông nội rất thích chơi cờ, anh đương nhiên là cũng có biết một chút rất nhanh đã học được kĩ năng chơi giỏi, cùng ông đánh mấy ván liên tiếp. Tử Khiêm từ nhỏ không có hứng thú mấy với mấy thứ này, cậu nhìn chẳng hiểu cái gì, chỉ an phận ở sau bếp nấu cơm * vợ hiền, dâu thảo =))) chế có lời khen ngợi cưng*. Buổi chiều thì cả ba cùng nhau đi câu cá, ở gần nhà có một con suối khá lớn, nước suối cũng trong veo, mát lạnh dễ chịu. Ông nội bảo:

-Suối này ông khi buồn lại ra đây câu cá, tâm trạng không vui hay có tâm sự đều ra đây ngồi. Một lúc sau mọi thứ lại khá lên không ngờ được. Haha

Tử Khiêm lúc bé cũng hay đi theo ông, một già một trẻ thông dong đi cùng nhau, cậu khi bé rất dễ thương, cũng có hay mít ướt, bị ăn hiếp liền về mách ông nội, ông nội chính là #SuperMan của cậu. Cả đời ông đều nguyện ý bảo vệ cậu, Tử Khiêm không có ba mẹ nhưng cậu có cả một thế giới là ông, từ nhỏ đến lớn người cậu yêu thương nhất chắc chắn là ông nội, bây giờ có thêm một Việt Thần nữa thế là cậu có cả hai thế giới lận, vũ trụ này chứa đến 8 hành tinh nhưng tim cậu có tận 2 thế giới.

Hôm nay ba người bọn họ đến suối, nước mát lạnh thật thích, Tử Khiêm tung tăng đi lại gần bờ hồ, nước ngập đến ống chân. Việt Thần với ông nội ngồi trên bờ, hai người cầm cần câu cá, thả mồi xuống mực nước sâu ở phía bên kia. Lúc này chỉ có hai người, ông nhìn anh rồi từ tốn hỏi:

-Ông không phải không thể nhận ra, rốt cuộc cháu với Tử Khiêm nhà ông có quan hệ như thế nào?

-Dạ...?

Anh hơi ngạc nhiên, nhướn mày nhẹ, nét mặt có chút biến đổi so với góc cạnh lạnh lùng ngày thường, một lúc sau thì anh mỉm cười đáp:

-Thật ra thì đúng là có mối quan hệ phức tạp ạ.

-Ông biết, có nghe nó nói loáng thoáng, nhìn cử chỉ hai đứa ông cũng ngầm nhận ra.

-Nếu ông đã hỏi thì cháu cũng không muốn giấu, bọn cháu đang quen nhau, chính xác hơn là cậu ấy là người yêu của cháu.

Ông nội im lặng, ánh mặt đắm đắm mơ hồ nhìn trên mặt nước, thở dài một tiếng thườn thượt, lắng nghe cậu nói tiếp.

-Cháu biết là chuyện này không phải một sớm một chiều có thể chấp nhận được, cháu biết ông sẽ thất vọng lắm, cũng biết là ...

Anh cũng chẳng biết phải làm sao, làm thế nào để giải thích tiếp, ông nội vẫn trầm mặc như cũ. Ông không có chút sắc thái nào biểu hiện bây giờ, trong lòng Việt Thần hơi run run một chút, anh chỉ hi vọng ông không quá thất vọng về anh và Tử Khiêm thôi. Bầu không khí trở nên nặng nề, nhưng rất nhanh được phá vỡ bởi tiếng gọi của Tử Khiêm:

-Ông, Việt Thần, hai người nhìn xem con bắt được một con ốc 2 màu nè, đẹp quá ^^!

Ông nội cười cười, đưa tay bắt lấy con ốc rồi hỏi:

-Cái trò mò cua bắt ốc này của cháu vẫn vậy hả? Lớn rồi mà còn như con nít vậy sao được.

-Dạ? Hì hì, ông bắt được con cá nào chưa?

-Chưa, cháu ồn quá làm sao mà con cá nào thềm cần câu chứ >"<>

-Hử? Vậy thôi cháu ra kia chơi nha...

Tử Khiêm bình thường tính tình hết trẻ con vậy, đó là tại sao ông nội luôn muốn giữ cậu bên mình, yêu thương chăm sóc cậu nhiều hơn. Cái tính lại còn dễ bị bắt nạt nữa nên Việt Thần nghĩ "Đây chính là người cần mình bảo vệ cả đời này"

Khoảng một lúc sau, Việt Thần bắt được 2 con cá to thật to, ông nội cũng được 3 con, ông ra hiệu cho cả ba người về nhà. Trên đường đi Tử Khiêm nằng nặc đòi ông nướng cá, làm canh chua hay sốt me gì đó, toàn những món cậu thích ăn nhất. Buổi chiều hôm đó cả ba người loay hoay với món cá thập cẩm, khẩu vị không hề tệ lại rất vui vẻ, chuyện ông nói với Việt Thần cũng không hề nhắc tới, chỉ để lại không khí vui vẻ, ấm cúng thôi.

Khuya! Hôm nay trăng có vẻ sáng, ông nội vẫn không thể ngủ, bản thân suy nghĩ về việc có nên chấp nhận chuyện tình cảm của hai đứa nhỏ không, không phải ông là tuýt người dễ dãi, cũng không hẳn là phong kiến thời xưa... Nhưng mà nhà họ Tử không có ai nói dối thì phải làm thế nào? Rồi hạnh phúc này liệu có phải là cả đời không? Việt Thần có thực sự coi trọng cậu mà yêu thương suốt kiếp này hay không? Cứ hàng vạn câu hỏi đặt ra làm ông không thể yên lòng. Việt Thần tính ra sân hút thuốc thì gặp ông ngồi nhâm nhi tách trà, bèn ngồi xuống hỏi thăm:

-Ông! Khuya rồi sao ông không vào ngủ? Lạnh lắm ạ

-Ông không sao!

-Dạ... nhưng mà thật không tốt chút nào.

Anh vòng vô nhà trong lấy một cái áo khoác dày khoác lên cho ông, ông nội nhìn anh thật điềm tĩnh rồi hỏi:

-Cháu có thật lòng với Khiêm Khiêm không?

-Dạ... Tất nhiên là thật rồi :)")

-Ba mẹ cháu có biết không?

-Bọn họ đều biết cả, cháu không muốn giấu diếm ai hết.

-Ừ, nó là đứa cháu ông thương yêu nhất trong cuộc đời này, ông không thể để nó tổn thương, cháu hiểu điều đó chứ?

-Dạ cháu hiểu, chỉ cần ông tin tưởng cháu, cháu tuyệt đối sẽ hảo hảo chăm sóc tốt cho em ấy.

-Được. Ông tin cháu.

Ông nội mỉm cười rồi bước vào phòng ngủ, để lại Việt Thần cô đơn ngồi bên ngoài, anh lại rút một điếu thuốc mới hít vào, nhả khói nghi ngút trong màn đêm sâu thẳm...

Hôm nay, kì nghỉ xuân kết thúc, Tử Khiêm và Việt Thần phải quay về thành phố, cậu luyện tiếu chia tay ông nội, trước khi đi ông chỉ bồi thêm cho cậu một câu: “ Đã yêu thương thì phải yêu thương cho hết mình, phải biết gìn giữ niềm tin, phải tuyệt đối hạnh phúc, dù thế nào ông vẫn rất thương cháu” Vừa dặn dò ông vừa cười, lúc sau ông quay sang Việt Thần nháy nhẹ mắt. Tử Khiêm vâng vâng dạ dạ, nhìn sang bạn trai thấy anh gật đầu liên tục trong bụng phần khởi vô cùng.

Thành phố - Công việc và những ngày bên nhau đang chờ họ trên con đường trải nhựa đầy nắng và gió phía trước.

18. Chương 18: Em Cũng Muốn Làm Nũng >”

Căn hộ của Việt Thần và Tử Khiêm được một cô giúp việc dọn dẹp sạch sẽ trong khoảng thời gian hai người đi vắng hoặc bận việc. Cả hai người đều không thạo nấu nướng nên mọi việc đều nhờ cả vào cô, hôm nay chủ nhật bọn họ được nghỉ. Việt Thần cầm tờ báo cùng tách coffee ngồi trên sofa, liếc nhìn hỏi cậu:

-Anh thấy không bằng em tự động làm việc nhà thì hơn, dạo này trông béo ra.

-Béo á? Thật hở?

-Ừ.

-Béo thì anh giúp em “vận động” là được mà.

Việt Thần suýt sặc ngụm coffee chưa kịp nuốt xuống, bật cười đáp:

-Ừ vậy để anh giúp em

-Mơ đi.

Tử Khiêm lè lưỡi trêu anh, cậu vẫn phải đóng đinh một chỗ tại bàn làm việc vì bài dịch thuật khá nhiều, thỉnh thoảng còn phải xem xét lại bài của cấp dưới nữa. Ngày nghỉ vẫn phải siêng năng làm việc, bản thân cậu muốn chết vậy mà cũng 1 tuần / 2 cử như bình thường. Nay thì khác nhé, Tử Khiêm kiểng đề tài vòng vo, sau khi hoàn tất công việc lúc đó đã xế chiều, cậu nhảy tót lên sofa ôm anh nũng nịu:

-Lâu rồi không hẹn hò, anh dắt em đi hẹn hò đi.

-Tại sao phải hẹn hò?

-Từ ngày quen anh hơn một năm rồi, chúng ta hẹn hò chưa quá 10 lần đó.

-Nhưng anh thấy không cần thiết, hẹn hò là gì chứ?

-Em muốn đi coi film.

-Film? Nhà có TV, lap em tự bật xem đi.

-Anh... là muốn ra rạp coi.

-Anh không muốn.

-Đi mà... đi mà... ông xã ah

--Không thích.

Anh gạt tay cậu đang níu lấy áo mình, thẳng thừng trừng mắt rồi bỏ vô phòng ngủ. Tử Khiêm tuyệt nhiên không chịu thua, không dùng ngọt ngào kể được thì chuyển sang giận dữ kể, cậu hậm hực mở cửa phòng hò hét:

-Anh mà không dắt em đi, em sẽ không thềm ngủ với anh nữa.

-...

-Anh được lắm, rõ ràng anh không thương em.

-...

-Anh... là anh có người khác rồi?

-...

-Anh khinh thường em! Một câu cũng không thềm nghe, anh anh anh...

Mặc cậu lải nhải, Việt Thần vẫn điềm tĩnh nhắm mắt không quan tâm, tự bản thân thiết nghĩ bắt đầu từ khi nào mà Tử Khiêm hết đàn bà con gái thế này, từ bao giờ mà không nhăn kinh khủng thế kia cơ chứ =.=!

Rốt cuộc sau một hồi độc thoại một mình, cậu quyết định không thềm nói nữa, bực bội bỏ qua phòng khách xem TV, mặt mếu máo không nhận được bật khóc. Được khoảng nửa canh giờ thì quần điều khiển TV sang một bên, bước vào phòng ngủ lay lay Việt Thần nói:

-Anh chỉ cần đi với em hôm nay thôi, anh muốn gì cũng được. Thật sự trong rạp có chiếu film rất hay, em muốn đi coi T.T

Anh trừng mắt nhìn cậu, đáp:

-Vậy tuần sau xác định khỏi lệch ra giường?

-Em còn phải đi làm, anh nhẹ tay một chút được không?

-Không!

-Đi mà...

-Vậy trong một tháng, anh muốn lúc nào cũng được?

-Ừ...

-Thành giao!

Anh nhéo má cậu cười, sau đó quay lưng lại tiếp tục ngủ! Tử Khiêm trơ mắt ra, quả là bị lừa nhanh chóng thật. Tối hôm đó cậu mặc một chiếc áo thun hình Pikachu cùng quần sọt ngắn, nói chung hình tượng của Tử Khiêm vốn dĩ là nam sinh cute, baby, đáng yêu rồi, vừa vào rạp chiếu film một lúc là nhiều người trầm trồ. Việt Thần thì tuyệt nhiên gấp ngăn lần cậu, đây là lần đầu tiên anh đi coi film trong rạp, cảm giác không thoải mái lắm, đeo cặp kính đen, gương mặt lạnh lùng cùng dáng vẻ tuấn mỹ kia làm không biết bao nhiêu người trong rạp film háo hức, còn chụp ảnh, xin anh email này nọ. Đa phần là con gái, từ các em nhỏ đến các chị lớn tuổi, thật sự bị sắc của Việt Thần ca mê hoặc điên đảo mà...!

Tử Khiêm cảm thấy các mối đe dọa lớn khắp nơi tràn về, bản thân hơi lo sợ một chút, bước vào mua vé. Một bạn nữ trạc mười mấy tuổi hồ hởi hỏi:

-Anh nha! Em là hủ là hủ đó, anh chụp với em một tấm đi.

-Hả? Anh...

-Chụp hình có một tấm thôi mà, chồng anh là soái ca, chút nữa anh xin chữ kí hộ em với.

-Cái gì? Bọn anh không phải diễn viên mà...

-Thì mặc kệ, em nói hai anh còn đẹp hơn cả mấy anh diễn viên ca sĩ đó.

-Hả?

Tử Khiêm ngạc nhiên, tay cầm 2 cái vé phim cô bạn nhỏ đưa cho, bồi thêm cho cậu mấy câu đại khái như:

-Em tặng hai anh vé coi film luôn, chỉ cần cho em chụp hình với xin chữ kí là được.

-Không được ... mà

-Sao lại không, đi thôi.

Cô bạn kéo cậu lại chỗ Việt Thần đang đứng, mặt lạnh tanh, khí chất lan tỏa, ám khí quét từ người của Tử Khiêm sang cô bạn nhỏ, anh lạnh lùng hỏi:

-Ai đây?

-Em là fan mới của hai anh, có thể cho em chụp ảnh với xin chữ kí được không ạ?

Tới lượt Việt Thần ngạc nhiên nhíu mày, một lúc sau thì cũng hoàn tất thủ tục cho cô bạn nhỏ vì tới giờ chiếu phim, cô bạn mới buông tha. Không quên dặn dò hai người bọn họ:

-Rất nhanh sẽ có fanpage, hai anh nhớ cập nhật trò chuyện với bọn em thường xuyên nha. Em là A Tử, tạm biệt ạ... Hehe

Cô bé phấn khởi cầm điện thoại cùng chữ ký của hai người rời khỏi rạp chiếu phim, vẻ mặt đắc ý hiện rõ trên mặt. Lúc sau, hai người ổn định trên ghế ngồi, Việt Thần phán một câu xanh rờn:

-Sẽ không có lần sau đi xem!

-Ồ... thôi được rồi.

Bản thân cậu thậm chí không biết đi xem film lại khiến anh gặp nhiều rắc rối, khó chịu như vậy, sau sẽ tự đi một mình không thêm rủ con người đáng ghét bên cạnh. Chủ đề film cậu còn chưa kịp chọn thì cô bé kia đã cho sẵn vé, thế nên trong bụng định xem film nhẹ nhàng tình cảm một chút thì giờ phải xem Mission: Impossible – Rogue Nation, chẹp, film không hề tệ nha, pha hành động nào cũng hay mà còn rất tức cười nữa. Xem film xong cảm thấy thỏa mãn dễ sợ, lúc trước đã thích diễn viên Tom Cruise nay còn thích anh hơn, Việt Thần thì chả có gì hứng thú, xem film xong liền ra khỏi rạp đi thẳng ra parking để cậu vất vả đuổi theo sau lưng anh.

-Anh có cần phải đối xử với em như thế không?

Cậu đuổi theo kịp anh, không ngừng thở dốc mệt muốn đứt hơi, bực mình hỏi anh. Việt Thần liếc cậu, không trả lời đi thẳng vào xe ngồi bắt máy lạnh lên, anh cũng nóng sắp bức người, máu trong người không khéo phụt hết ra vì cậu. Từ nhỏ đến lớn chả bao giờ đi cái nơi đông người mệt mỏi này, thậm chí không phải người nổi tiếng cũng bị có fans? Mà không đúng, anh là người nổi tiếng thật... Nhưng mà trên cơ bản những nơi này đâu phải dành cho doanh nghiệp mà biết được, đây là fan trẻ em mới đáng sợ @@~ ...

Cuối cùng thì anh lái xe mang cậu đến một nơi vắng vẻ, dừng xe lại bắt đầu hỏi:

-Em có biết anh rất khó chịu không?

-Em biết... nhưng mà nếu anh đã đồng ý đi với em thì ít nhất cũng diễn cho giống một chút.

-Diễn gì? Chúng ta hẹn hò em bảo diễn?

-Vì thực tế anh không muốn đi còn gì, cái này do em sai, em ép buộc anh đi.

Khóe mắt cậu bắt đầu sắp rưng rưng tới nơi, khuôn mặt ửng hồng vì kiềm nén cảm xúc, Việt Thần lắc đầu thở dài hỏi:

-Em từ bao giờ cứ như con gái thế hả? Anh thiệt không hiểu thời gian qua chúng ta đâu cần những thứ này cũng có thể vui vẻ bên nhau được mà. Học đòi làm gì cho cực khổ vậy?

-Học đòi cái mắt anh, em chỉ là muốn có thể như những cặp tình nhân bình thường khác thôi.

Cậu mở cửa xe, giận dữ bước ra ngoài, lúc này đã tầm tối, lại còn đi một mình ra đường, Việt Thần lắc đầu không đuổi theo cậu, anh nghĩ bụng cho tên nhóc này giận cho đã đi rồi về nhà, anh không phải là bảo

mẫu lúc nào cũng theo dõi ngọt cho trẻ con được. Huống hồ Tử Khiêm lại lớn như vậy rồi, chẳng hiểu sao mấy hôm nay lại làm nũng như vậy.

Màn đêm buông xuống... Đầu đó tâm tình của hai người không được vui...!

19. Chương 19: Bị Bắt Cóc

Cậu có gì sai? Cậu có gì khiến anh không thể nuông chiều? Cậu là không tốt hay do anh chẳng thèm quan tâm cậu? Cậu là xấu tính lúc nào cũng nghĩ cho bản thân hay do anh không màng bận lòng yêu thương cậu? Cậu là người anh yêu hay là người luôn đeo bám anh?

Tử Khiêm dồn nén bao bực tức về Việt Thần mà lẩm bẩm, má cậu hừng hừng một màu hồng, trên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi vì đi bộ một lúc lâu. Con đường cậu đi qua chỉ heo hắt một chút đèn đường, mờ mờ ảo ảo khó đoán chừng sẽ gặp điều không may, Tử Khiêm lúc này mới cảm giác xung quanh mình một bầu không khí nặng nề, u ám, khó lòng mà không thể không lo lắng. Cậu cắn cắn đôi môi, nhẹ nhàng nhìn xung quanh, quả thật lúc này chẳng thể nhìn ra một bóng người trên đường, rút điện thoại ra nhìn... Cũng đã 11h đêm rồi, chẳng trách không ai hăm hấp giờ này còn lang thang như cậu. Tim đập thình thịch vì lo sợ, trong lòng không ngừng trách than Việt Thần là đồ đáng ghét bỏ cậu một mình như thế này.

Vẫn duy trì tư thế đi bộ từ từ, cậu cố gắng ngó quanh đây xem có nơi nào có thể ghé tạm được không... Nhưng mà tuyệt đối KHÔNG CÓ. Đi được thêm một khoảng, sau lưng bắt đầu lạnh lạnh, lắng tai nghe lại có tiếng xoàn xoạt như có ai giẫm lên đám lá khô gần đó, Tử Khiêm tự trấn an bản thân mình “nhất định không có gì đâu” ... Cậu chuyển nhịp bước đi nhanh hơn, gần như là chạy, được thêm một lúc thì một bóng đen từ đâu xuất hiện, rất nhanh dùng tay bịt mũi cậu lại, một mùi hương của nước hoa nhanh chóng lan tỏa khắp khoang mũi, xong đó thì Tử Khiêm ngất đi. Ai đó mang cậu rời khỏi... chiếc điện thoại từ tay cậu dần buông lỏng rồi rơi xuống mặt đất ... “tắt nguồn”!

Việt Thần rời khỏi chỗ đó chừng mấy dặm thì quay ngược xe chạy về chỗ cũ, định sẽ đuổi theo cậu mang cậu ngốc này về, đến lúc quay lại thì chẳng thấy ai, thử chạy quanh vòng đó cũng không có chút dấu tích. Dùng điện thoại gọi thì chỉ nhận được một giọng nữ “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!” Anh bắt đầu lo lắng, Tử Khiêm đã lớn vậy rồi không lẽ còn dùng trò con nít này giận dỗi? Muốn anh xin lỗi cậu, được, nhưng làm thế này thì hơi quá rồi. Khu vực này vốn dĩ không có nhà dân đông, lại khuya như thế này nữa, cậu thì đi bộ... như thế nào nhanh như vậy đã biến mất? Cả điện thoại cũng thuê bao gọi không được. Việt Thần chau mày xoa xoa trán, anh nhức đầu muốn điên vì cậu, thử gọi cho Hạo Tử xem cậu có tìm không nhưng Hạo Tử quả quyết lắc đầu “Khôn g có! Không hề, từ tối đến giờ Tử Khiêm không hề tìm tôi!” Việt Thần càng lo lắng, không thể yên lòng, cậu tại sao biến mất nhanh như vậy? Hay là đã gặp gì nguy hiểm?

Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho một người bạn ở sở cảnh sát nhờ điều tra, theo CCTV thì có một đoạn bị xóa, không hiểu vì sao, hiện đang tìm nguyên nhân. Việt Thần đến ngay đó thì nhặt được chiếc điện thoại của Tử Khiêm, điện thoại hết pin tắt nguồn rồi...!

Lúc tỉnh dậy, người cậu đau nhức, toàn thân bị trói vào một gốc cột lớn, miệng bị một chiếc khăn chen ngang, nhức mũi khôn cùng, nặng nề đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên có một thanh niên đứng đó hút thuốc, trên người hắn ta xăm rất nhiều hình, mái tóc nâu dày che khuất một mắt. Cậu ư ư làm hắn ta chú ý, hắn từ từ bước lại gần Tử Khiêm, khóe miệng tóe một nụ cười nhếch mép, sau đó nhìn cậu nói:

-Mày thấy sao? Thứ như mày chỉ có thể nằm dưới một thằng đàn ông thôi...

-Ừm... Ừm...

Tử Khiêm không tài nào bật ra tiếng phản bác cái tên khốn khiếp trước mặt mình, chỉ có thể ư ư vùng vẫy vài tiếng. Hắn tiếp tục vừa rút thuốc vừa nói:

-Mày không cần biết tao là ai! Một chút nữa chủ nhân của tao sẽ đến nói chuyện với mày, còn bây giờ tao với mày nên chơi đùa một chút.

Hắn quần điều thuốc xuống đất, dùng chân giẫm mạnh lên làm lửa tắt mất, sau đó lấy bàn tay dơ bẩn của mình nâng cằm cậu lên, nụ cười ma mãnh không ngừng hiện rõ mồn một trong mắt cậu. Tử Khiêm sợ tê người, nước mắt cứ trào ra liên tục, ư ư lắc đầu phản đối kịch liệt.

-Đừng có quậy! Ngoan ngoãn đi thì sẽ không đau, thẳng nhai!

Động tác thô bạo xé rách hết quần áo trên người cậu, da thịt trắng nõn hiện lên trước mặt hắn, giọng cười càng ngày càng lớn hơn, hắn chộp miệng tán dương:

-Không ngờ thân thể của mày cũng không tệ, không làm tao mất hứng, dù sao thì ngoan đi bố mày sẽ nhẹ nhàng cho mày.

Hắn bắt đầu đùa nghịch hai đầu ti của cậu, sau đó dùng bàn tay thô ráp của mình chà sát khắp người Tử Khiêm, rất nhanh đã trượt xuống phân thân, cậu dù lúc này không muốn thích ứng nhưng do hiện tượng tâm sinh lý cũng không thể không “ngắc đầu”... Hắn cười liếc mắt hỏi:

-Còn muốn phản kháng? Mày xem, của mày kia? Haha, đúng là thân thể tiện tì mà.

Bàn tay hắn nắm chặt lấy phân thân trượt lên xuống nhiều lần, Tử Khiêm vặn vẹo khó khăn, một lúc sau đành “tiết dịch” lên tay của hắn ta. Hắn cười khẩy đưa tay dính dịch lên miệng cậu nuốt vào, gầm gừ:

-Nuốt hết cho tao, mày mà cắn tao thì tao cho lưỡi mày biến luôn đấy.

Tử Khiêm ngậm chặt miệng, khó khăn nuốt hết dịch vào, sống không bằng chết, tên côn đồ kia sau khi bắt ép cậu nuốt hết, liền muốn cởi quần hắn ra, tiếp tục trò đồi bại. Nhưng chưa kịp thì “chủ nhân” của hắn đến, ả ta che nửa mặt, chỉ để lại đôi mắt sắc sảo, Tử Khiêm lúc này không mảnh vải che thân. Ả ta cười lớn, xoay bảo tên kia:

-Đủ rồi! Để ta nói chuyện, người lui ra đi.

-Tuân lệnh.

Giọng nói khá quen thuộc, cậu nghe có chút quen tai, ánh mắt cũng quen, cố gắng nặn trong đầu ra khuôn suy nghĩ xem cô ta là ai... Thì thật sự là có chút quen...là quen...là cực quen.

“Cô ta chính là Hàn Yên, bạn gái cũ của Việt Thần mà?”

Hàn Yên! Đúng, cô ta lại lần nữa xác nhận dòng suy nghĩ của cậu bằng một giọng nói lãnh khốc:

-Sao nào? Cảm giác có giống như khi với Việt Thần không? Đồ không biết xấu hổ, đi cướp vị hôn phu của người khác.

-Tôi... không...có

-Không có? Mày không có thì làm sao Việt Thần bỏ tao theo mày? Tiện nhân

-Là...anh...ấy...không...yêu...có!

Tử Khiêm khó nhọc phát ra từng tiếng, gió mạnh thổi vào làm cậu run run cả người, cậu không ngờ Hàn Yên ghen đến mức phải làm ra chuyện bỉ ổi này. Người như phát sốt cả lên, tuy vậy vẫn có thể nghe từng chữ của Hàn Yên nói:

-Mày là đồ đáng chết, đi chết đi đồ bệnh hoạn, nếu như mày không xuất hiện thì anh ấy đã không rời xa tao, anh ấy sẽ không hủy hôn, anh ấy sẽ không làm ba mẹ thất vọng, anh ấy sẽ có những đứa con và sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường với tao. MÀY...NÊN...CHẾT...ĐI!

Cơ thể mệt mỏi rã rời của cậu lại bị thêm mấy lần roi từ Hàn Yên, cô ta dùng sức quát mạnh vào cơ thể cậu. Đây là khu vực nhà hoang, nhìn tổng thể chung quanh nếu không phải là đồng bọn của cô ta thì chẳng ai rảnh bèn mắng tới khu này, cậu tuyệt vọng...Một câu cũng không thể nói nổi. . . Ý thức dần mất đi, lịm dần.

Việt Thần sau khi cùng cảnh sát điều tra thì đã 2 ngày trôi qua, trong lòng anh như lửa đốt, hận một nỗi không tự đâm chết mình vì đã bỏ cậu một mình để xảy ra chuyện. Nếu như Tử Khiêm có chuyện gì thì anh có chết cũng không làm sao mà rửa sạch tội, làm sao mà ăn nói với ông nội. Bên cảnh sát vẫn tích cực điều

tra manh mối và tìm CCTV khu vực đó, đến sáng ngày thứ ba cũng tìm được một CCTV gần đó, quay lại một chút mờ ảo, đại khái chỉ có thể thấy một bóng đen dùng sức khiêng một thanh niên thoát nhìn chính là Tử Khiêm đi ngang khu vực CCTV phụ thu được. Chiếc điện thoại là bị rơi xuống đất nên hư, rất may tiệm sửa chữa phục hồi khá nhanh, liền đem trả lại Việt Thần. Trong tệp hình ảnh có ghi lại một tấm có chút manh mối, hầu như là mờ cảm nhưng có thể nhận dạng được chiếc vòng tên hung thủ đang đeo. Việt Thần nhanh chóng cho người điều tra gấp thì nhận được tình báo từ thư ký:

-Đây là mẫu vòng được thiết kế của công ty Hàn Yên, có kí hiệu riêng! Vậy tại sao tên này lại có nó?

Anh xoa xoa trán, nhức đầu muốn nổ tung, không lẽ mọi chuyện đều do Hàn Yên làm? Là gì anh nên cô ta mới gây nguy hiểm cho Tử Khiêm? Lỗi tại anh hết sao?

Khoảng vài giờ sau đó, phía bên cảnh sát báo tin là đã tìm ra khu vực nhà hoang đó, đang triển khai hành động ngay. Việt Thần nhận được tin liền nhanh chóng rời khỏi, đến địa chỉ đó. Quả là nhà bỏ hoang, rậm rạp, lúc này cũng xế chiều, gió thổi mạnh làm mọi thứ trở nên nhập nhòa, cả khu đều yên tĩnh đến lạ.

Tử Khiêm lúc này đã được mặt lại quần áo, tuy vậy xộc xệch, cả người đều là vết thương, khuôn mặt nhợt nhạt, khóe miệng rướm máu, mắt thì sưng tấy cả lên. Cả người cậu giờ đây chính là quá đáng thương. Hận một nỗi không chết mất đi cho xong, tên côn đồ ngồi đấy hút thuốc, miệng ăn ổ bánh mì, Hàn Yên rời khỏi đã lâu. Bản thân cô ta cũng chỉ muốn bắt rồi dạy cho Tử Khiêm một bài học, cũng không ác đến nỗi giết chết cậu, thế nhưng nếu việc này ra pháp luật thì cô khó tránh khỏi kiếp tù.

Việt Thần nhẹ nhàng bước lên từng bậc cầu thang, mắt anh nhử lại, trong túi bỏ sẵn một con dao nhỏ, phòng hờ có chuyện gì thì tự vệ. Đội cảnh sát vẫn đang trên đường sắp đến, cũng chỉ là một vụ nhỏ nên không huy động nhiều lực lượng để tránh làm kẻ địch kinh động. Anh lên đến tầng 1 thì chẳng có gì, mọi thứ đều hoang tàn, một chút không khí ẩm mốc bốc lên...

Tầng thứ 2 cũng im lặng như thế, vừa định bước chân lên bậc cầu thang lên tầng thứ 3 thì phía sau anh bị một lực đánh mạnh vào lưng, Việt Thần không chuẩn bị nên ngã xuống nền đất. Tên kia cười hỏi:

-Mày đến đây làm gì? Không sợ bố mày giết chết à?

-Mày dám?

-Sao lại không?

Bả vai anh chắc có lẽ bị thương nặng, khó khăn gượng dậy, lại bị tên khốn kia dùng chân đè xuống nền đất lạnh. Máu dồn lên não, dùng cả lực của cơ thể ngồi bật dậy, chân nhanh nhện đạp cho tên kia một phát ngã nhào. Anh xoay xoay bả vai, găm gờ:

-Biết điều thì giao người ra đây! Không thì cả dòng họ mày cũng không yên

-Tao không giao thì sao? Nó hả? Bị tao ăn sạch rồi

-Mày ... mày dám ư?

Anh xông tới nắm cổ áo tên đó, bao nhiêu sức lực đều dồn hết vào mặt tên kia mà đấm thật mạnh, chẳng mấy chốc máu đổ đầy tay. Thế nhưng tên kia như muốn xỉu vẫn tuyệt nhiên cười, không nói một lời. Việt Thần tức giận đạp một cái vào bụng hắn, tiếp tục đi lên lầu 3, tên khốn kia vốn đã giấu kĩ cậu? Anh như thế nào có thể tìm thấy dễ dàng?

20. Chương 20: Gương Vỡ Lại Lành

Gió lạnh thổi từng đợt, thân thể một nam nhân gầy yếu gần như kiệt sức hoàn toàn đang thoi thóp ở một góc nhỏ của tòa nhà bị bỏ hoang. Hơi thở của cậu nặng nề, Tử Khiêm ho khan mấy tiếng, miệng không ngừng nói:

“Nước, nước... làm ơn cho tôi nước...” Nhưng đáp lại là sự im lặng đến đáng sợ, trong ý thức cậu chỉ nghe có tiếng cãi nhau rồi xung đột, sau đó lại ngắt tiếp.

Việt Thần sau khi đập cho tên khốn kia một trận nằm la liệt một xó, anh tiếp tục tìm khiếm Tử Khiêm xung quanh. Tay, vai cả chân của anh hẳn nhiều vết thương rướm máu, khuôn mặt cũng không ít chỗ bị thương, thế nhưng Việt Thần tuyệt nhiên không quan tâm, điều quan trọng nhất của anh bây giờ là tìm được Tử Khiêm... Cậu ở đâu?

Mọi thứ trở nên mập mờ hơn khi sương mù đêm tối bắt đầu buông xuống, khu nhà hoang nhanh chóng được cảnh sát phong tỏa, Việt Thần sau nhiều giờ miệt mài tìm kiếm cuối cùng cũng đã tìm được người mình yêu. Hiện trạng của cậu không khỏi khiến trái tim anh tan nát, thật sự... rất đau lòng! Vội vàng tháo mở dây thừng đang quấn chặt trên người Tử Khiêm, anh khoác cho cậu áo khoác ngoài của mình, dùng hết sức bế cậu xuống đất. Xe cứu thương cũng kịp thời đến đưa Tử Khiêm vào bệnh viện, sở cảnh sát truy nã gấp Hàn Yên và bắt giữ tên khốn biến thái đã bắt cóc Tử Khiêm.

Bệnh viện quốc tế An Nam

Phòng hồi sức sắc một mùi thuốc khử trùng khó chịu, sắc mặt Việt Thần trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, đáng vẻ mặt mỗi gần như sắp xỉu. Ông nội của Tử Khiêm vẫn chưa hay tin, anh cũng đỡ lo lắng phần nào, ngồi cạnh giường bệnh, Việt Thần nắm chặt tay của cậu. Anh nheo mày, lẩm bẩm:

- "Anh xin lỗi, là anh sai..."

Tử Khiêm vẫn còn ngủ say, bác sĩ sau khi khâu các vết thương, khử trùng cho cậu, chắc chắn Tử Khiêm không bị gì nghiêm trọng nhưng tâm trí của cậu không tránh khỏi cú shock này. Việt Thần nhẹ nhàng vuốt lên gò má xanh xao của cậu, khóe mắt anh tự nhiên rưng rưng.

Bàn tay của Tử Khiêm khẽ cử động nhẹ, sau đó đôi mắt hé mở từ từ, miệng nhấp nháy mấy chữ:

- - Em không sao!

- - Em tỉnh rồi? Em uống nước không? Em muốn ăn gì không? Em thấy trong người thế nào?

Việt Thần bật dậy, tuông một tràn câu hỏi lo lắng, mặc khác lại nhanh tay rót cho cậu cốc nước ấm, dùng thìa nhỏ bón cho cậu. Tử Khiêm mỉm cười nhẹ, sắc mặt chẳng khá hơn là bao nhiêu

- - Em không sao! Cuối cùng anh cũng tìm được em rồi.

- - Anh xin lỗi!

- - Ừ... anh không có lỗi mà.

- - Anh không thể ngờ Hàn Yên có thể làm ra những chuyện khủng khiếp như vậy...

- - Cũng chỉ vì cô ấy yêu anh

- - Em nói tầm bậy quá, thôi ráng ngủ chút nữa đi. Anh hâm nóng chút cháo cho em

- - Vâng.

Nói rồi cậu tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu, thần thái thư giãn hơn như trút bỏ được ưu phiền, Việt Thần đáng người cao ráo, khỏe mạnh là thế vậy mà sau chuyện này người càng thêm hốc hác, đi bộ xuống căn-tin bệnh viện mua một cốc coffee uống, trong lòng không khỏi thở dài phiền muộn. Cũng đã gần nửa tháng trong bệnh viện, Tử Khiêm tỉnh dậy thì có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi còn chuyện của Hàn Yên thì Việt Thần cũng là nể tình gia đình cô mà tránh cho cô một kiếp tù tội, chỉ bị án treo và được cảnh sát quản chặt hơn. Cổ phiếu gia đình họ Hàn nhanh chóng tuột giảm đến chóng mặt, ba mẹ Việt Thần chán ghét sau khi biết tin "cô con dâu ngoan hiền tương lai của họ" làm những việc động trời khó tha thứ, họ cũng mở lòng với Tử Khiêm hơn... tuyệt nhiên thì không hẳn là chấp nhận hoàn toàn.

Hai tuần sau Tử Khiêm xuất viện, cơ thể cũng dần hồi phục ổn định, tinh thần cũng khá hơn... nhưng dù sao đó cũng là một vết thương lớn đi suốt cuộc đời cậu, Hạo Tử nghe tin cậu xuất viện vội vã đến thăm, lúc trước không một ai được phép vào viện thăm cậu, Việt Thần chỉ muốn tránh ồn ào cũng như an toàn cần thiết cho Tử Khiêm. Hạo Tử vừa gặp cậu đã như một cậu con nít òa lên than khóc:

- - Nhóc con! Cậu bỏ bằng hữu một mình cô đơn lâu như vậy... thật xấu quá ah

-- - Bớt ồn ào đi, mệt chết cậu! Tôi chết cậu có mà thêm quan tâm ==

- - Nè nè... đừng có nói như vậy nga~, chủ tịch Vương không cho tôi vào viện thăm cậu.

- - Hở? Là thật sao?

- - Đúng đúng

- - Ừm... vậy thôi không trách cậu. Công việc sao rồi?

Tử Khiêm pha một cốc coffee với sữa mời Hạo Tử uống, thần thái đúng là đẹp trai khó mà miêu tả chính xác, cậu cùng với Việt Thần sống chung nhà nhưng giờ này anh vẫn còn lo công việc, chưa thể về chỉ có mỗi mình cậu.

- - Vẫn bình thường, mấy hôm cậu trong bệnh viện chủ tịch cũng bận rộn thở không nổi, vừa cậu, vừa sổ sách... thử nhìn đi cậu sẽ thấy chủ tịch chúng ta gầy yếu đi nhiều, vẻ đẹp trai đã không còn nằm trong top 1.

- - Lắm lời thật! =.= ! Thế ai lên top 1 rồi?

- - Hahah... là tôi!

Tử Khiêm dùng chân đá một phát vào đùi Hạo Tử, mắt tròn như cảnh báo cậu ta mà nói thêm một lời nào nữa là tôi cho cậu ra sao hỏa ở =))

- - Hàm hồ, nói năng khùng điên.

- - Chỉ giỡn thôi mà... cậu đánh tôi đâu muốn chết! À, khỏe rồi có muốn đi đâu không?

- - Định bụng ngày mai sẽ đi làm lại, đến lúc đó đi đâu sẽ nói cậu sau.

- - Okay! Về nha, vợ con gọi rồi =))) ! Cậu cũng mau chóng “xxx” nhanh đi rồi có con.

Mặt Tử Khiêm đỏ lên như quả gấc, không nể hà ném luôn cái đệm vào mặt tên huynh đệ tốt nhà mình, hét to:

- - Lão tử giết cậu nhé, mau về, cút cút >”

- - Hảo hảo... hahahahaha!

Hạo Tử nhanh chóng rời khỏi, miệng không khỏi cười muốn đau cả ruột, Tử Khiêm vẫn thế, vẫn hay then thùng và đáng yêu như con gái vậy :')

Gần nửa đêm, Việt Thần mới mệt mỏi trở về, khuôn mặt anh gầy hằn lại xanh xao, cậu phải đích thân vào bếp nấu một chén canh sâm nóng bưng lên, lo lắng nói:

- - Em thật không sao! Nhìn anh... em mới thấy có sao đó :'(

- - Ừm... anh cũng không sao! Cảm ơn em

Việt Thần tháo cà-vạt, bước vào phòng tắm rồi lúc sau bước ra, tuy là gầy yếu hơn một chút nhưng mà... không có giảm độ đẹp trai như Hạo Tử nói, vẫn rất lịch lãm và hút hồn ah

~~ - Em đừng có nhìn anh chăm chăm như vậy, muốn lắm à?

- - Muốn gì?

Cậu tròn to mắt nhìn anh, sau lại lấy cái gối ôm chặt vào sợ hãi nhìn chàng thanh niên trước mặt đang từng giây cởi áo ngủ ra, thân hình đúng là mê người...nhưng mà cái này là không tốt, không tốt nha (18+ sao mà tốt :>), tay vội chỉ vào chén canh để trên bàn, miệng lắp bắp nói với anh:

- - Anh ăn canh trước đi, khuya rồi, ngủ sớm nữa!

- - Anh không muốn ăn canh.

Khóe mày Việt Thần nhăn lại, vẻ mặt hơi khó chịu, liếc mắt nhìn cậu bồi thêm một câu:

- - Anh muốn “ăn” em hơn!

- - Không được !

- - Tại sao?

- - Đã khuya vậy rồi! Anh sẽ mệt lắm, mai còn đi làm đúng không?

- - Đúng! Nhưng đã lâu vậy rồi... em không thấy tội nghiệp anh sao?

-...

- - Được không?

-...

Tử Khiêm đang đấu tranh tư tưởng, thật ra cũng hơn 3 tháng rồi cả hai đều chẳng đụng gì vào nhau, cậu có thể chịu được nhưng cái kẻ to cao hơn cậu chắc chắn là không....nhưng mà lần nào cũng làm cậu sống không nổi mà chết cũng không xong. Cảm giác thật sợ hãi, thế nhưng hai đứa ở bên nhau không làm chuyện đó cùng nhau thì Việt Thần không chịu được lại đi ra ngoài bay bướm thì khổ thân cậu hơn. Thấy cậu im lặng, Việt Thần cười cười xoa đầu cậu bảo:

- - Em không thích thì thôi! Khi khác vậy, anh không sao.

- - Không phải...

- - Vậy được đúng không?

Khuôn mặt ưu buồn lúc này bây giờ phần chần hơn hẳn, vui vẻ cười nhìn cậu

- - Cũng không...

Việt Thần thở dài, rốt cuộc là cậu muốn sao đây, anh thật nhớ da thịt cậu muốn chết vậy mà giờ phải nhẫn nhịn từng ngày. Hôm nay mạnh dạn xin một lần cũng bị khước từ, chán nản định bỏ vào thư phòng xem tài liệu thì tay ai đó níu lại, miệng lí nhí mấy từ:

- - Được rồi! Làm đi.

- - Em nói thật hả?

- - Ừm...

Mặt cậu chuyển sang màu đỏ, không khí chuyển sang ngưng ngừng, Việt Thần nhẹ nhàng cúi bỏ lớp quần áo vướng bận trên người cậu, anh nhẹ nhàng nói:

- - Vết thương cũng liền lại rồi, thân thể vẫn đẹp như ngày nào.

- - Anh... đừng nhìn em chăm chăm vậy chứ!

- - Haha! Anh xin lỗi, chỉ là lâu rồi không thấy em... hảo xinh đẹp :')

- - Anh làm gì thì mau mau đi...

Má Tử Khiêm chuyển sang gần như đỏ tím, hai viên lỗ tai cũng chẳng nói mà đỏ hồng lên, trông vừa tức cười mà lại đáng yêu, Việt Thần véo nhẹ mũi cậu cười cười bảo:

- - Có cần khẩn trương vậy không? Anh không gấp thì em gấp làm gì?

- - Chỉ là trễ rồi, anh không thích thì mình đi ngủ vậy.

- - Không thích? ... Anh đẹp trai chứ anh không có góc

- - Hừ..

Khúc dạo đầu cũng nhẹ nhàng như bầu trời đêm tĩnh lặng, anh đưa bàn tay nhẹ nhàng xoa đều lưng cậu, rồi lại dùng miệng cắn vào tai cậu, sau đó lặng lẽ di chuyển xuống đôi môi đang cắn chặt vì cơn tình bất đầu hứng khởi. Tiếng thở dốc bắt đầu chuyển từ nhẹ nhàng sang mạnh mẽ, Việt Thần dùng chút dầu bôi trơn cần trọng quét sạch cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu bên dưới. Tử Khiêm khó chịu, mặt nóng ran, miệng không khỏi nói lời dâm mỹ dụ dỗ:

- "Mau đi... Ừ ừ... thật khó chịu".

“Có vẻ mình vờn cu cậu đủ rồi!” Nhếch môi cười, Việt Thần bắt đầu vào chủ đề chính, công tác tiêu điểm tối nay. Được khuếch trương đủ rộng, tinh khí to được bao phủ bởi lớp gân trong rất anh dũng vĩ đại, Việt Thần cẩn thận cho nhẹ nhàng vào động cước nhỏ rồi bắt đầu ra vào mạnh bạo hơn, đương nhiên thỉnh thoảng vẫn có ngôn ngữ tình dục thốt ra làm kích tình thêm cho hai người.

Việt Thần ở phía trên bình ổn đắm vào, từng cú thúc chậm dần rồi nhanh hơn đều đặn, thanh âm dâm mỹ của hai thanh niên lên xuống đồng đều, tình yêu của họ chính là chân lí, chính là mọi thứ hòa quyện trong tối nay... Dưới bầu trời đêm phẳng phất những cơn gió nhẹ của chân tình!

21. Chương 21: Phiên Ngoại - End

Sau khi mọi thứ đi vào quỹ đạo bình thường, Việt Thần vẫn bận rộn với công việc... Còn Tử Khiêm thì... hmmm ở nhà chăm baby. Cả hai quyết định nhận một cậu nhóc về nuôi, cố gắng dạy dỗ thành một thanh niên chững chạc, thông minh. Nhưng...

- - Hạo Hạo, con không được vào đó nằm, đó là chỗ của cún

- - Hạo Hạo, con có thể thôi nghịch không? Sẽ té mất...

- - Hạo Hạo, con không uống sữa thì đói thì làm sao?

- - Hạo Hạo, con mà lấy sịp của baba ra nghịch một lần nữa là baba cho con ra ngoài ngủ luôn nhé...

Đại loại là cu cậu rất ư chi là hiếu động, Hạo Hạo năm nay tròn một tuổi, chăm bi bo đủ thứ trên đời, không những thông minh mà còn cực kì ranh ma, Hạo Hạo gọi Việt Thần là cha, gọi Tử Khiêm là baba. Mỗi lần cha đi làm về, Hạo Hạo vừa nghe tiếng đó cổ trườn người ra cửa đón cha “A a” đòi bế, Việt Thần mà giả bộ lơ là cu cậu sẽ khóc toáng lên. Sở thích của Hạo Hạo là sờ mặt của cha, sau đó liếm liếm, rất là tức cười, vì thời gian của cả hai đều dành hết cho cậu con trai nhỏ nên khoảng riêng tư cũng không còn nhiều. Tử Khiêm tất bật chăm con rất vất vả nên người bình thường đã gầy, nay lại gầy thêm chút nữa.

- - Em phải ăn uống điều độ, anh mua thêm sữa cho em uống được không honey? Nhìn em gầy quá... anh không vui.

Việt Thần đau lòng nhìn Tử Khiêm, choàng tay ôm eo cậu thủ thủ.

- - Em không sao, có uống thêm cũng vẫn gầy, với lại anh để dành tiền mua thật nhiều sữa và đồ chơi cho Hạo Hạo. À, dạo này Hạo Hạo lớn hơn rồi thằng bé cần mua thêm quần áo mới, anh xem hôm nào rảnh đi cùng em được không?

- - Ủ! Xong dự án kì này anh dắt em cùng con đi mua sắm.

Hạo Hạo tuyệt nhiên vừa “đánh hơi” được mùi của baba và cha bên nhau là trườn với “vận tốc ánh sáng” đến nơi đó, bi bo đòi bế, quyết tâm làm tâm điểm chú ý, khiến Việt Thần và Tử Khiêm tức cười không thể nhịn được.

Mùa xuân này ông của Tử Khiêm sẽ lên thành phố thăm Hạo Hạo, ông mang rất nhiều bánh mứt và ít trà lái thơm, cả nhà vừa thấy ông là vui mừng hẳn lên. Hạo Hạo còn lạ, vẫn vùi đầu nấp trong ngực cha. Việt Thần xoa đầu con trai bảo:

- - Đây là ông cố, con chào ông đi nào! Cho ông bế chút nhé

Hạo Hạo cau mày có ý định lắc đầu không chịu nhưng vừa thấy ánh mắt không hài lòng của cha liền xua tan ý định, kiễ mông để ông cố ẵm.

- - Haha! Thằng cu sợ cha quá nhỉ? Trông cũng béo tốt đáng yêu không chịu được.

Ông thơm liên tục vào má và trán làm Hạo Hạo nhăn nhó cái mũi đáng yêu, một hồi sau khóc ré lên đòi baba ẵm.

- - Chắc nó đói rồi, để cháu cho nó đi uống sữa.

- - Ừ.

Ông nhẹ nhàng đưa Hạo Hạo cho Tử Khiêm, rồi ngồi uống trà cùng Việt Thần, ông hỏi:

- - Cuộc sống của hai đứa ổn chứ?

- - Dạ ổn, thưa ông!

- - Ừm, ba mẹ của cháu thì sao?

- - Cũng lâu rồi cháu không liên lạc, nhưng vẫn tốt, vẫn khỏe...

- - Phải chi họ cũng chấp nhận vui vẻ thì tốt rồi, ông già rồi ông không ý kiến gì hết chỉ mong Tử Khiêm hạnh phúc. Nó đã không có được tình yêu thương dạy dỗ của cha mẹ từ nhỏ, ông không thể sống mãi để chăm sóc cho nó. Hi vọng cháu sẽ vì ông mà cố gắng cho nó.

- - Ông yên tâm, cháu hiểu mà, trách nhiệm của cháu là Tử Khiêm và Hạo Hạo.

- - Được, nghe lời nói này của cháu ông cũng an tâm.

Hôm đó ông ở được vài hôm với cả nhà rồi đón xe về quê, không khí thành thị không hợp với ông, nhưng ông hứa sẽ thường xuyên lên đây thăm cả nhà.

Ba mẹ Việt Thần từ ngày biết con trai cùng Tử Khiêm sống chung cũng không hề lên tiếng, không liên lạc, hầu như là biệt tín với cậu con trai, nhưng thấy có hình Hạo Hạo trông đáng yêu không kìm lòng được mà liên lạc. Mẹ Việt Thần gọi con trai:

- - Chọn một ngày gặp gia đình ta.

- - Vâng!

Cuộc đối thoại rất ngắn gọn, nhưng đó là tất cả những gì mà Việt Thần và Tử Khiêm cần, đó là một sự đồng ý ngầm, hạnh phúc đơn giản chính là vậy. Chính là khi mình yêu một người bằng cả trái tim, cả thể giới này hiểu và được mọi người ủng hộ. Chính là chân thành, hi sinh cho một người, chính là cùng người đó thức dậy vào mỗi sớm, chính là những cái nắm tay ngoài phố, là những nụ hôn nồng cháy bên nhau. Mãi mãi . . . !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-muon-noi-em-yeu-anh>